VIZĂ PENTRU CUBA

EDITURA Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Viză pentru Cuba

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-9138-51-9.

Malko Productions – 1989,
Visa pour Cuba
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA 1998.

Gérard de Villiers

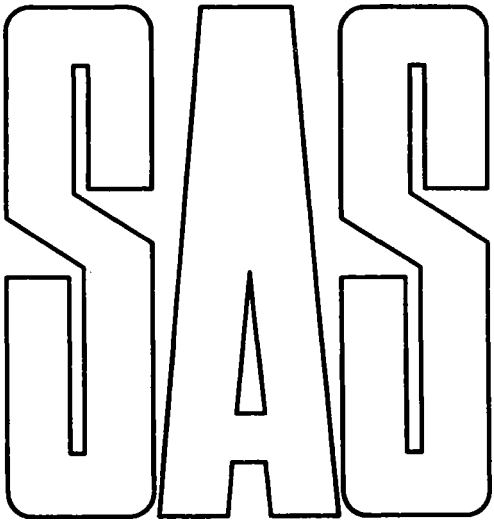

Viză pentru Cuba

În româneşte de:
M.V. Petrescu.

1998

Capitolul I.

Luis Miguel Bayamo îşi gară BMW-ul vechi, de culoare cenuşie pe Calle L, în faţa hotelului *Habana Libre,* pe locul rezervat pentru *turistaxis şi* trânti portiera fără măcar s-o încuie cu cheia. Deşi purta plăcuţa „particular” a simplilor cetăţeni, toată lumea ştia că cele două antene de pe acoperiş indicau un membru al „G 2”, Serviciul Securităţii Statului, o ramură internă a DGI[1].

Şoferii de taxi urmăreau din ochi silueta atletică a cubanezului. El nu era nevoit să se îndoape cu *frijoles,* fasolea cea de toate zilele a cubanezului din clasa de mijloc, pentru a se îngraşă. Guayabera[2] lui lăsă să se ghicească o musculatură puternică şi nişte umeri de docher. Cu mustaţa lui neagră pe oală, înconjurând o gură cu buze groase şi cu chica neagră şi stufoasă, era prototipul însuşi al unui *macho latino.* Femeia poliţist din *Policia Revolucionaria nacional,* care păzea intrarea în *Habana Libre,* îi tăie drumul.

— *Companero? A donde vas?*[3]

Accesul în hotelurile pentru străini era interzis cubanezilor. Luis Miguel Bayamo îşi scoase legitimaţia, care-i acorda o serie de priorităţi şi i-o băgă sub nas.

— *Soy trabajando, companera*[4]*...*

Privirea lui coborî pe pieptul greu, mulat într-o uniformă gri. O faţă frumoasă, cu chipul prelung şi fin, care se înroşi.

— *Oh! Disculpame, companero!*[5]

— Esta bien, esta bien, i se adresă Luis Miguel,

---

[1] Departamento General de Inteligencia.

[2] Cămaşă plisată, cu mâneci scurte, purtată pe deasupra pantalonilor.

[3] Tovarăşe? Încotro?

[4] Eu muncesc, tovărăşico.

[5] Oh, te rog să mă ierţi, tovarăşe!

mărinimos.

Ca pentru a o da la o parte, îşi lăsă mâna pe şoldul fetei, apăsând uşor carnea elastică. Privirile lor se întâlniră, iar el citi o admiraţie deosebită în ochii întunecaţi ai cubanezei.

— Îţi faci bine treaba, îi spuse el. Spune-mi cum te cheamă, am de gând să-ţi fac un raport bun.

Mâna lui apăsă ceva mai mult şoldul. Ar fi răsturnat-o pe un colţ de birou. În uniformă, ar fi fost mai excitant.

— Doris Velez, *companero.*

— *Hasta luego,* Doris! făcu Bayamo.

Pătrunse în holul mare mereu forfotind de activitate. Majoritatea turiştilor şi a delegaţilor ţineau să tragă la Habana Libre. Fostul Hilton se ruina pe încetul de treizeci de ani încoace, dar încă arăta bine. *Tiendas libres* pentru turişti, cabaretele lui şi barurile îi asigurau o animaţie permanentă. Luis Miguel Bayamo se apropie de recepţie. Un grup de turişti italieni ascultau cu religiozitate discursul pompos al ghidului lor, în vreme ce nişte irakieni o înconjurau pe o angajată a Cubatur, pipăind-o ca pe un fruct copt. În Cuba, acest gen de manifestări făcea parte din moravurile, mai mult decât libere.

Nici măcar socialismul ştiinţific nu o scosese la capăt cu instinctele sexuale ale cubanezilor, sporite de rom şi de soare.

Luis Miguel Bayamo, reuşi să atragă atenţia amploiatei de la recepţie.

— 2210, *por favor.*

Tânăra luă cheia cerută şi i-o întinse fără nici un fel de îndoieli. Hotelul găzduia delegaţii din Salvador, Nicaragua, Chili şi nici un cubanez de rând n-ar fi îndrăznit să ceară o cheie. Luis Miguel Bayamo se îndreptă spre ascensor fluierând, într-o dispoziţie de zile mari. După ce-i indică etajul liftierei care conducea cabina, îşi consultă ceasul: 4. Avea înaintea lui două ore bune.

Liftiera grasă îi adresă un zâmbet graţios: ea reperase sub *guayabera* umflătura pistolului, înfipt după curea.

— *Veintidos, companero,* anunţă ea.

Luis Miguel se îndepărtă pe coridorul pustiu. Bătu la 2210. Aproape imediat uşa se deschise şi el se strecură în

interior.

*

* *

— Que bola, Guapita?[6]

Mâinile enorme ale lui Luis Miguel se împreunară ca nişte

Gheare în jurul mijlocului fin al tinerei blonde, care-i deschisese. I se umeziseră palmele şi inima începu să-i bată mai puternic. Părul de un blond autentic era strâns într-o coadă de cal, făcând-o să pară sub şaisprezece ani, dar gura mare, ochii migdalaţi care respirau viciu şi sânii ascuţiţi îi trădau senzualitatea. O Lolită tropicală care-i înnebunea pe bărbaţi. Cubanezul îşi coborî mâinile, pipăind crupa nervoasă şi cambrată, apoi pulpele până la marginea rochiei mini.

— *Que buena!* murmură el. *Vamos a templar!*[7]

O şi împinse spre pat. Prima dată când o văzuse, cu o lună mai înainte, într-un *cabaret din Capri,* se dezlănţuise într-un număr afro-cubanez, mimând amorul, în faţa unor turişti canadieni năuciţi, cu privirea ei ciudată de adult pervers şi pântecul care se mişca într-o sarabandă îndrăcită la câţiva metri de el. Îşi jurase s-o aibă. Cel care-l însoţea, unul dintre omologii lui cehi, îl întrebase:

— Cine-i tipa? O cunoşti?

— Nu, dar am să-mi repar greşeala… N-am văzut în viaţa mea o *titi*[8] aşa de excitantă.

Nu-i fusese greu s-o seducă pe Herminia Tamargo. Când o convocase la *Direccion de la Seguridad,* aflată pe colţ între calle San Miguel şi calle Anita, în cartierul Verdero, ea înţelesese foarte repede care era scopul conversaţiei. Salariată la stat, ca toţi cubanezii, câştiga o sută cincizeci de pesos pe lună, pe care nu izbutea să-i cheltuiască, magazinele din Havana fiind goale. Luis Miguel, în calitatea lui de membru al serviciilor secrete, avea acces la *tiendas libres,* unde se plătea în dolari şi unde găseai tot ce-ţi

[6] Ce mai faci, frumoaso?

[7] Ce excitată eşti! Hai să facem dragoste.

[8] Fată toarte tânără, gen Lolita, după care se dau în vânt cubanezii.

poftea inima... parfumuri franţuzeşti, Cointreau, până la Johnny Walker, magnetoscoape Samsung sau sticle pântecoase de Moet. Comori interzise restului cubanezilor.

Herminia nu considerase indicat să reziste, atunci când Luis Miguel începuse să-i malaxeze sânii.

Gâfâind ca o focă, cubanezul o răsturnase pe birou, iar Herminia îl ajutase discret să-i desfacă pantalonul. Se prăvălise asupra ei ca un bolnav, satisfăcându-se cât ai clipi. Apoi, sătul şi mărinimos, Luis Miguel o întrebase:

— Ce ţi-ar mai place să faci în afară de jinetera[9]?

— Dansatoare la *Tropicana...*

Cel mai frumos cabaret din Havana, o adevărată instituţie. Numai fetele recomandate de un membru de partid puteau lucra acolo. În afara salariului substanţial, mai ciupeau şi ceva dolari făcând dragoste din când în când cu vreun turist... Luis Miguel îi aranjase ploile.

De atunci se vedeau prin *posadas*[10], prin Parcul Lenin sau chiar în hotelul *Habana Libre.* Ceea ce o flata pe Herminia. După fiecare îmbrăţişare făcea câte o baie interminabilă. Şamponul şi săpunul reprezentând articole de lux în Cuba...

Niciodată nu se dovedea mai docilă ca într-o cameră a unui mare hotel căzut în ruine... totuşi, de data asta, mai înainte de a ajunge la pat, Herminia încercă să-l respingă pe Luis Miguel Bayamo.

— *Espera! Espera!*

— Ce te-a apucat bodogăni Luis Miguel, pe punctul de a se înfuria. De mai multe ori îi jucase rolul cu refuzul, pentru a-i mai extorca un cadou. Herminia Tamargo se dovedise a fi o puşlama oribilă, dublată de o prostituată. Din păcate, Luis Miguel, mare fustangiu, nu se putea lipsi de ea.

Maşinal, o mână a lui se închise în jurul unui sân ascuţit şi tare. Herminia ridică spre el o mutrişoară bosumflată.

— Să ştii că m-a oprit în hol un seguroso[11].

— Nu i-ai arătat legitimaţia?

Îi eliberase un *pase* fals, document care le permitea cubanezilor angajaţi în hotelele pentru străini să nu fie

[9] Prostituţie.

[10] Casă de rendez-vous.

[11] Securist.

respinşi la baraje.

— Da, făcu Herminia, dar mi-a pus o groază de întrebări, l-am spus că eram cameristă. Mi-a luat numele.

Luis Miguel ridică din umeri.

— N-are nici o importanţă. Dacă ai probleme, spune-le să mi se adreseze mie.

Toţi cubanezii cât de cât mai importanţi aveau o *titi.* Era admis şi, în această privinţă, domnea o mare indulgenţă. O rămăşiţă a machismului care supravieţuise Revoluţiei. Luis Miguel, dimpotrivă, îşi spuse că incidentul era benefic. Era de natură să-i întărească alibiul privind prezenţa lui în *Habana Libre.* Până şi *seguroso* cel mai obtuz ar fi înţeles că mai faci şi nebunii pentru o fată ca Herminia. Ca să o liniştească definitiv, îi murmură la ureche:

— O să ne ducem imediat la *tienda.* Au primit costume de baie din Brazilia…

Pentru el şi-ar fi luat o sticlă de Johnny Walker, cu etichetă neagră.

Herminia începu pe dată să toarcă, lipindu-şi pântecul de cocoaşa care deforma pantalonul amantului ei. Redevenind târfa docilă şi plină de vicii care-l scotea din minţi.

— *Mi caballo!* îi şopti ea, masându-i membrul încordat.

În principiu, era porecla lui Fidel Castro. Pentru că toţi cubanezii spuneau că avea nişte testicole enorme. Membrul impozant al lui Luis Miguel îl îndreptăţea să fie numit astfel. Iar el, cu răsuflarea sacadată, răsucea sfârcurile ascuţite ale sânilor tinerei, de o lungime neobişnuită. Zgomotul fermoarului, tras de degete abile, se repercuta în toate terminaţiile lui nervoase. Apoi urmă atingerea extraordinară a mâinii pe sexul lui arzător. Se clătina în mijlocul camerei, cuprins de o ameţeală minunată. Herminia se pusese acum pe treabă.

Tânăra ridică spre Luis Miguel o privire neruşinată.

— Ce anume vrei, *mi amor?*

— *Mamame la pinga!*[12]

Glasul lui Luis Miguel era răguşit de dorinţă anticipată. Docilă, Herminia îngenunche şi gura ei cuprinse membrul gros. Cubanezul scosese un horcăit de mulţumire, apăsând

[12] Suge-mă!

capul blond.

Limba ei dansa un balet infernal de-a lungul sexului congestionat, urcând şi coborând în viteză. Întotdeauna îi plăcuse să-i excite astfel pe bărbaţi, să-i simtă la cheremul ei. Mâinile i se agitau în lungul drugului de carne. Luis Miguel scoase un urlet de agonie şi-i trase capul spre spate.

— Opreşte-te, ticăloasă mică, *vamos a templar.* Cum de faci aşa de bine?

Bărbatul gâfâia.

Modestă, Herminia îşi lăsă ochii în jos, continuând să-l masturbeze lent.

— Un *companero* pionier m-a învăţat, făcu ea cu o voce subţire. La şcoala din Cinefuegos. Aveam pe atunci doisprezece ani. Se lua după mine când mergeam la toaletă. Era foarte frumos, semăna cu Che şi atunci l-am lăsat să mă mângâie. Pe urmă şi-a scos *pinga* şi mi-a spus să mă aplec. M-am ghemuit şi, dintr-o dată mi-a plantat-o în gură…

— Şi după aia? gâfâi Luis Miguel, congestionat. N-a încercat să te reguleze?

Vicioasă, Herminia îşi continua masajul, cu ochii plecaţi.

— Nu, nu, îl asigură ea. Voia doar să-l sug. Am învăţat cum să-l fac să juiseze în gura mea. Stagiul a durat cincisprezece zile. Ne întâlneam în fiecare seară.

— Şi l-ai mai văzut de atunci?

— Nu şi-a făcut datoria de internaţionalist. A plecat în Angola şi acolo a fost ucis.

Luis Miguel Bayamo agoniza de plăcere. Sângele îi zvâcnea în sex şi în tâmple. Mormăind obscenităţi, o împinse pe Herminia până la pat şi căzu peste ea ridicându-i jupa. Când avea întâlnire, ea nu purta niciodată *blumer*[13]*.* Dintr-o dată îşi introduse sexul enorm, împinse, pătrunzând fără dificultate. Herminia îi zgâria coastele, cu picioarele adunate ca o broască. Luis Miguel se mira de fiecare dată văzând trupul acela firav înghiţindu-i sexul fără efort.

Herminia, cu picioarele înnodate pe spinarea lui se agăţa de gâtul lui, rugându-l:

— Hai, sfâşie-mă, *mi caballo!* Despică-mă în două! Mereu

[13] Chilot.

acelaşi lirism tropical.

Luis Miguel se puse pe treabă furios. Sub atacurile lui violente, Herminia se zbătu la început, apoi trupul ei se aruncă spre el, de parcă ar fi dansat, cu zguduiri sălbatice de iapă tânără. În pofida osaturii ei delicate, reuşea să-l salte pe Luis Miguel!

— Ce gros eşti, psalmodia adolescenta. Mai repede! Mai repede!

Cu un răget, Luis Miguel se aruncă asupra ei cu o vigoare sporită. Mâinile lui strângeau fesele rotunde, ţinându-le locului.

Brusc, se auziră nişte bubuituri în uşă. Picioarele Herminei căzură; tânăra încremeni.

— Ai auzit?

— Prea puţin îmi pasă!

Luis Miguel se apropia de orgasm; *Habana Libre* se putea prăbuşi. Ciocăniturile în uşă continuară. Herminei nu-i mai stătea capul la ce făceau, dar să-l opreşti pe Luis Miguel ar fi fost la fel de zadarnic ca frânarea unei locomotive lansate în plină viteză. Suflând ca un taur se agita din ce în ce mai furios şi-şi aruncă sămânţa cu un răget animalic.

Exact în clipa aceea, uşa se deschise, Herminia trase un ţipăt de spaimă. În prag se încadraseră două siluete: o cameristă, cu trusa de chei în mână şi *seguroso,* în cămaşă verde care o acostase în hol. Luis Miguel se smulse din pat şi din Herminia, cu sexul încă erect, cu ochii injectaţi de sânge şi se îndreptă spre intrus.

— *Voy a reventarte la cabeza, maricon!*[14]

Necunoscutul se trase înapoi şi mâna dreaptă îi dispăru sub *guayabera,* pentru a apuca arma, când o zări pe cea a lui Luis Miguel Bayamo. Prudent, rămase locului, apoi prezentă o legitimaţie aproape asemănătoare cu cea a lui Luis Miguel.

— Nu te enerva, *companero!* Sunt de la sediul Marista[15].

Luis Miguel Bayamo îl fulgeră cu privirea.

— Cine ţi-a dat voie să intri în camera mea? Eu sunt Luis Miguel Bayamo, directorul sectorului „Este” din DGI.

---

[14] Am să-ţi zbor creierii, pederastule!

[15] Reşedinţa G2.

Îi arătă legitimaţia şi celălalt îşi lăsă umil capul în jos.

— N-am vrut să te deranjez, *companero,* dar femeia asta… mi-a povestit ceva suspect.

Herminia Tamargo, terorizată, dispăruse în sala de baie. Luis Miguel, potrivindu-şi ţinuta, gândea în viteză. Se temea ca de ciumă de tipul din faţa lui. În sistemul cubanez, nimeni nu se afla la adăpost. Nici măcar el, care avea rang de director şi exersa funcţii înalte în străinătate. Trebuia să pună ceva la cale.

Şi repede…

— Herminia, strigă el.

Capul blond, apăru imediat.

— Coboară şi aşteaptă-ne în hol, îi ordonă el.

Securistul nu îndrăzni să se opună plecării tinerii. Discret, Luis Miguel îşi consultă ceasul şi inima aproape că încetă să-i mai bată. Trebuia ca intrusul s-o şteargă în zece minute. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Să-l scoată afară din cameră? Dar i-ar fi fost greu pe urmă să mai urce înapoi. Trebuia să-l liniştească, să dezamorseze bomba. Îşi recapătă suflul şi-i făcu faţă noului venit. Acesta îi adresă un zâmbet dulceag.

— Îmi pare rău, *companero.* Dar fata mi-a arătat o legitimaţie falsă. Am verificat împreună cu administraţia. Şi apoi, mi-am început ancheta. Camera aceasta este a unui *companeros* ceh, în vizită. Am crezut că ea…

— Herminia lucrează pentru mine, i-o reteză brutal Luis Miguel Bayamo. Eu i-am dat legitimaţia aceea. Aveam aici întâlnire cu ea… (Se forţă să surâdă complice.) Ştii ce înseamnă să… companero…

Faptul că se tutuiau, potrivit modei spaniole, facilita lucrurile. Securistul zâmbi cu subînţelesuri.

— *Como no*[16]*…*

Cubanezii aveau sângele fierbinte. Până şi Fidel nu pierdea ocazia să-şi prezinte omagiile unei tinere pionere. Totuşi, securistul mirosise el ceva. Luis Miguel părea nervos, privirea îi era furişă, deşi întâmplarea nu era deloc gravă. Îşi spuse că la mijloc trebuia să fie altceva. Recent, fusese închis un ministru care deturnase milioane de pesos

[16] Bineînţeles.

pentru o fufă. Ar fi fost distractiv să-l facă puţin să năduşească pe puternicul tovarăş din faţa lui.

— Fata asta, începu el, nu lucrează ca *puta militante*[17]? La noi…

— Nu, nu! Am recrutat-o pentru mine.

Luis Miguel îşi recăpătase demnitatea, pierzându-şi erecţia. Dar inima încă îi mai bubuia în piept. Îl bătu pe spate pe celălalt.

— *Vamos, companero.* Fac cinste cu o *cerveza*[18] la Patio. O meriţi pe deplin.

— *Con mucho gusto!* acceptă securistul, dar mai înainte trebuie să previn administraţia ca totul este în ordine. Să nu se mai ia de Herminia. Dansează la *Tropicana,* nu-i aşa?

Nemernicul nu-şi pierduse timpul… Luis Miguel îşi ascunse ura în spatele unui surâs trivial.

— Da. Să vii s-o vezi…

Securistul ridicase telefonul. Ceru pe cineva şi rămase imobil, lăsându-se de pe un picior pe altul. Luis Miguel îşi muşca zăbala, numărând în minte secundele. Ticălosul ăsta îl scotea anume din sărite…

*

* *

Gerald Svat luă o cutie de Cohiba – Rolls-ul trabucelor – şi o întinse vânzătoarei din *tienda* cu un zâmbet. Era magazinul cel mai bine aprovizionat din Havana, zeci de mărci, la preţuri care sfidau orice concurenţă. Prin „valiză” îşi aproviziona prietenii din Washington, total ilegal, iar femeia îl cunoştea bine. Îi întinse 75 de dolari.

— *Muchissimas gracias, senor* Svat, rosti ea. *Hasta luego.*

— *Hasta luego, companera,* îi răspunse el politicos.

Îl urmări cu privirea spunându-şi că nu toţi imperialiştii erau răi. Ca de obicei, îi lăsase pe tejghea un pachet cu deodorant şi parfum, articole imposibil de găsit în oraş.

Americanul ieşi din *tienda,* aflată în fundul unui lung culoar şi se îndreptă spre holul hotelului fără grabă. Fusese urmărit chiar de la plecarea din Miramar şi mai mult ca sigur un *seguroso* îi dădea târcoale şi aici ţinându-se pe

[17] Fete utilizate de DGI.

[18] Bere.

urmele lui. De altfel, nici n-ar fi putut trece neobservat, începăţânându-se să poarte o haină în carouri şi cravată, în ciuda căldurii.

După universitatea Yale, intrase direct în CIA ca analist pentru a ajunge *deputy-chief* în biroul de la Havana. Date fiind riscurile, nu avea în serviciul lui decât voluntari. Relaţiile diplomatice dintre Cuba şi SUA fuseseră rupte de mai bine de douăzeci şi cinci de ani, iar ambasada se transformase în „Secţia Intereselor Americane”; Gerald Svet ca şi colegii lui beneficiau de privilegii diplomatice.

Îşi pierdu puţin vremea în jurul barului *Patio,* de la parter, apoi se îndreptă spre ascensoare, ţinând cutia cu trabuce sub braţ. Cu un aer perfect inocent.

— La 25, anunţă el.

Liftiera apăsă pe buton. Din barul de la etajul 25 se deschidea o vedere splendidă asupra întregii Havane, iar el venea adesea aici. Ajuns sus, se instala pe un taburet şi comandă:

— Un *mojito.*

Băutura preferată a lui Hemingway. Rom, limonada, lămâie, mentă şi zahăr. Patru turişti admirau panorama. Gerald Svat îşi degustă *mojito* în linişte. Se apropia ora întâlnirii. Nimeni nu-l urmărise în bar. Securiştii însărcinaţi cu supravegherea lui îi cunoşteau obiceiurile şi nu ţineau să se dovedească prea insistenţi. Trebuie că-l aşteptau în hol, ştiind de la liftieră la ce etaj se afla…

Lăsă doi dolari pe tejghea şi ieşi. Dar, în loc să ia ascensorul, porni pe scara de avarii. Era momentul cel mai periculos, dar dacă s-ar fi întâlnit cu cineva ar fi putut pretinde că liftul nu venea. Mereu se afla în pană… Datorită tălpilor din crep, coborî rapid trei etaje şi ieşi pe culoarul de la 22. Nimeni. Alergă până la uşa cu numărul 2210 şi ciocăni.

*

* *

Ciocăniturile răsunară în capul lui Luis Miguel Bayamo ca o explozie. Securistul care tocmai închisese telefonul după ce o „spălase” pe Herminia, îl întrebă din ochi, brusc încordat. Luis Miguel ridică din umeri, lăsând să se înţeleagă

că era precis o greşeală şi nu se clinti din loc.

Din nou cineva începu să bată. Încremenit, cu pulsul ajuns la 150, Luis Miguel Bayamo simţi că i se înmoaie picioarele. De data aceasta, securistul se hotărî şi se îndreptă spre uşă.

— *Hijo de puta,* scrâşni printre dinţi Luis Miguel.

Dintr-un salt, se aruncă înainte, scoţându-şi în acelaşi timp pistolul. Îl apucă de ţeava şi, cu o icnitură de măcelar, îl izbi în ceafă pe colegul lui, care pusese deja mâna pe clanţa uşii.

Se auzi zgomotul cumplit al craniului fărâmat. Securistul scoase un geamăt surd, se clătină pe picioare, mai mult mort decât viu. Ca un dement, Luis Miguel continuă să-l lovească din toate puterile urii lui, zdrobindu-i oasele într-o împroşcare de sânge şi materie cenuşie. Încrâncenat împotriva securistului căzut pe jos. Lovea atât de tare încât crosa Makarovului dispăru în interiorul craniului până la piedica trăgaciului... Plin de sudoare, se ridică, trase un picior cadavrului şi dădu fuga să deschidă uşa.

Dar afară nu se mai afla nimeni.

Luis Miguel Bayamo, cu mâinile tremurând, îşi şterse maşinal crosa revolverului de cuvertura patului, cu mintea înceţoşată.

Viaţa i se dăduse peste cap în câteva secunde şi-i rămânea puţin timp la dispoziţie pentru a se organiza.

*

* *

Gerald Svat ajunse lac de sudoare pe palierul etajului 25, aruncă în jur o privire şi dădu fuga spre ascensor. Nimeni. Cu cămaşa lipită de spinare, încerca să-şi recapete o respiraţie normală.

Ce se întâmplase? După ce bătuse în uşă, auzise vag zgomotul unei lupte de partea cealaltă, dar o luase urgent din loc. Înspăimântat. Întâlnirea aceea avea o importanţă extremă. Omul cu care trebuia să se vadă reprezenta luni de eforturi din partea Companiei. Un nou contact avea să fie greu de stabilit.

Ascensorul sosi şi el urcă înăuntru.

*

* *

Luis Miguel Bayamo îşi şterse mâinile, după ce-şi regăsi calmul. Cu un prosop, tamponase sângele răspândit pe mocheta maro şi făcu ordine în cameră. Mai rămânea cadavrul...

Ce ştia de fapt *seguroso?* Cu siguranţă nu le comunicase superiorilor numărul camerei mai înainte de a veni. Din întâmplare o agăţase pe Herminia. Dar Luis Miguel Bayamo nu putea părăsi cadavrul în acea cameră. Omologul lui ceh l-ar fi denunţat. Situaţia era gravă. Sângele aproape că nu se mai vedea pe mocheta închisă la culoare şi uzată până la urzeală. Deci trebuia să se descotorosească de corp. Dar cum?

Deschise fereastra şi se aplecă. Dedesubt se afla cupola din ciment perforată cu ochiuri rotunde de sticlă care luminau holul. Datorită climatizării, nimeni nu deschidea niciodată ferestrele. Corpul ar fi rămas acolo mai mult ca sigur zile întregi, dacă ar fi reuşit să-l arunce afară.

Fără să şovăie, Luis Miguel se întoarse la cadavru, îl târî de picioare şi-l ridică deasupra pervazului. Groaznic ce greu putea să fie ticălosul... Cu dinţii încleştaţi, reuşi să-l basculeze spre exterior. Un ultim efort şi urma să se prăbuşească în lungul zidului.

— *Adios, maricon!* scrâşni Luis Miguel.

Corpul securistului plonja în gol. Luis Miguel Bayamo îi urmări căderea. Cadavrul se răsuci, izbi cupola de ciment, fu aruncat în sus într-un mod neprevăzut şi dispăru printr-una din deschiderile rotunde care luminau holul.

*

* *

— *Companero!* Nu ţi-ar face plăcere o *cervecita?*

Irakianul cu mustaţă groasă se învârtea ca o muscă în jurul Herminei, aşezată pe un scaun aflat sub cupola de ciment perforată de câteva ochiuri rotunde pentru a lăsa lumina să treacă. Tânăra cubaneză îi adresă o privire încântată şi perversă, dar îşi impuse să nu-i răspundă... Prietenele ei vorbeau totuşi că arabii aveau nişte melesteie enorme şi mulţi verzişori.

Poate altădată. Incidentul petrecut în camera 2210 o

perturbase şi se vedea forţată să-şi strângă coapsele pentru ca sperma lui Luis Miguel să nu i se prelingă pe picioare. Îşi aminti de cronica astrologică transmisă de Radio-Marti[19], pe care-l asculta în fiecare dimineaţă şi care-i prevestise neplăceri… îi aruncă totuşi arabului o ocheadă şi îşi desfăcu picioarele pentru ca el să-i descopere absenţa chilotului. Poate s-o căpăta cu câţiva dolari, fără_să facă nimic…

Într-adevăr, el se apropie şi-i atinse şoldul.

— *Companera,* stau la 887, spuse el. Vreau să…

Fu întrerupt de un zgomot de sticlă spartă şi o masă întunecată ateriza la trei metri de ei, într-un potop de cioburi. Herminia se ridică urlând.

Capul securistului se izbise de marmură şi explodase, proiectând peste tot bucăţi dezgustătoare. Tetanizat, arabul rămase mut. Oamenii se adunară precipitat, ridicând capul spre gaura din plafonul de sticlă.

Un poliţist în uniformă dădu fuga, împrăştiindu-i pe gură-cască. Holul vuia de strigăte şi chemări.

— Un suicid! îşi dădu cu părerea cineva.

Cu ochii holbaţi, Hermina se uita la mort. În cădere fusese desfigurat, dar ea îl recunoscu după cămaşa verde. Nu era vorba de o sinucidere. Se dădu înapoi, amestecându-se prin mulţime. Cu mintea golită. Neîndrăznind să mai mişte. Câteva minute mai târziu, simţi că-i trasă de mână. Întoarse capul şi privirea ei o întâlni pe cea a lui Luis Miguel. Se lăsă antrenată uşor până la BMW. Amantul ei demară imediat în trombă, cotind pe Rampa şi coborând spre Malecon[20]. Opri în dreptul colinei stâncoase care domina malul mării, încoronată de blocurile înalte de lângă *Hotel Nacional.*

*

* *

Luis Miguel Bayamo întrerupse contactul şi-şi şterse ceafa lac de sudoare. Mâinile încă îi mai tremurau puţin, iar bătăile grăbite ale inimii îi zguduiau cuşca toracică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă timid Herminia.

— Ţine-ţi gura! urlă brutal cubanezul, aruncându-i o

[19] Post de radio anticastrist care emitea din Miami.

[20] Promenadă de pe malul mării.

căutătură rea.

Privirea lui alunecă pe gâtul lung al fetei. Cuprins de o furie bruscă. Din cauza târfei ăsteia se petrecuseră toate. Cu o singură mână ar fi putut să-i frângă gâtul. Suprimând în acelaşi timp un martor supărător.

Poate că Herminia îi simţi ura, fiindcă încercă să deschidă portiera murmurând:

— Mi-e frică! Mă întorc acasă.

— Stai pe loc, tună Luis Miguel, înşfăcând-o violent de încheietură mai să i-o rupă.

Fără să-i dea drumul, încercă să reflecteze. Moartea securistului avea să declanşeze o anchetă aprofundată. Care ar fi dus direct la camera 2210. Şi pe urmă… Bayamo ştia cum lucrau „prietenii" lui. Totul ar fi fost trecut prin ciur şi prin dârmol. S-ar fi descoperit obligatoriu prezenţa lui în *Habana Libre* şi, oricum, faţă de gravitatea faptelor, locatarul camerei 2210, omologul lui ceh, ar fi mărturisit că i-o împrumutase…

Dar treburile se complicau şi mai mult. Gerald Svat, omul de la CIA cu care trebuia să se întâlnească, fusese obligatoriu urmărit. Nu era exclus ca anchetatorii să facă legătura. Pentru că unul ca Bayamo nu omora un coleg pentru simplul fapt că-l surprinsese cu o fată.

Chiar dacă o strangula pe Herminia pe loc, tot rămâneau prea mulţi martori. În situaţia de faţă, nu dispunea decât de două posibilităţi. Ori să se întoarcă liniştit la birou şi să încerce să facă faţă, fiindcă ancheta ar fi ajuns în mod fatal până la el. Şi, o dată prins în capcană, n-ar mai fi scăpat. Sau, s-o ia înaintea desfăşurării evenimentelor şi să facă apel la noii lui prieteni.

Rămase tăcut minute în şir, nemişcat, privind cu un aer absent vehiculele care defilau pe Malecon. Apoi, după ce o motocicletă rusească, veche, cu ataş, le depăşi într-un zgomot asurzitor, se întoarse spre Herminia cu un zâmbet drăgăstos.

— *Guapita,* i se adresă el, întoarce-te acasă. Să nu-ţi fie frică. Am să-ţi explic tot ce va trebui să spui. Am nevoie de ajutorul tău.

*

* *

Gerald Svat tocmai pregătea un raport când secretara lui îl strigă:

— Mister Svat, veniţi să vedeţi!

Se apropie de fereastra largă care domina promenada de pe malul mării. O maşină oprise exact în faţa fostei ambasade a Statelor Unite, cu capota ridicata. Şoferul părea ocupat să scociorască în motor, dar un poliţist cubanez se şi apropie în fugă. Împrejurimile imediate ale ex-ambasadei erau oficial interzise tuturor cubanezilor... Angajatul CIA observa scena încordat.

Poliţistul începuse să parlamenteze cu proprietarul maşinii care încercă din nou s-o pornească. După toate aparenţele fără nici un rezultat.

O nouă discuţie. Gerald Svat urmărea avid scena. În cele din urmă, şoferul se îndepărtă împreună cu poliţistul, după ce agăţase o pânză roşie de capota ridicată.

Gerald Svat mai privi câteva secunde, cu inima strânsă, apoi traversă biroul pentru a intra în cel al şefului, David Greig. Acesta îşi ridică nasul. Era aşezat în faţa unei mese joase concepute de Claude Dalie – doi colţi enormi de elefant care susţineau o placă de sticlă, fiind unicul element luxos din acel birou auster.

— David, îl aborda Gerald Svat, cred că ne-a căzut pe cap o problemă serioasă. Bayamo ne-a trimis semnalul de alarmă nr. 1. Eram convins că ceva nu era în regulă după acea întâlnire ratată, dar nu-mi imaginam să fie chiar aşa de grav.

Capitolul II.

— Aveţi aici viza pentru Cuba. Paşaportul e beton, pe numele unui cetăţean existent, iată şi cele două cărţi de credit, *Visa* şi *Diner's.* Pentru acolo, sunt suficiente. Nu riscaţi absolut nimic. Totul a fost balizat de către biroul nostru din Havana. *Jhat's only a nice little trip on the sun*[21].

Cu un zâmbet promiţător, şeful biroului CIA din Viena îi întinse lui Malko diferitele documente. Acesta din urmă luă paşaportul şi-l deschise la prima pagină unde îşi citi noul său nume: Mark Linz. Nu era nevoit să-şi schimbe iniţialele hainelor. Profesiunea: agent comercial. Domiciliat în Viena, pe Statelstrasse nr. 45. În plus, mai obţinuse un bilet de avion Viena-Paris-Havana şi retur în clasa turist. Îşi ridică ochii.

— Compania Air France are avioane 747 spre Porto Rico, via Pointe-a-Pitre, cu clasa întâi, remarcă el. Ar fi fost mai plăcut.

— Imposibil să ajungeţi de la Porto Rico la Havana, obiectă americanul. Veţi zbura cu Air France altă dată.

Împinse spre Malko restul de bani. Dolari în bancnote şi în cecuri de călătorie. Plus un polaroid cu două filme. Legitimaţia de turist, galbenă, reproducea datele din paşaport.

— Credeţi că n-am fost identificat de cubanezi după fotografie? întrebă el.

Bill Mac Milan, tânărul şef al biroului, clătină din cap, sigur de el.

— *No way!* Legitimaţiile de turism sunt eliberate de agenţia de voiaj. Permisul pentru cubanezi pleacă *după* dumneavoastră. Cubanezii au atâta nevoie de devize încât formalităţile de intrare în ţară au devenit cu mult mai elastice. Altminteri, ne-ar fi fost imposibil să vă trimitem acolo. Vă veţi întoarce din Cuba mai înainte ca ei să bage de seamă că aţi trecut prin ţara lor. Şi oricum, dacă va

[21] E doar o simplă excursie făcută la soare.

apărea vreo problemă, biroul din Havana v-ar repatria urgent.

Un înger trecu în zbor şi fugi bătând viguros din aripi.

Lui Malko nu-i prea plăcea afacerea. Rareori se întâmpla să fie trimis clandestin într-o ţară comunistă şi deci inamică. Dacă s-ar fi pus mâna pe el, risca ani lungi de închisoare. Se gândi la tentanta Alexandra care tocmai îşi lua micul dejun la *Sacher.* Frustrat: nici măcar n-o putea lua cu el.

Îşi aranja documentele în servietă. Mark Linz. Trebuia să se obişnuiască cu noul lui nume. Şeful biroului i se adresă călduros:

— Sunteţi unul dintre cei mai buni agenţi ai noştri. Ştiam că veţi accepta misiunea…

Malko ar fi refuzat-o dacă nu s-ar fi apropiat iarna. Ca întotdeauna în această perioadă a anului, castelul din Liezen dădea semne de slăbiciune: ţevăria, acoperişul, încălzirea centrală, fără a mai pune la socoteală zugrăveala din sufragerie, care începuse să se coşcovească. N-avea chef să trăiască într-o cocioabă cu patruzeci de camere.

— Bun, spuse el. Să nu uitaţi să mă îngropaţi la Arlington şi să-mi puneţi o placă frumoasă. Iar acum, să vedem cum stăm: dacă nu ajung la pârnaie după zece minute de la sosire, în ce constă de fapt misiunea mea?

— Să vă rezum situaţia, spuse americanul. De câteva luni, englezii au acroşat în Cehoslovacia, pentru noi, un membru important din serviciile cubaneze, aflat în post la Praga: Luis Miguel Bayamo. Acesta din urmă deţine informaţii vitale. De ani de zile am recrutat cubanezi, în special din străinătate şi am creat o reţea în sânul serviciilor de informaţii cubaneze, reţea care lucrează pentru noi. Or, potrivit spuselor lui Bayamo, cam jumătate dintre aceşti agenţi au fost „reconvertiţi” de cubanezi şi ne trădează. Are intenţia să ne vândă lista lor. La noi, direcţia de contraspionaj e trecută de sudori reci. Or, Bayamo tocmai intenţiona să se retragă când a fost rechemat în Cuba, acum vreo şase săptămâni.

— Şefii lui îşi pierduseră încrederea în el?

— Nu, nu. Dimpotrivă. A fost mobilizat pentru a da cursuri de spionaj diplomaţilor din Biroul de Asistenţă

Diplomatică din D.G.I. Trebuia să rămână câteva luni la Havana iar apoi să preia un post în străinătate cu mult mai important ca Praga. Probabil în Satele Unite, la New York! Ne lăsa gura apă. Ca şi când ne-ar fi fost livrat franco porto.

— Şi pe urmă?

— A intervenit ceva imprevizibil. La Havana comunicam cu el prin intermediul unei cutii poştale nefolosite. A cerut o întâlnire cu Gerald Svat, ofiţerul lui de legătură, *deputy-chief of station.* Într-o anume cameră din *Habana Libre.* Svat s-a prezentat la întâlnire, dar nimeni nu i-a deschis. Bineînţeles, a plecat imediat. Gândind că era vorba de o întâmplare neprevăzută. Atât doar, că în aceeaşi zi, cam la aceeaşi oră, la *Habana Libre* s-a produs un eveniment ciudat. Un om a fost aruncat pe fereastră. Am aflat foarte repede că era un membru al serviciilor de securitate cubaneze. A doua zi, Bayamo a trimis un semnal de pericol absolut, potrivit unui cod convenit. Acest semnal declanşa o întâlnire fixată dinainte. Svat s-a prezentat la locul stabilit, asumându-şi riscuri enorme. Dar nu l-a găsit pe Bayamo ci pe una dintre prietenele lui, o anume Herminia. Aceasta l-a informat că Bayamo era căutat de G2, că se ascundea undeva în Havana şi că cerea să fie expatriat de urgenţă.

— Numai veşti bune, remarcă Malko.

Şeful biroului din Viena nici măcar nu zâmbi.

— Trimişii noştri la Havana au început să lucreze la problema expatrierii lui, operaţiune hiperdelicată şi care nu se poate duce la bun sfârşit fără un ajutor exterior. Aceasta e raţiunea călătoriei dumneavoastră în Cuba. În timpul întrevederii cu Svat, acea Herminia a precizat că Luis Miguel Bayamo ţinea morţiş să aibă contacte numai cu persoane de la noi... Toţi agenţii noştri de acolo se află sub o supraveghere constantă şi, prin urmare, era nevoie de cineva din exterior. Nereperat de G2. Misiunea dumneavoastră va consta în a lua legătura cu Bayamo, conform unei proceduri pe care am să v-o indic, ca apoi să faceţi joncţiunea cu biroul nostru din Havana în vederea realizării exfiltrării lui Bayamo.

— Şi a mele, completă Malko.

— Dacă totul se va desfăşura cu bine, sublinie

americanul, vă veţi întoarce după opt zile, durata unei călătorii turistice, în condiţii normale.

— Şi în caz contrar? Cred că vă daţi seama ce riscuri îmi asum?

— Biroul CIA vă va da tot ajutorul necesar.

Îngerul trecu din nou în zbor, bătând puternic din aripi. Dacă agenţii CIA din Cuba nu erau în stare să expatrieze un suspect… Malko zâmbi resemnat. Cu CIA, trebuia să ai încredere şi să te rogi cu steaua cea bună să nu te părăsească. Rupând tăcerea care devenise apăsătoare, şeful biroului îşi privi demonstrativ ceasul:

— Am să vă conduc la aeroport.

— Mulţumesc, spuse Malko. Se ocupă de asta contesa Alexandra.

Dacă era nevoit să mucegăiască un secol prin închisorile cubaneze, prefera să-şi petreacă ultimele momente de libertate cu excitanta lui logodnică. Americanul nu insistă.

— O.K., în acest caz, să vă informez care sunt consemnele. Aveţi două priorităţi imediate. Mai întâi să daţi de ştire biroului nostru că aţi sosit, activând reţeaua lor clandestină, pentru a-l putea întâlni pe Gerald Svat. El e cel care deţine un paşaport pentru Bayamo. Iar apoi să-l contactaţi pe Bayamo însuşi.

— Cum să procedez pentru primul punct?

— În oraşul vechi, se află un bar-restaurant, *Bodeguita del Medio,* un locuşor adorat de Hemingway, îi explică americanul. Toţi turiştii trec pe acolo. Zidurile sunt acoperite de tot felul de desene şi inscripţii. În prima sală a restaurantului se află un telefon public. Prefăceţi-vă că daţi un telefon şi notaţi cu un pix verde cuvântul „Mathilda” desenând o inimă. Unul dintre agenţii noştri cubanezi trece pe acolo în fiecare zi. În felul acesta va şti că aţi sosit. A doua zi seara, pe la orele şase, instalaţi-vă în faţa Operei, pe o bancă din Piaza Jose Marti. Mai înainte însă, cumpăraţi din librăria „Poesia Moderna”, de alături, o carte care se numeşte *Fidel y la religion.* S-o ţineţi în mână, astfel încât să se vadă bine. Veţi fi contactat de un membru al reţelei noastre de sprijin care vă va duce la Gerald Svat. Dacă nu se prezintă nimeni, reveniţi a doua zi.

Toate astea semănau cu un joc de boy scout, dar niciodată nu se luau suficiente precauţiuni…

— Şi în privinţa lui Miguel Bayamo? continuă Malko.

— Trebuie contactată prietena lui Bayamo, Herminia Tamaro.

— Aveţi adresa ei?

— Nici nu se pune problema să vă duceţi la ea, îl avertiză americanul. În fiecare bloc se află un Comitet de apărare a Revoluţiei care denunţă orice. Cubanezii n-au dreptul să intre în contact cu străinii.

— Şi atunci, ce să fac? Să mă deghizez în fantomă?

— Nu. Herminia Tamargo e dansatoare la *Tropicana,* cel mai mare cabaret din Havana. S-ar părea că fetele de acolo nu sunt deloc sălbatice iar dumneavoastră sunteţi un turist amator de carne proaspătă, tropicală. Un rol care vi se potriveşte, adăugă el cu o fărâmă de ironie.

Malko îl privi îngrozit:

— Ia spuneţi-mi, aveţi de gând să vă debarasaţi de mine? Fata asta, dacă era metresa lui Bayamo, cu siguranţă că e urmărită. Mă aruncaţi în gura lupului.

Şeful biroului CIA zâmbi pe cât de larg pe atât de liniştitor.

— Cum de v-a trecut prin cap aşa ceva! Potrivit informaţiilor primite de la biroul nostru din Havana fata e „curată”, altminteri nu l-ar fi putut întâlni pe Gerald Svat. Cubanezii au interogat-o mai mult ca sigur şi au tras concluzia că nu ştia nimic.

Malko se uită la el sceptic.

— Aţi auzit zicala aceea cu capra şi tigrul. Poate că ne întind o capcană…

Americanul manifestă o enervare discretă, făcând să-i scârţâie fotoliul.

— Ascultaţi, i se adresă el lui Malko. În mod sigur există un risc. Dumneavoastră sunteţi un agent cu destulă experienţă pentru a vă putea da seama la faţa locului dacă e cazul s-o lăsaţi baltă şi să vă întoarceţi.

— Nu-i exclus să fie prea târziu, contracara Malko. Însăşi faptul de a o contacta reprezintă un risc.

Interlocutorul lui clătină din cap.

— Nu. În fiecare seară jumătate din trupa de la *Tropicana* pleacă în tovărăşia turiştilor. Vă veţi pierde prin mulţime. Chiar tânăra în persoană a cerut să fie contactată în acest fel. Ştie ea ce face.

Se înfruntară din priviri. Îngerul trecu din nou în vârful picioarelor. Malko ar fi putut refuza. Dar şi-ar fi compromis reputaţia.

— Ei bine, am să vă aduc trabuce, rosti el ridicându-se. Dacă am să mă mai întorc.

— Nu vorbiţi prostii, îl dojeni şeful biroului. Dumneavoastră sunteţi indestructibil.

— Nimeni nu poate fugi mai repede ca un glonţ de „Magnum 357", remarcă pertinent Malko. Să sperăm că Dumnezeu ţine cu mine.

Înveselit de această remarcă spirituală, şeful biroului se îndreptă spre barul instalat într-un colţ al încăperii, turnă pentru Malko o votcă Stalicinaia, iar pentru el destupă o sticlă de Gaston de Lagrange.

— Pentru reuşita misiunii! ură el.

Votca de la gheaţă îi readuse lui Malko buna dispoziţie. Cinci minute mai târziu, americanul îi conducea la lift.

— Nu vă spun baftă, făcu el.

Malko ajunse în Ring la volanul Rolls-ului său, nu tocmai destins. Să fii ucis în misiune, astea erau riscurile meseriei, dar să trăieşti ani de zile într-o temniţă cubaneză…

Alexandra îl aştepta alături de *Sacher,* admirând vitrina unui decorator care expunea ultimele creaţii ale lui Claude Dalie.

— Aş vrea un pat ca ăsta, spuse ea, arătând spre unul imens, Tifany, acoperit cu o cuvertură de mătase brodată cu aur. Tânăra femeie era mulată într-o rochie de piele violet de Jean-Claude Jitrois, care-i sublinia linia formidabilă a şoldurilor şi pieptul somptuos. Veşmântul de piele îi descoperea trei sferturi din sânii ei ca laptele, până aproape de aureole.

Abia apucă să urce în Rolls că Malko îşi şi strecură mâna între coapsele ei, întâlnind mai întâi atingerea mătăsoasă a nailonului şi apoi pielea. Din păcate, era imposibil să meargă mai departe…

— Locul e prea strâmt! remarcă Alexandra, sadic înveselită.

Şi totuşi, nimic altceva n-o proteja decât rochia ei foarte ajustată. Drumul până la Swchechat reprezenta pentru Malko chinurile lui Tantal…

În holul de plecare, Alexandra se lipi de el, ridicându-i tensiunea arterială la cote inegalate. Zărind uşa de la toalete, Malko o trase într-acolo pe tânăra femeie.

— Hai, vino!

De îndată ce intrară, o sprijini de uşă şi-i trase în jos fusta din piele, descoperind şerpii negri ai jartierelor, partea de sus a coapselor şi tufişul blond, oferit fără apărare. Însăşi Alexandra îl ajută s-o penetreze ca o cătană, ridicând un picior pe scaunul de toaletă, pentru a-i facilita operaţiunea… Malko explodă în ea în clipa în care difuzoarele anunţau plecarea avionului.

*

* *

Poliţistul întinse mâna spre paşaportul care dispăru în ghişeu. Era mustăcios, prost bărbierit şi obosit. Uniforma lui gri-fer purta pe piept o insignă cu inscripţia: *Ministerio del Interior. Immigracion.* Malko îşi stăpânea cu greu bătăile inimii. Ajunsese în Cuba!

Tovarăşii lui de drum, doi ruşi corpolenţi, păreau la fel de sfârşiţi ca şi el. Călătoria fusese obositoare. Şi când te gândeşti că s-ar fi putut afla într-un fotoliu cuşetă din clasa întâi a companiei Air France în drum spre Fort de France. Aerogara Jose Marti era o clădire mică din lemn, fără climatizare. O mulţime compactă de turişti căutau ghizii, nişte funcţionari nonşalanţi. Deşi era două noaptea, căldura lipicioasă te strivea.

— *Bienvenido, senor.*

Indiferent, poliţistul îi înapoie paşaportul nou-nouţ. Mark Linz nu era decât un turist ca mulţi alţii, plin de dolari. Demn de tot respectul. Încă o oră de aşteptare pentru bagaje într-o căldură infernală. În fine, Malko se instala într-un *turistaxi.*

— La hotelul *Victoria.*

Pe *autopista* desfundată, un afiş enorm celebra a o suta.

Douăzecea aniversare de la naşterea lui Lenin, promiţând un viitor încântător.

Maşina devie brusc. Un Chevrolet de prin anii cincizeci pierduse capota, care îşi luă zborul în noapte ca un fluture uriaş. Şoferul se întoarse zâmbind binevoitor.

— *Es muy vieja...*

Jumătate din parcul de automobile din Cuba avea peste treizeci de ani. Taxiul lui Malko, o Lada, rămăsese de pe acum fără mânere. Barăcile din lungul autostrăzii păreau gata să se prăbuşească. Totul mirosea a socialism. În centrul Havanei, cozi enorme aşteptau în staţiile de autobuze, în ciuda orei matinale. *Victoria* era un hotel mic de patru etaje, aflat în faţa unei cuşti din beton verzui cu treizeci de etaje, nu departe de malul mării. Un poliţist îmbrăcat în uniformă gri stătea de veghe înaintea lui.

— De ce se află acolo? îl întrebă Malko pe şofer.

— Cubanezii n-au drept să intre în hoteluri, îl lămuri şoferul de taxi. Din cauză de dolari…

Vorbea de ei ca de Sida. Malko, lipicios şi flămând, nu-şi dorea decât să facă un duş şi să se hrănească. Dar vai, barul era închis şi despre room-service nici nu se pomenise. Din fericire, camera lui avea climatizare.

Adormi cu burta goală, fără să-şi poată veni în fire că intrase aşa de uşor în Cuba.

Totul era să mai poată şi ieşi.

*

* *

Hotelul *Capri* îşi înălţa carcasa de beton la distanţă de două blocuri de *Victoria.* Abia îţi venea a crede că acolo fusese cartierul general al mafiei pe vremurile bune ale dictatorului Batista…. Un hotel chipurile de lux, în realitate trist, plin de turişti neglijenţi, într-un birou de turism din hol se organizau distracţiile. Malko se apropie şi întrebă:

— Aş putea face o rezervare pentru *Tropicana,* în seara asta?

— Douăzeci şi cinci de dolari, îl informă funcţionarul, completând inevitabilul *voucher.* Spectacolul începe la ora 10 PM. Autobuzul pleacă la nouă.

— Eu am maşină, spuse Malko.

Cu un sfert de oră mai devreme, închiriase un Nissan de la Havanauto aflată chiar alături de *Capri.* Fără nici o problemă. Să-l fi reperat oare securitatea cubaneză? Chiar dacă aşa stăteau lucrurile, puteau să-l lase să intre în ţară pentru a vedea ce avea de gând să facă. Bineînţeles, îşi părăsise pistolul extraplat la Liezen…

În vreme ce cobora pe Rampa, bulevard animat care ducea spre promenada de pe malul mării, un poliţist pe motocicletă trecu încet pe lângă el şi Malko fu străbătut de un frison neplăcut. Se aflau peste tot, pe jos, pe motociclete şi în maşini purtând numere enorme în spate şi înscrisul *policia,* cu litere albe pe laterale.

Merse pe Malecon până la capăt şi se întoarse în lungul portului din oraşul vechi. După ce parcă, încercă să se orienteze în labirintul de ulicioare din Vieja Habana şi o apucă pe calle Empedrado. Nu putea pierde ocazia de a intra în *Bodeguita del Medio.* Cam o sută de persoane aşteptau la coadă pe străduţa îngustă, prost pavată, sub privirea chiondârâşe a unui poliţist. Cubanezi lipsiţi de dolari, care se dădeau la o parte respectuoşi în faţa lui Malko. Oamenii se înghesuiau ca nişte sardele în barul minuscul, încercând să pună mâna pe unul din cele şase taburete aflate în faţa tejghelei unde un barman prost ras pregătea *mojitos* în serie, turnând băutura în paharele pline cu frunze de mentă şi zahăr, aliniate dinaintea lui.

Malko îşi croi drum până la tejghea, comandă un *mojito* şi încercă să cerceteze locurile. Afişe şi fotografii ale vedetelor acopereau pereţii, precum şi numeroase mâzgălituri în toate limbile… inclusiv rusa. Simţi deodată o mână care-l trăgea de mânecă şi îşi coborî capul. O fetiţă cu codiţe, în uniformă galbenă, îi adresa o privire rugătoare.

— Dolores, senor, murmură ea.

În acelaşi timp se lipea de el cu o mimică elocventă. Barmanul o reperă şi o luă la zor. Imediat fetiţa dispăru. Nu avea paisprezece ani. Treizeci de secunde mai târziu, vecinul de taburet al lui Malko se aplecă spre el.

— *Senor,* dacă vreţi să schimbaţi, vă dau şapte pesos pentru un dolar.

Malko refuză, politicos. Putea fi un provocator. Lăsându-şi

băutura, intră în cele trei săli mici ale restaurantului printr-un culoar exterior. Telefonul public era în capăt pe stânga. Malko ridică receptorul şi formă un număr la întâmplare, în vreme ce desena cu un pix verde mesajul codificat. Abia reuşi să găsească o porţiune liberă: zidul nu se mai vedea de sub mulţimea mâzgăliturilor...

Apoi, se întoarse în bar, îşi termină paharul şi ieşi pe calle Empedrado.

Aşteptând să obţină legătura cu CIA, trebuia să-şi ascundă intenţiile, să-şi joace rolul de turist... Şi să-şi omoare timpul până la ipotetica întâlnire cu faimoasa Herminia.

*

* *

Era un gen de *Folies-Bergere* de la tropice, dar se simţea patronajul autorităţilor: nici un sân gol, dar nişte negrese superbe. Zeci de dansatoare evoluau într-un decor de junglă pe o muzică îndrăcită, pe bază de conga. *Tropicana* era înţesată de lume. Numai turişti. Canadieni sau veniţi din ţările din Est. Interzisă cubanezilor. Malko se afla în primul rând, plin de paiete, cufundat în program. Numărul, la care participa amica lui Miguel, era următorul.

O orchestră de negri puse stăpânire pe podium şi ritmul se schimbă, devenind afro-cubanez. Câteva fete îşi făcură apariţia dintre culise, îmbrăcate în piei de animale, urmărite de negri, care rostogoleau nişte ochi teribili.

Prima era blondă, fragilă, cu un trup suplu, o crupă fremătândă şi nişte sâni mici. Ochi migdalaţi, o gură mare. Foarte tânără. La trei metri de Malko începu să se frământe, mimând o copulare. Îşi zvâcnea pântecul înainte, aruncând ocheade asasine spectatorilor din primul rând. Şoldurile ei se agitau frenetic, ca pentru o macumba, în ritmul tobelor. Îţi venea să urci pe scenă şi s-o posezi imediat. Unul dintre negri o apucă şi începu s-o învârtească pe umerii lui ca pe o morişcă. Spectacol de o senzualitate sălbatică. Cu coapsele desfăcute, o altă dansatoare mima un viol... Malko îi făcu semn unui băiat.

— Cine-i fata blondă?

— Herminia, *senor,* e straşnică, nu-i aşa?

Malko luă o bancnotă de cinci dolari, o păturі în patru şi o strecură în palma băiatului.

— Mi-ar face plăcere să beau un pahar împreună cu ea. Cubanezul se uită în jurul lui, ascunse rapid banii şi se îndepărtă. Se întoarse după o jumătate de oră şi-i şopti lui Malko la ureche:

— În pauza dintre cele două spectacole, *senor,* în spatele scenei.

După toate aparenţele, propunerea lui Malko nu părea să-l fi mirat. Semn bun.

*

* *

Spectatorii începuseră să se împrăştie. Malko se strecură pe lângă arborii enormi care străjuiau scena în aer liber. Zări câţiva poliţişti în uniformă, pitulaţi în întuneric, dar ei nu se ocupau de turişti ca el. Mai multe fete erau aşezate la mese sub cerul liber, încă în costume. Reperă uşor părul blond al Herminei, între doi negri sculpturali.

De îndată ce ea îl zări, se ridică şi-i ieşi în întâmpinare. Pe scenă n-o văzuse decât în picioarele goale. Dar, gătită cu escarpeni aurii cu tocuri de zece centimetri, era şi mai excitantă după cum îşi legăna languros fesele, promiţând din priviri, cu gura mare şi roşie întredeschisă gata să înghită toate sexele din lume.

— Como esta, senor?

Un surâs să bage în păcat un ayatolah, pervers peste măsură. Malko o examina. Muselina costumului lăsa să i se ghicească sânii ascuţiţi. Şoldurile nu le avea prea mari, dar coapsele îi erau cărnoase şi lungi. Se simţi îndemnat spre viol în faţa acestei Lolite tropicale.

— Dumneata eşti Herminia?

— Şi, senor.

Glasul îi era răguşit, discordant, dar excitant. Clătinându-se de pe un picior pe altul, se uita la el amuzată şi dispreţuitoare. Pentru ea nu era deocamdată decât un client potenţial. În jurul lor şi alte dansatoare pălăvrăgeau cu clienţii veniţi din sală.

— Vrei să bei un pahar? îi propuse el.

Herminia îl fixa cu o privire maliţioasă.

— Nu dispun de prea mult timp şi pe urmă e interzis de regulament.

Cu toate astea, nu se îndepărta.

— Avem un prieten comun, insistă Malko.

Fata îşi încruntă sprâncenele. Comic.

— Ce spuneţi, locuiţi la Havana, *senor…*

— Linz, făcu Malko. Cred că-l cunoşti pe Luis Miguel.

Într-o fracţiune de secundă, chipul prelung al Herminei păru a se chirci. Ochii i se întunecară. Malko avu impresia că o să-i întoarcă spatele.

Brusc privirea ei se îndreptă în spatele lui. Intrigat, Malko se întoarse, li trebuiră câteva secunde pentru a desluşi în penumbră o siluetă sprijinită de un arbore. Un bărbat în gu*ayabera, ca*re-i observa. Un val de adrenalină se rostogoli în arterele lui. Buzele Herminei se mişcară şi-i spuse într-un suflet:

— *Seguroso.*

Capitolul III.

Malko avu impresia că toţi muşchii îi înţepeniseră. Gălăgia din *Tropicana,* ajungea până la el ca prin ceaţă. Zeci de imagini se telescopau în capul lui. Închisoarea... Castelul din Liezen, Alexandra şi copila din faţa lui, cu chipul ei vicios. Spaima Herminei nu era trucată. N-ar fi avut nici o şansă de scăpare dacă ar fi fost identificat.

În orice caz, merita mai curând să fie ucis, decât să petreacă ani de zile într-o temniţă cubaneză.

CIA n-ar fi putut face un schimb: el nu era decât un angajat auxiliar de lux.

Herminia îl apucă de braţ, îndepărtându-l de poliţist şi-l trase în spatele unui arbore, bodogănind.

— Este *chivato de mierda*[22]*...*

Trăsăturile ei aproape infantile erau crispate de furie.

— Te supraveghează? o întrebă Malko, adoptând tutuirea spaniolă.

— Da de unde! spuse Herminia. Încearcă să facă şi el rost de ceva *lechuga*[23]*.*

Fata se apropie de el.

— Eşti într-adevăr un prieten al lui Luis Miguel? glasul ei tremura de incitare.

— Da.

— Cum te cheamă?

— Mark Linz, dar el nu mă cunoaşte. Vin din Europa.

Se uită la el bănuitoare.

— Cum aş putea să ştiu că spui adevărul?

— Vorbeşte cu el, îi spuse Malko. Transmite-i că m-a trimis Gerald. O să-şi dea imediat seama.

În loc să-i răspundă, tânără îl fixă provocator. În acelaşi timp rosti abia şoptit:

— Atenţie!

Securistul care-i observa, trecea prin apropierea lor,

[22] Delator blestemat.

[23] Parale.

fumând o ţigară. Malko simţi sânii ascuţiţi ai Herminei strivindu-se de cămaşa lui din voal. Se freca de el liniştită, cu o expresie mai să excite şi un mort. Se desprinse de el când delatorul se depărta şi murmură:

— Peste o oră, după spectacol te aştept în staţia de benzină, de pe stânga drumului, la intersecţia cu Linea. Ai maşină?

— Da.

— *Muy bien.* Dă-mi cinci *verdes... Para el chivato*[24]*.*

Arătă spre poliţistul care le întorsese spatele. Malko îi strecură o hârtie de cinci dolari şi se întoarse în sala sub cerul liber. Uşurat, o văzu pe Herminia îndreptându-se spre poliţist şi discutând cu el în şoaptă. Îşi reluă locul. Zarurile fuseseră aruncate. Ori Herminia era o „turnătoare" şi risca să ajungă după gratii; ori se afla pe calea cea bună... Muzica izbucni din nou. Patru fete superbe, numai pene, apărură pe scenă, mlădiindu-se provocator.

*

* *

Malko se strecură printre numeroasele autocare ale Habanatur, pentru a ieşi din *Tropicana.* Câteva picături calde începuseră să cadă şi felinarele se stingeau. O revăzuse pe Herminia, cu un nod mare, verde, în păr, într-o conga dezlănţuită... în final, partenerii ei o cărau în culise suspendată de o prăjină, ca pe un animal...

Drumul desfundat care ducea spre *Tropicana, era* aidoma unei piste africane. Staţia de benzină era închisă. O plăcuţă anunţa „no gasolina". Opri în spatele unei pompe ruginite şi aşteptă. Autocarele începură să se scurgă într-un bubuit astmatic de motoare diesel prost reglate. Zece minute mai târziu, o văzu apărând pe Herminia. Fata se strecură alături de el. Îşi schimbase ţinuta de scenă cu o bluză şi o pereche de blugi foarte strâmţi, în talie cu un cordon aurit.

— *Vamos.*

Malko demară şi coti la dreapta. Imediat o altă maşină se luă după el. Herminia se întoarse şi înjură printre dinţi.

— *Maricon!*

— Ce s-a întâmplat?

[24] Dă-mi cinci dolari. Pentru delator.

— *Los segurosos,* făcu ea. Ticălosul îmi promisese că n-o să mă urmărească, i-am spus că am să fac dragoste cu tine...

În oglinda retrovizoare, Malko văzu farurile albe ale unei Lada, cu două antene care se balansau.

Înaintea lui, bulevardul era complet pustiu. Imposibil să scape de ei.

— Ce vor? întrebă Malko, temerile renăscându-i. Herminia ridică din umeri cu o mişcare fatalistă.

— Se plictisesc. Poate că vor să încerce să-mi ia verzişorii, când am să plec de la tine.

— Nu-i din cauza lui Luis Miguel?

— Nu! făcu ea cu un mârâit. Dacă ar fi avut vreo bănuială, am fi fost până acum în drum spre vilă Marista[25].

— Unde mergem? întrebă el în gardă.

— Într-o *posada.* La intersecţia dintre calle 1 şi 2, ia-o la stânga spre centru.

Prin ulicioarele înguste care se întretăiau în unghi drept, ajunseră în *Piaza de la Revolucion,* urmăriţi fără întrerupere de Lada.

Din ce în ce mai preocupat de nepăsarea tinerei cubaneze, Malko se nelinişti.

— Mergem să ne întâlnim cu Luis Miguel?

Herminia se uită la el cu un zâmbet şmecher.

— Tu *es loco!* îi îmbrobodim. Toate fetele de la *Tropicana* practică *el amor subito*[26]*.* Ei îşi închipuie că vreau să te tapez de dolari.

— Nu ţi se pare neplăcut că ne urmăresc?

Fata îşi întredeschise buzele într-un surâs ironic.

— Nu, dimpotrivă... *Vamos a singarlos*[27]*.*

Traversară străzi înguste, mărginite de case vechi spaniole cu coloane şi terase, parţial distruse, în vecinătatea unor maidane. Herminia se aplecă înainte.

— Atenţie, redu viteza. Acolo la stânga, e un portal. Intră pe sub el.

Farurile luminară o placă prinsă în zid, pe ea cu două

[25] Centrul de tortură al G2.

[26] Prostituţie.

[27] O să ne batem joc de ei.

capete apropiate, alături de porţile deschise. Mai multe maşini se aliniau în grădina aflată în faţa unei vile părăginite. În fiecare se afla un cuplu care flirta…

— E o casă de rendez-vous? observă Malko.

Herminia zâmbi pervers.

— *Claro que si!* Asta-i ora de vârf. Toată lumea aşteaptă. Nu sta la coadă, mergi direct în fund şi dă-mi zece verzişori.

Malko îi întinse o hârtie de zece dolari, iar ea sări din maşină, grăbind spre peronul vilei.

Malko întoarse capul. Lada poliţiştilor se oprise pe partea opusă a străzii şi unul dintre ei coborâse geamul ca să-i poată observa mai bine. Herminia reveni şi amândoi urcară peronul. Cubaneza schimbă câteva cuvinte în şoaptă cu un mustăcios, îi strecură hârtia de zece dolari şi-l trase pe Malko spre o scară care trosnea. Un cuplu cobora. Camera de la etajul întâi era groaznică şi mirosea a umed. Herminia aprinse lumina şi-şi aruncă poşeta pe pat.

— Ăsta-i singurul loc unde nu se cer actele! îl lămuri ea. Oamenii locuiesc aşa de înghesuiţi prin apartamente încât guvernul preferă să construiască case de toleranţă pentru a evita răzmeriţele.

Herminia se aşează pe pat. Ochii ei erau într-o continuă mişcare, iar faţa îi era trasă. Aprinse o ţigară şi suflă imediat fumul, măsurându-l pe Malko.

Acesta din urmă realiză brusc, în ciuda atitudinii ei sfidătoare, că fata murea de frică. Până şi sânii ei ascuţiţi parcă s-ar fi ascuns în cochilii…

— Eşti american? îl întrebă ea.

— Nu, dar lucrez pentru ei.

Fata clătină din cap, impresionată.

— Şi ai venit aici ca să-l ajuţi pe Luis Miguel să fugă?

— Da.

— O să fie foarte greu.

— Ştiu. Trebuie să vorbesc cu el.

— Am să-i dau un telefon, făcu ea. Numai o clipă. Jos e o cabină.

Era limpede că tânăra cunoştea bine locurile. Faţă de privirea întrebătoare a lui Malko, ea îl lămuri.

— Vin deseori aici. Din cauza asta nu bănuiesc ei nimic.

Luis Miguel are nevoie de dolari.

— Unde se află acum?

— La nişte prieteni, dar e foarte periculos pentru ei. Le e frică. Şi atunci, îi plăteşte.

— De ce se ascunde?

— A ucis un securist. E o istorie complicată. O să-ţi explice el. Cert, n-avea chef să se întindă prea mult la vorbă pe această temă. Picior peste picior, cu umerii căzuţi şi privirea stinsă, nu mai avea nimic din bomba sexuală de la *Tropicana.*

— Închide lumina! făcu ea.

Malko se confirmă, mirat. Herminia deschise fereastra şi dădu în lături obloanele. Strada se distingea foarte bine. Maşina poliţiştilor dispăruse. Tânăra cubaneză o închise din nou cu un rânjet.

— Voiau doar să fie siguri… Sau poate să se ia după mine… *Hijo de puta.*

— Tipii te cunosc?

Buza ei superioară se ridică într-un rictus duşmănos.

— *Claro que si!* Când Luis Miguel a dispărut m-au dus la G2, în *edificio* de pe calle 11 pe colţ cu M. Un securist cu un Rolex mare, m-a băgat în biroul lui şi a făcut dragoste cu mine în picioare. Chiar mai înainte de a mă întreba cum mă cheamă… Pe urmă şi-a strigat amicii care s-au distrat la fel cu mine. Când au terminat, primul m-a obligat să mă aşez pe o sticlă şi a început să mă apese pe umeri, spunându-mi că o să-mi sfâşie fundul dacă n-am să-i dezvălui unde se ascunde Luis Miguel. Din fericire, am leşinat mai înainte ca sticla să-mi intre în întregime… Le-am repetat întruna povestea mea. Cum că aveam întâlnire la *Habana Libre* cu Luis Miguel ca să ne iubim. Pe urmă, l-am lăsat în cameră şi am plecat. M-am jurat că între mine şi el nu era decât o chestiune de dragoste. M-au reţinut totuşi trei zile. Între tortura cu sticla şi violul simţeam că nu mai pot. Dar m-am ţinut bine. Şi pe deasupra, ticăloşii ăia îmi dădeau doar cafea cu mult zahăr. Şi câte un sandvici din timp în timp. Când m-au eliberat, mi-au spus că aveau să mă ţină în continuare sub observaţie. Şi, dacă aflam ceva în legătură cu Luis Miguel, neapărat să le comunic. Altminteri o să mă

toace cu satârul.

Un strigăt ascuţit străpunse peretele subţire, urmat de gemete răguşite.

— Mai sunt şi din cei care se bucură de viaţă. Trebuie că-i tipul ăla înalt care a urcat după noi. Aşteaptă-mă aici.

Îşi luă poşeta şi ieşi. Strigătele sincopate continuau în camera vecină. Malko se întrebă brusc ce căuta el în acel bordel cubanez. Cele povestite de Herminia se legau, dar tot aşa de bine putea fi şi o poveste bine ticluită…

Tânăra se întoarse în clipa în care vecinul îşi dăduse frâu liber strigând ca un animal şi rosti simplu:

— *Vamos.*

Coborâră iar scara care abia se mai ţinea. Încă cinci maşini aşteptau cu răbdare, iar ocupanţii lor anticipaseră momentul copulării, judecând după poziţiile lor. Malko îşi recupera Nissan-ul şi plecară. Bulevardul era pustiu. Poliţiştii o luaseră din loc.

— Atenţie! Mergi drept înainte până la Malecon, îi spuse Herminia.

După treizeci de intersecţii, Malko ajunse în cele din urmă pe marea promenadă de pe malul mării. Câteva cupluri flirtau pe balustrada de piatră, sub felinare.

— Ia-o la dreapta, îl ghidă Herminia.

Rulă de-a lungul promenadei pustii, lăsând oceanul pe stânga. Aveai impresia că traversezi un oraş bombardat. Casele care mărgineau promenada abia se mai ţineau în picioare, reparate de bine de rău, cu balcoane care atârnau, ferestre bătute în scânduri şi intrări blocate cu grămezi de gunoaie. Puţin mai înainte de a ajunge în dreptul braţului de mare care ducea spre port, Herminia îi spuse:

— Opreşte!

Malko zări o casă cu două etaje într-o stare atât de jalnică că ai fi crezut că-i un decor de teatru. Un culoar întunecos se deschidea sub nişte arcade. Herminia se asigură că promenada era pustie şi sări din maşină, urmată de Malko. Abia ajunşi în coridor, era se întoarse şi preciza:

— Nu locuieşte aici. E doar un loc de întâlnire.

Malko nu mai avu timp să-i răspundă. Un bărbat cu o siluetă masivă apăru din casa devastată, lăsată pe seama

celor fără adăpost. Se oprise în faţa intrării. Malko desluşi prin întuneric o mustaţă groasă, umeri de hamal, o cămaşă deschisă la culoare.

Luis Miguel Bayamo. Transfugul din G2.

Cubanezul, fără un cuvânt, îl împinse într-o încăpere întunecoasă. După ce intră şi Herminia, el închise uşa şi fascicolul unei lanterne îl orbi pe Malko, care începu să clipească. Herminia se lipise de amantul ei şi-i vorbea în şoaptă. Malko se hotărî să rupă gheaţa.

— Sunteţi Luis Miguel Bayamo? întrebă el în engleză.

— *Şi.*

Glasul era grav şi uscat. Lanterna se stinse. Rămaseră sub lumina relativă a nopţii care pătrundea printr-o deschidere ce dădea spre o curte interioară. Bayamo aprinse un bec gălbui. Câteva clipe nu se auzi decât respiraţia celor trei. Aerul era umed şi cald. O maşină trecu fără a încetini.

— Vin din partea lui Gerald Svat, începu Malko. Pentru a vă ajuta să părăsiţi Cuba.

Lui Miguel Bayamo îi scăpă un oftat de uşurare.

— *Tengo muchas problemas*[28]*...*

Vocea îi era obosită. Malko îl văzu sprijinindu-se de un perete. Cu mâna stângă o ţinea de umeri pe Herminia. Ochii lui Malko se obişnuiau cu penumbra şi acum îl vedea mai bine.

— Cum te cheamă? îl întrebă Bayamo.

— Mark Linz, spuse Malko. Am venit din Europa…

Cubanezul avu o ezitare.

— Din Europa. Eşti pentru prima oară în Cuba?

— Da.

Cubanezul începu brusc să tuşească şi-l întrebă:

— Cum ai de gând să procedezi?

— Să vă scoatem din Cuba cu ajutorul biroului CIA.

— Cum?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko. Gerald Svat vrea mai întâi să afle de ce vi s-au dat planurile peste cap. Herminia mi-a spus că aţi ucis un securist.

— Am fost obligat, bodogăni transfugul. Aveam întâlnire

[28] Am multe probleme.

cu Gerald într-o cameră din hotelul *Habana Libre.* Dar mai înainte am fost cu Herminia pentru a avea un alibi. Tipul a urmărit-o şi a rămas în cameră. Dacă n-aş fi făcut nimic, ar fi dat nas în nas cu Geraldo. Şi atunci, am trecut la acţiune. Pe urmă... îşi lăsă fraza în suspensie, după ce-şi debitase tirada pe un ton monocord.

— Unde vă ascundeţi în momentul de faţă?

— La nişte prieteni, răspunse Bayamo. Dar nu pot rămâne la ei multă vreme. Şi tu unde stai?

— La hotelul *Victoria.*

Lanterna se aprinse din nou, îndreptată fiind asupra lui Malko.

— Nu eşti american? întrebă Bayamo.

— Nu, austriac.

— Aha!

Fascicolul luminos nu-l părăsea.

— Trebuie să-mi daţi mai multe amănunte în legătură cu situaţia dumneavoastră, insistă Malko. O să fie o treabă foarte dificilă, dar Company a decis să vă scoată din Cuba.

— *Muy bien, muy bien...* dondăni cubanezul. Mi-ai adus paşaportul?

— Nu, spuse Malko, era prea periculos. O să mi-l dea Gerald Svat.

Lanterna se mişcă puţin, obsedantă. Brusc Bayamo se informă:

— Te-ai întâlnit cu Geraldo?

— Nu.

O nouă tăcere. Apoi se auzi iar glasul cubanezului, foarte calm.

— Dă-mi cheile de la maşina ta; Herminia o s-o parcheze într-o curte alăturată. Ar putea să atragă atenţia. Mereu se patrulează pe Malecon.

Mirat, Malko îi întinse cheile. Cubanezul o trase pe Herminia sub arcade, lăsându-l pe Malko în încăpere. Se întoarse singur. Câteva clipe mai târziu, Malko auzi sughiţând demarorul Nissan-ului. Luis Miguel Bayamo respira greoi. Se înfipse în faţa lui Malko.

— Tu nu eşti cine pretinzi! îi aruncă el brutal.

Mâna lui dădu la o parte o pulpană a cămăşii şi reapăru

ţinând un pistol automat, negru. Degetul mare trase piedica spre spate şi arma îl ţinti pe Malko. Cu braţul întins, rosti cu o voce fără timbru:

— Dacă nu-mi spui cine eşti cu adevărat, îţi spulber boaşele, *hijo de puta!*

Sprijinit de zid, nemişcat, luase la ochi burta lui Malko. Ochii lui fixau locul unde urma să tragă. Sudoarea îi curgea pe frunte. Nici pomeneală să se ţină de glume. Afară, motorul maşinii torcea. Planul lui era limpede. Îl lichida pe Malko şi fugea cu maşina lui.

Privirea lui neagră era îngheţată, plină de ură şi de panică. Era dificil să-l faci să gândească pe un om înnebunit. Şi aşa era Luis Miguel.

Malko se simţea complet neputincios. Dacă ar fi încercat să fugă, ar fi căpătat trei gloanţe în spate…

Cu vocea lui cea mai liniştită cu putinţă, îi spuse:

— Luis Miguel, te înşeli! Sunt un agent CIA venit în Cuba ca să te expatriez.

Bayamo ridică din umerii lui masivi şi oftă:

— *Conosco el monstro; porque vivo en sus entranas*[29]*.* Eşti un *companero* de la Praga. Cred că te recunosc. Te-am întâlnit pe coridoare. Idioţii ăştia îşi închipuie că mi-am pierdut memoria… Eşti curajos că ai ajuns până aici. Dar n-o să pună ei mâna pe mine!

Privirea lui coborî. Era pe punctul să tragă. Un val de adrenalină năvăli în arterele lui Malko. Era prea groaznic să moară în gaura asta de şobolani din fundul Caraibelor.

[29] Cunosc eu monstrul, pentru că am trăit alături de el.

Capitolul IV.

— E o monstruoasă eroare! strigă hotărât Malko, reuşind să-şi conserve o înfăţişare calmă. Nu sunt un agent din Est. Dacă mă omori, n-ai să mai pleci în vecii vecilor din Cuba şi în acelaşi timp te sinucizi.

Câteva secunde, timpul păru să se fi oprit în loc. Luis Miguel Bayamo, cu arma în continuare gata să tragă, îl fixa pe Malko cu o intensitate aproape dureroasă. Becul gălbui îi lumina trăsăturile crispate. Malko îşi coborî privirea pe degetul mare încremenit pe trăgaciul pistolului. Cubanezul respira din greu; cămaşa lui Malko i se lipise de spate din cauza transpiraţiei. Un camion trecu pe Malecon într-un bubuit surd. Cu o încetineală exasperantă, ţeava armei coborî uşor.

— Vreau o dovadă! ceru cubanezul pe un ton mai puţin agresiv.

— N-am de unde. Am sosit abia ieri seară. Direct de la Viena, din Austria. N-am întâlnit încă pe nimeni din biroul CIA. Ştiu ce vi s-a întâmplat şi-mi cunosc misiunea, asta-i tot.

Furia lui Luis Miguel Bayamo păru să se domolească la fel de repede cum izbucnise. Îşi şterse cu mâna stângă fruntea inundată de sudoare.

— Cum ai să iei legătura cu Geraldo? întrebă el.

— Prin intermediul unei cutii poştale dezafectate.

— Cum de-ai intrat în Cuba?

— Sub o identitate falsă. Cu o legitimaţie de turist. S-ar părea că G2 are nevoie de săptămâni întregi pentru a verifica toate intrările. Biroul din Viena mi-a confirmat faptul.

Bayamo aprobă printr-o mişcare a capului.

— Exact. Dacă n-ai fost reperat imediat, eşti în siguranţă. Dar poliţia e peste tot…

Se calmase şi braţul drept îi coborî de-a lungul corpului, dar ţinând mereu pistolul. Malko îi zâmbi. Călduros.

— Te-ai convins?

— N-am încotro, făcu Bayamo. Dar îţi jur că dacă m-ai minţit, îţi trag un glonţ în cap.

Malko se prefăcu a nu băga de seamă cuvintele lui. O altă problemă îl frământa.

— Am fost văzut împreună cu Herminia, spuse el. Nu-i urmărită?

— Nu cred, rosti în cele din urmă cubanezul. Şi-a jucat bine rolul. Au luat-o drept o *pută militante,* fără nimic în cap. Dar nu trebuie să întindem prea mult coarda…

— Unde s-a dus?

— La maşină. Dacă o să observe ceva anormal, o să claxoneze. Mai e o ieşire prin spatele curţii.

— Bine, spuse Malko. Foştii dumitale prieteni cunosc legăturile pe care le ai cu… Noi?

— Nu. Ei ştiu doar că am omorât un securist, dar habar n-au că mă pregăteam să trec de partea cealaltă. Însă pot face descoperirea în fiece secundă. Cel care mă ascunde e ameninţat de riscuri enorme… Şi cu toate astea ies numai noaptea şi foarte puţin.

— Dar cel care ţi-a împrumutat camera la *Habana Libre?* E la curent?

— Bineînţeles că nu! E un prieten ceh. Nu l-am mai revăzut. S-ar putea să fie arestat sau pus sub observaţii.

— Nu mai poţi conta pe nimeni altcineva?

Cubanezul zâmbi cinic.

— Ştii bine că atunci când schimbi tabăra îţi pierzi prietenii. Singurul care mi-a mai rămas e ăsta. Ridică Makarovul în lumina palidă.

— Va fi o problemă foarte dificilă să fiu scos din ţară. Sunt foarte cunoscut.

Se auzi un zgomot pe coridor. Malko întoarse capul şi zări o siluetă în cadrul uşii. Herminia venea după noutăţi…

— *Esta bien, guapita,* i se adresă cubanezul. Tipul e O.K. Îşi privi ceasul şi-i spuse lui Malko:

— *Compadre*[30], trebuie să ne despărţim. Organizează-te cât mai repede cu putinţă. De îndată ce faci rost de paşaport, anunţ-o pe Herminia. La *Tropicana* nu-i prea periculos.

[30] Prietene.

— Şi dacă devine imposibil contactul cu Herminia?

Bayamo reflectă câteva clipe…

— Ce cameră ai la Victoria?

— 408.

— În acest caz, dacă în trei zile nu primesc nici o veste, îţi dau un telefon din partea lui Iberia. Cerându-ţi să treci pe la biroul de pe Rampa. Adică aici. La aceeaşi oră.

Îţi dădeai seama imediat că era un om obişnuit cu clandestinitatea. Îi întinse mâna lui Malko, după ce-şi băgă pistolul sub centura acoperită de *guaybera.*

— *Hasta luego.* Du-te la maşină. Am ceva să mai vorbesc cu Herminia. Pe urmă, vine şi ea. Dacă vezi vreo maşină cu poliţişti, demarează imediat şi nu te mai ocupa de ea.

Malko se întoarse la Nissan. Puţin mai târziu o serie de strigăte scurte, sacadate, perforară tăcerea. Strigăte de femeie. Apoi, totul se opri brusc şi după câteva clipe Herminia îşi făcu apariţia, cu faţa destinsă şi luă loc alături de el.

— Mergi drept înainte şi ia-o pe Prado, îi spuse ea. Locuiesc în Vieja Habana. Calle O’Railiy.

Malko se conformă indicaţiilor şi coti drept în Prado, trecând pe dinaintea Operei, în reconstrucţie. Nici ţipenie! Un oraş mort. Apoi pătrunse într-o ulicioară strâmtă din Vieja Habana, străjuită de case leproase. Herminia părea preocupată. Apoi i se adresă fără nici un preambul.

— E foarte obosit. Mi-a spus că avea de gând să se omoare dacă n-ar fi fost scos din Cuba. Dacă pun mâna pe el, ar fi groaznic!

— Am să fac imposibilul, o asigură Malko. Mai pot reveni la *Tropicana?* Nu-i nici un pericol?

— Nu, nu cred. Fă la fel ca ultima oară, foloseşte-te de băiatul ăla; am să-i dau câţiva dolari… Altfel m-ar denunţa. Ăsta-i sistemul pe aici. Totul e corupt… Fii atent, coteşte acum la dreapta.

Era o străduţă îngustă mărginită de case în ruină cu balcoane după moda spaniolă. Herminia îi arătă o poartă în jos.

— Acolo.

Malko se aplecă pentru a-i deschide portiera, dar

Herminia nu se mişcă şi-i spuse liniştită:

— Şi eu vreau să plec din Cuba…

— Luis Miguel nu mi-a vorbit nimic, obiectă Malko stânjenit. Tânăra ridică din umeri, cu o grimasă amară.

— Lui puţin îi pasă! Pentru el nu-s decât o *titi.* Când va ajunge la Miami, ar putea găsi sute ca mine cu banii lui. Pentru că ai să-l ajuţi, nu-i aşa?

— Cred, spuse Malko.

Herminia declară cu o voce rece:

— Dacă nu mă scoţi de aici, vă denunţ pe amândoi!

— Dar nu depinde de mine, o asigură Malko. Dacă am să pot…

Privirea li se întâlniră. Cea a tinerii cubaneze era glacială, trăsăturile i se aspriseră şi colţurile gurii în căzuseră. Dar expresia ei se transformă ca prin farmec, asprimea i se şterse, iar gura păru să-şi dubleze volumul.

— Juri că ai să mă ajuţi? şopti ea.

Malko simţi o mână care se urca pe coapsa lui din ce în ce mai sus, strângându-l mai întâi până ce începu să-l doară, iar apoi trecând la masaj. Herminia nu-l scăpă din ochi.

— Am să fiu foarte drăguţă cu tine, rosti ea cu glăscior de fetiţă. Dar nu mă lăsa aici. Aş muri.

Cu expresia ei rugătoare, i-ai fi dat doisprezece ani.

— Promit, spuse Malko.

Răspunsul lui transmise o nouă viaţă degetelor, care porniră să se activeze. Herminia nu ştia numai să danseze. După ce-l eliberă din pantalonul de alpaga, plonja asupra lui ca un vultur, iar Malko îşi muşcă buzele ca să nu strige de plăcere. Limba ei părea să fie lungă de un metru, aflându-se peste tot în acelaşi timp, iar mişcările suple ale degetelor îi provocară o erecţie în mare viteză.

Copila se întrerupse pentru un sfert de secundă pentru a-i spune:

— Atinge-mi sânii!

Malko nu-şi dădea seama dacă era pentru plăcerea ei sau a lui, dar se conformă. Sânii ascuţiţi erau tari şi fremătânzi. Herminia se folosea de gură ca o mare expertă… Coada lui de cal bătea tactul şi când, în cele din urmă, se vărsă în

gura ei, fata îl reţinu până la ultima pulsaţie.

Senzaţie extraordinară după tensiunea din timpul serii. Malko reveni uşor pe pământ. Când Herminia se convinse ca era satisfăcut se ridică şi-şi lipi buzele de urechea lui Malko.

— Data viitoare, îi şopti ea, de parcă ar fi fost un secret periculos, ai să faci tot ce-ai să vrei cu fesele mele.

De la şaisprezece ani ştia cum să le vorbească bărbaţilor. Pe un ton ceva mai puţin senzual, adăugă:

— Luis Miguel a uitat să-ţi spună. Are nevoie de bani pentru cei care-l ascund.

Fără să-şi pună prea multe întrebări, Malko îi dădu cinci hârtii de o sută de dolari. Herminia le băgă în buzunar, deschise portiera şi rosti cu un glas lipsit de emoţii:

— Maşina oprită ceva mai departe în spatele nostru e cu securişti. Au venit să verifice dacă într-adevăr ai rămas cu mine... Fă-te că nu-i bagi în seamă. În orice caz, în faţa hotelului e un poliţist. El o să noteze ora la care te-ai întors. Cu plăcuţele de înmatriculare eşti uşor de recunoscut.

— Aşa procedează întotdeauna? întrebă Malko, cu stomacul contractat.

— O dată da, o dată ba. Asta-i meseria lor, făcu ea. Eu sunt ţinută sub observaţii. Dar tu n-ai de ce să te temi. Pentru ei nu eşti decât un turist cu dolari. Fidel are mare nevoie, adăugă ea cu o ironie feroce. Ar fi în stare să vândă întregul popor cubanez pe dolari. *Para la dignidad y la libertad!* Iar noi n-avem nici măcar dreptul să mâncăm o langustă...

Trânti portiera şi intră în casă. Malko demară, imitat de Lada. Cele două maşini se urmăriră până în Piaţa Revoluţiei, unde Lada coti în altă direcţie. Malko se opri în faţa hotelului *Victoria.* Un poliţist graţios, în gri, îl salută cu un *buenas noches* amical. Malko începu să străbată în holul climatizat exagerat, întrebându-se cum avea să scape din capcana asta cubaneză.

Fiecare contact reprezenta un pericol de moarte. Următorul, trebuia să fie omul care să-l ducă la şeful biroului. Poate că era şi mai periculos ca Luis Miguel Bayamo. Lumea era ciudată. Îşi risca viaţa şi libertatea în

Cuba pentru a salva pe cineva care-şi consacrase viaţa până atunci luptei împotriva CIA...

*

* *

La lumina zilei, Havana oferea un spectacol deprimant, în ciuda vegetaţiei tropicale care deborda din miile de grădini lăsate în paragină. Cel al unui oraş în plină descompunere, distrus de umezeală, de cicloni, de lipsa întreţinerii şi de socialism. Cartierul Vedado cu casele lui vechi în stil spaniol, împodobite cu balcoane şi coloane trebuie că fusese o splendoare. Dar, nu mai rămăseseră din el decât nişte cocioabe în ruine, adesea prăbuşite, locuite de hoardele vagabonzilor fără acoperiş. Cu bună ştiinţă, după Revoluţie, Fidel Castro lăsase Havana, simbol al capitalismului, să se descompună în căldura umedă a Caraibelor.

Malko parcurse bulevardul Prado, cândva mândria capitalei, flancat acum de imobile leproase, bătând în cenuşiu.

Îşi lăsă maşina în faţa Operei şi o apucă pe Calle Obispo, la intrarea în oraşul vechi. Librăria „Poesia Moderna" se afla pe colţ. Rafturile ei erau ocupate mai ales de cărţi politice. Dădu cu uşurinţă peste *Fidel y la religion.* Erau teancuri întregi. Cu şase pesos, cumpără un exemplar şi ieşi, trecând prin faţa a ceea ce mai rămăsese din *La Fiorentina,* unul din barurile preferate ale lui Hemingway. Demolat de un an pentru un proiect incert de renovare. Acum nu mai era decât o groapă neagră, plină de moloz...

Până la şase seara, nu mai avea nimic de făcut. Să-şi ţească doar cuvertura de turist inocent... Plajele din est se aflau doar la douăzeci de minute, perfect. După emoţiile serii precedente, simţea nevoia să se destindă.

Coborî pe Prado, sinistru cu imobilele lui înnegrite, pentru a ajunge în tunelul care trecea pe sub braţul de mare ducând spre plajele din est şi ieşea în dreptul autostrăzii. Puţine maşini, în majoritate de origină americană, vechi şi hodorogite şi ciudatele motociclete cu un soi de ataş.

De la ieşirea din tunel, pe o latură a drumului, erau îngrămădite zeci de femei care făceau autostopul. De la

tinerele în supermini la matroane strangulate în pantaloni care se voiau a fi blugi... Toate cu braţele pe sus şi cu zâmbete promiţătoare pe buze.

Malko încetini şi privirea îi căzu pe o brunetă înaltă cu părul buclat, care-i făcea cu mâna. O siluetă, de-ţi lăsă gura apă! Nişte picioare lungi care apăreau dintr-un şort alb, o bluză mulată pe pieptul plin. Opri, iar ea se aplecă prin portieră cu un surâs răpitor, descoperind nişte dinţi strălucitori.

— Companero, a donde vas?

Văzând părul blond al lui Malko, se retrase şi rupse câteva cuvinte în ruseşte, lipsite evident de căldură. Imediat, Malko făcu uz de spaniola lui de zile mari.

— Merg spre Santa Maria, dacă e în drumul tău... Şi, să ştii că nu sunt rus.

— Şi eu tot într-acolo merg, la plajă.

Tânăra urcă în Nissan. Depăşiră un Oldsmobile din 54, care lăsa în urma lui o coadă de fum negru ca un avion de vânătoare în flăcări. Era o vreme de vis, peisajul magnific, parţial stricat de cocioabele oribile din beton cenuşiu, care apăreau din verdeaţă ca nişte negi. Malko se întoarse spre pasagera lui.

— Sunt turist austriac, Mark Linz. Tu? i se adresă el tutuind-o după moda spaniolă.

— Raquel, se prezentă ea. Lucrez ca machetist la un ziar şi de asemeni ca manechin.

Coapsele ei lungi şi cărnoase, care ieşeau din şorţ, îl fascinau pe Malko cu pielea lor mată şi curbele armonioase. Raquel era superbă, ochii îi erau mari şi negri, buzele pline iar comportarea în acelaşi timp rezervată şi senzuală.

— Faci adesea autostopul?

Ea începu să râdă.

— N-am încotro! Pe la noi sunt puţine maşini. Ar trebui să aparţii de CDR sau să fii membru de partid. Şi pe urmă, sunt foarte scumpe, chiar şi cele vechi...

— De ce mergi aşa departe ca să faci baie? întrebă el.

Santa Maria se afla la aproape treizeci de kilometri de Havana. Raquel ezită puţin mai înainte de a răspunde.

— Mai înainte mergeam la portul de agrement

Hemingway, exista un *gua-gua*[31], dar acum nu mai avem dreptul.

— De ce?

— E rezervat turiştilor, mărturisi Raquel cu un aer stânjenit. Avem nevoie de dolari pentru Revoluţie. Din aceeaşi cauză nu avem drept să mâncăm nici langustele din apele noastre…

Se uită la el cu coada ochiului şi apoi îl întrebă cu o anume ezitare:

— Ai venit singur în Cuba?

— Da, spuse Malko. Trebuia să mă însoţească cineva, dar a intervenit o problemă de ultimă oră. Iar tu? Măritată?

Raquel izbucni în râs!

— Oh nu! Aici e o corvoadă să te măriţi. Nu există apartamente şi lumea stă îngrămădită, câte douăsprezece persoane în două camere. Mai am timp…

Drumul domina acum Oceanul Atlantic, mărginit de o plajă vastă de douăzeci de kilometri.

— Unde ar fi mai bine să mergem? o întrebă Malko.

— În faţa hotelului *Atlantico,* propuse Raquel. Pe urmă am putea mânca acolo.

Malko era încântat. Făcuse rost în acelaşi timp de o acoperire şi de o fată plăcută.

*

* *

Costumul de baie violet, dintr-o singură piesă, se mula pe sânii plini şi tari, foarte răscroit pe şolduri, ceea ce-i lungea şi mai mult coapsele cărnoase. Un trup de zeiţă. Aşezaţi la o masă din snack-ul lui Atlantico, Raquel şi Malko încercau să ciugulească nişte fărâme de carne de pe un pui de curse, fript în ulei de vidanjare… Tânăra era la al treilea moji*to şi o*chii ei începuseră să strălucească şi mai intens. Romul o făcea volubilă şi cu mult mai atrăgătoare. Malko aflase aproape totul despre ea. Raquel trăia împreună cu alte şapte persoane într-un apartament de trei camere în cartierul Vedado şi câştiga peste trei sute de pesos cu cele două slujbe ale ei. Graţie meseriei de manechin, reuşea să se îmbrace cât de cât corect.

[31] Autobuz.

În rest, n-aveai pe ce da banii... Pe cât se părea nu exista nici un bărbat în viaţa ei sau cel puţin nu vorbea despre acest subiect. Malko îi surprinsese în mai multe rânduri privirea îndreptată asupra lui şi repede întoarsă în altă direcţie. Pe plaja imensă era puţină lume, familii, persoane izolate, câteva cupluri care flirtau în apa delicios de caldă.

În restaurant intră o pereche cu pielea înroşită de soare, cu nişte burţi enorme şi caschete albe, ridicole. Raquel le aruncă o privire duşmănoasă şi-i şopti lui Malko.

— Ăştia sunt *bollos...*

Faţă de nedumerirea manifestată de Malko, ea adăugă:

— Ruşi. Pe aici îi numim „băşici" fiindcă sunt tâmpiţi. Şi ne jefuiesc! Ei au drept să meargă prin *tiendas libres* cu o monedă specială. Pe urmă, vând totul la negru ca să facă rost de dolari...

— Chiar până într-atât...

— Pe aici nu se mai găseşte nimic, îl asigură Raquel. Acum, chiar şi deodorantul e pe cartelă... într-o bună zi şi zahărul o să ajungă raţionalizat! De parfum, nici nu se mai pomeneşte. Cel care se găseşte în oraş ar fi refuzat până şi de un porc pentru scroafa lui. Şi am pierdut orice speranţă să se mai schimbe ceva.

Înaintea lor, pe mare, nu se zărea nici un vapor...

— Nu poţi pleca în străinătate?

Raquel scutură din cap.

— Practic e imposibil... Şi pe urmă, unde să te duci? Anul trecut am fost în Portugalia pentru o prezentare de modă. Mi s-au dat aşa de puţini bani, că m-am văzut obligată să aduc de aici cutii cu conserve pe care le mâncam în cameră. Altminteri am fi murit de foame... Pentru tine, turist cu dolari, viaţa e uşoară şi ieftină. Dar pentru noi... îşi termină băutura cu un zâmbet resemnat şi oftă:

— N-are rost să te gândeşti la toate astea! Soarele străluceşte şi marea e mereu caldă.

Cafeaua era infectă, chiar şi foarte îndulcită şi cei doi ieşiră pe plajă fără s-o mai termine. Arşi de căldura cumplită, se rostogoliră în apă. Malko, mergând în urma lui Raquel, îi admira linia spatelui când ea îşi pierdu echilibrul. O prinse de talie şi, răsucindu-se, tânăra se sprijini cu tot

corpul de el, cu un surâs provocator. În loc să se desprindă de el, Raquel mai rămase astfel câteva secunde, ca toate cuplurile din jurul lor, flirtând care mai de care, oceanul disimulând pudic partea de jos a corpului lor. Privirile li se întâlniră şi ceea ce citi Malko în ochii ei era mai curând încurajator…

— Eşti o fată tare frumoasă.

Spaniola cu tutuiala ei, facilita intimitatea. Raquel îşi coborî cast ochii şi se întoarseră pe plajă. Pe la orele cinci, tânăra cubaneză se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc, spuse ea, am să te las…

Malko se şi ridicase în picioare. Şi el trebuia să se întoarcă la Havana.

— Am să te însoţesc.

Douăzeci de minute mai târziu, pătrundeau în tunelul care ducea spre Havana.

— Eu merg în Vedado, anunţă Raquel. Pe calle F, între 21 şi 22. Dar opreşte-mă în colţ la 21.

Malko se conformă. Tânăra îi întinse mâna:

— Mulţumesc, a fost foarte plăcut.

— Nu vrei să cinăm împreună? propuse Malko.

Raquel nu şovăi nici o secundă înainte de a accepta, făcând totuşi o precizare:

— Să nu, vii să mă iei de acasă; tipii din CDR te-ar repera imediat şi pe urmă s-ar ţine scai de mine G2. N-avem dreptul să întreţinem legături cu străinii, fără autorizaţie. Iar dacă aş veni la hotelul tău, mi s-ar lua numele.

— Atunci unde? întrebă Malko.

— În faţa cinematografului „La Rampa”, alături de *Habana Libre.* La ora 9. *Hasta luego.*

Coborî din maşină şi se îndepărtă. Malko nu avea nici adresa ei nici numărul de telefon. Dacă nu venea, n-ar mai fi putut s-o revadă niciodată. Trecu repede pe la hotel să facă un duş, înainte de a se duce la întâlnirea cu omul lui de legătură. Dacă tipii din G2 îl supravegheaseră azi, puteau fi liniştiţi… Abia acum începea jocul adevărat.

*

* *

Malko îşi lăsă maşina în acelaşi loc ca şi dimineaţă, în

faţa Operei şi porni spre micul scuar Jose Marti. Ţinea în mână la vedere exemplarul *Fidel y la religion.* Se aşeză pe una din bănci, privind la animaţia din jurul lui. Destul de mulţi turişti bântuiau prin oraşul vechi şi un nor de comercianţi clandestini se roteau în jurul lor ca nişte vulturi. Puţin mai departe, aveau loc misterioase cociliabule: era bursa la care se schimbau apartamentele. Trei sau patru zarafi se apropiară de el propunându-i serviciile lor.

Abia scăpă de ei, întrebându-se cum avea să fie contactat. Un cubanez foarte slab, cu pielea neagră şi părul creţ, se apropie cu un tranzistor lipit de ureche şi se aşeză alături de Malko. Câteva momente nu-i dădu nici o atenţie, apoi, brusc, întoarse capul spre el, cu un zâmbet ştirb şi rosti cu o voce şoptită:

— *Seis por uno, seno*[32]*r.*

Malko îi întoarse spatele demonstrativ. Atunci, foarte repede, vecinul lui îi strecură:

— *Vaya conmigo, compadre*[33]*.*

Malko se uită la ochii lui bulbucaţi, inexpresivi şi la zâmbetul care descoperea un maxilar sinistrat. Fără să mai adauge nici un cuvânt, negrul se ridică şi se îndepărtă, bâţâindu-se în ritmul unei conga difuzată de tranzistorul lui. O luă pe calle Lamparilla. Oraşul vechi se afla într-o stare şi mai jalnică decât restul. Case mohorâte cu balcoane ruginite. Peste tot schele, bucăţi de ziduri dărâmate şi o întreagă faună de mici meseriaşi. În cele din urmă, ajunseră în port. Cubanezul cu tranzistorul se opri în faţa unui soi de braserie, *El Pio,* cu o terasă mare, înţesată de lume. Malko o parcurse din priviri şi când se întoarse, ghidul lui se evaporase.

Mirat, se uita în jurul lui, când unul dintre consumatori se ridică, părăsi terasa, trecu prin faţa lui şi se îndreptă spre oraşul vechi. Un bărbat tânăr, slab, cu părul pieptănat pe spate ca un dansator

Monden de prin anii patruzeci, cu o mustaţă fină, neagră şi tenul foarte alb. *Guayabera* lui roz-pal cădea graţios peste un pantalon alb puţin cam prea strâmt. Ochii erau

[32] Şase la unu (Şase pesos pentru un dolar).

[33] Vino cu mine, prietene.

protejaţi de lentile negre.

Mai înainte de a da colţul pe străduţă, se opri, se întoarse, îşi scoase ochelarii, îl fixă insistent pe Malko, după care îi puse iar pe nas şi îşi reluă drumul.

Capitolul V.

După ceva greu sesizabil din mersul lui, din gesturi, din felul de a se îmbrăca, Malko fu convins instantaneu că avea de a face cu un homosexual, specie prigonită de regimul rigorist al lui Fidel... Iar începu să-l caute pe ghid în jurul lui. Nimeni. Ori individul în *guayabera* roz era legătura lui cu CIA ori Malko se lăsase agăţat de un pederast... Trebuia să verifice.

Omul dispăruse pe o ulicioară. Malko dădu din nou peste el în dreptul străzii Tacon. Celălalt îşi continuă drumul până într-o piaţă mică, pavată, unde se ridica o biserică: catedrala San Ignacio. Urcă scările şi pătrunse în naos.

Malko îi urmă în. Interior, dar nu dădu cu ochii de nici o *guayabera* roz! Făcu ocolul naosului şi auzi deodată un fluierat uşor, venind dinspre confesional. Traversă cărarea şi îngenunche în partea centrală a confesionalului, închizând uşa după el. O voce se auzi şoptind:

— *Eres el senor Linz?*

Deci, era într-adevăr agentul cubanez CIA.

— Da, răspunse Malko.

Şoaptele continuară.

— *Muy bien. Senor* Gerald va fi mulţumit. Mă întâlnesc în seara asta cu el. Am să-i aduc la cunoştinţă că ai sosit. Mă numesc Salvador.

— Trebuie să mă văd cu el, rosti Malko. Repede.

Auzi un zgomot şi privi în afară. Două femei bătrâne intraseră în biserică şi îngenuncheaseră anevoie la câţiva metri de ei.

— Aici, mâine, la aceeaşi oră, şopti Salvador. E posibil?

— Sigur, confirmă Malko.

— *Esta bien,* suflă cubanezul. Dacă n-ai să poţi, mă întorc

a doua zi. Pentru o nouă întâlnire, te duci în faţa Operei şi-l cauţi pe „Nene”, cel pe care l-ai văzut mai adineauri. Hoinăreşte mereu prin partea locului. El ştie cum să dea de mine. Am să ies primul. Aşteaptă cinci minute.

Se lăsă liniştea, iar apoi Malko îi auzi zgomotul paşilor îndepărtându-se pe marmură. Totul se petrecuse destul de bine! Numai dacă nu cumva G2 îl urmărea pe Salvador… Malko era grăbit să-l vadă pe Gerald Svat. Şi încă mai grăbit s-o şteargă din Cuba. Ieşi din catedrală şi traversă piaţa prost pavată pentru a merge să bea ceva în Bode*guita del Medio. Afar*ă se şi făcuse coadă. Numai de-ar veni frumoasa Raquel la întâlnire…

*

* *

Ai fi zis că-i vorba de o văduvă! Rochie neagră, lungă până la jumătatea gambei, întredeschisă deasupra unor sâni superbi, machiaj discret şi ochi mari, negri, subliniaţi cu creionul. Pe trotuarul din faţa cinematografului „La Rampa”, Raquel răspundea cu un surâs distant numeroaselor complimente ale tinerilor cubanezi care stăteau la coadă ca să o admire pe Madonna. Ea dădu fuga la maşina lui Malko.

— Abia aşteptam să vii! făcu ea. Bărbaţii de pe la noi sunt într-adevăr ca nişte lipitori. De cum văd o femeie…

Tutuiala spaniolă sublinie imediat intimitatea. Malko îi zări vârful unui sân prin rochia întredeschisă şi Raquel roşi, adunându-şi ţesătura pe piept.

— Încotro o luăm? întrebă el.

Raquel ezită.

— Ştiu un restaurant pe calle Aramburo. Nu-i foarte bun, dar nu sunt securişti…

— Perfect, spuse Malko.

Îl îndrumă pe străduţele în unghi drept din Vedado până într-o ulicioară întunecată. Intrară într-un local deasupra căruia atârna o firmă *El Colmao* şi descoperiră un bar şi apoi o sală lungă cu o estradă şi separeuri. De pe acum era aproape plină… Fură conduşi spre o boxă din fund, cufundată într-o penumbră aproape absolută. Acelaşi garcon aduse mai apoi din proprie iniţiativă bere şi o sticlă de rom „Habana Club”.

— Ce mâncăm? întrebă Malko, mort de foame.

— Sandviciuri şi chorizo, spuse Raquel. Aici nu-i un local pentru turişti şi nu se găseşte nici carne, nici peşte. Te nemulţumeşte?

Cu Raquel alături ar fi mâncat şi cărămizi.

— Absolut deloc, o asigură el.

O cântăreaţă de flamenco apăruse pe estradă, măruntă şi rotofeie, flirtând cu vârsta a treia. Li se serviră sandviciuri cu brânză şi jambon plus chorizo. Raquel începuse să lupte cu romul. Bău trei pahare unul după altul, mestecând în acelaşi timp două tartine.

Malko o imită. Jambonul parcă era din plastic, iar chorizo nu avea nici un gust…

Cântăreaţa fu urmată de un bărbat, la fel de nereuşit. Spectatorilor puţin le păsa de altfel; flirtau pe faţă, sugând din „Habana Club” între două îmbrăţişări. Lui Raquel începuseră să-i ardă ochii.

— Oamenii vin aici cu câte o *titi* ca să se distreze mai înainte de a se duce prin bordeluri, îl lămuri ea.

Spusele ei puteau fi interpretate ca o încurajare.

Când Malko îşi lăsă mâna pe coapsa ei, o simţi destinzându-se. „Habana Club” îşi făcea efectul. Schimbară primul sărut în timpul unui număr debil de duetişti care cântau un paso doble reluat în cor de întreaga sală. Atunci, Malko îşi putu da seama că în Cuba era criză şi de sutiene. Cu capul răsturnat pe spate, Raquel îl lăsă să se joace cu sânii ei tari, ca o şcolăriţă îndrăgostită. Malko avea chef de altceva, dar tânăra îşi strânse picioarele când el încercă să-şi sporească avantajul şi-şi lăsă capul pe umărul lui.

Atracţiile cedară locul discurilor. O conga fierbinte o smulse pe Raquel de pe scaun. Ajunşi pe pista de dans, ea se încolăci în jurul lui Malko. Dansa într-un fel diabolic, cu muntele Venerei lipit de el, tot corpul ondulându-i-se ca o cobra în călduri. La al treilea dans, Malko îşi spuse că se comporta cu adevăra foarte prost… Raquel, cu gura lipită de gâtul lui, părea să nu-şi dea seama de puterea ei de seducţie.

— Hai să mergem în altă parte, sugeră Malko.

Tânăra nu obiectă şi, pe străduţa întunecată era gata s-o

violeze pe capota Nissan-ului! Dar ea îi scăpă şi plecară la întâmplare, conducând pe bâjbâite, cu o mână strânsă între pulpele tinerei femei, care-l împiedica să meargă mai departe.

Nu-l stăpânea decât un gând: să se arunce cu ea într-un pat. Bucuria de a-i fi reuşit cele două contacte, adăugată plăcerii de a se afla cu această fată superbă îi inducea o stare euforică. Fără să-şi fi dat seama cum, nimeriră în promenada de pe malul mării, dinaintea unui imens afiş luminos, aflat lângă o clădire cu cinci etaje.

— Priveşte, făcu Raquel, asta-i fosta ambasadă americană. Panoul proclama în litere multicolore:

„Domnilor imperialişti, nu sunteţi în stare să ne speriaţi!”

Personaje desenate cu tuburi de neon – un yankeu şi un luptător de gherilă – puneau în valoare această operă de artă, menită să-i sfideze pe diplomaţii americani aflaţi încă în post la Havana şi să demonstreze populaţiei cubaneze că lui Fidel nu-i era frică de nimeni.

Raquel râse amar.

— Ar fi făcut mai bine să ne dea de mâncare, decât să se războiască împotriva americanilor. Regimul se sprijină numai pe El Caballo. Fără el totul s-ar nărui într-o lună.

— El Caballo?

— Fidel, explică Raquel. L-am poreclit aşa după luptele purtate în Siera Maestra, acum treizeci de ani. Fiindcă prietenii lui afirmă că ar avea nişte *cojones* ca de cal.

Malko reţinu că tânăra pronunţase cuvântul *cojones* fără nici cea mai mică jenă.

Panoul luminos dispăru şi el coti la dreapta înaintea promontoriului pe care se ridica hotelul *Nacional,* pentru a se întoarce spre centru, cu mâna pusă pe pubisul tinerei, peste rochie.

— Nu pot să merg la *Victoria,* rosti deodată Raquel. Mi s-ar afla numele şi aş avea probleme.

Frustrat, Malko încetini şi se opri în lungul trotuarului. Acel supliciu al lui Tantal devenise de acum insuportabil. Începu s-o mângâie uşor şi foarte repede fata porni să se onduleze sub degetele lui. Malko îi dădu la o parte poalele rochiei negre şi era pe cale să învingă şi ultimul baraj.

— Nu, opreşte-te. Nu se poate…

Pântecul ei fu agitat de o bruscă tresărire. Trei degete pătrunseseră în ea. Ea încercă să-i îndepărteze mâna lui Malko, dar nu reuşi decât să-i deplaseze mângâierea şi mai adânc. Dintr-o dată, tânăra femeie încetă orice rezistenţă. Scoase un strigăt scurt.

— Da, acum, aşa…

Stăpânindu-şi dorinţa, Malko se limită doar la mângâiere, ceea ce părea să-i procure o şi mai mare plăcere. Raquel începu să geamă şi să strige încet. Scoase un oftat răguşit, mai spuse de câteva ori „aşa” ca până la urmă să se prăbuşească imobilă, complet inertă. Se scurseră mai multe secunde, apoi ea îşi întinse braţul stâng pe bâjbâite ca un înecat şi-şi înnodă degetele pe membrul erect, strângându-l mai să-l zdrobească.

— Aş vrea să te am înăuntrul meu, suspină ea. Cât mai în adâncul meu.

— N-am putea merge la tine acasă? întrebă Malko, isteric de dorinţă.

Raquel zâmbi fără să-i dea drumul.

— Dacă poţi face dragoste cu opt persoane în jurul tău…

— Dar într-un bordel?

Ea se strâmbă.

— La ora asta e prea multă lume… Şi pe urmă, e oribil, murdar, plin de insecte…

Doar nu aveau să copuleze în maşină. Primele plaje erau la cincisprezece kilometri… Brusc, Raquel se ridică.

— Ştiu un loc unde ne-am putea simţi bine. Ia-o pe Linea. Malko îi urmă instrucţiunile, ajungând pe un drum larg, paralel cu promenada de pe malul mării. Un kilometru mai departe, Raquel îi arătă o firmă luminoasă care anunţa: *Saturno. Centro nocturno.*

— Opreşte aici.

*

* *

O servantă îi călăuzi cu o torţă minusculă printr-un labirint de canapele şi de fotolii, adânci aflate într-o sală despărţită prin nişte paravane joase. Nici un scaun, nici o masă obişnuită. Totul se petrecea la nivelul solului. Câteva

lumini voalate făceau ca bezna să nu fie totală. O vagă muzică de fond acoperea şoaptele şi felurite suspine. Nu erau decât cupluri, dintre care cele mai cuminţi erau încolăcite ca nişte caracatiţe în timpul rutului. Fascicolul luminos, baleie coapse desfăcute între care scotocea câte o mână, sâni goi, o pereche agitată de zguduiri ciudate…

Lui Malko şi Raquel li se repartiza o canapea mică, desfundată, din spatele unei mese pe care trona o sticlă de rom. Malko se aplecă spre tânăra femeie, amuzat.

— E un loc uimitor…

— Trebuie totuşi ca oamenii să se defuleze! Noroc că-i destul de scump, altminteri n-ai mai putea pătrunde aici.

Îşi şi turnase un pahar de rom, pe care-l bău dintr-o răsuflare. Ochii lui Malko se obişnuiau încet cu întunericul. Desluşi nu departe de ei o fată îngenunchiată în faţa partenerului ei, cu faţa zdrobită de pântecul lui. Uşoarele mişcări ale capului ei, demonstrau clar cărui gen de exerciţii se deda. Peste tot, numai perechi îmbrăţişate! Servantele nu apăreau decât atunci când trebuia să-i plaseze pe noii sosiţi. Lui Malko şi Raquel nu le trebui multă vreme să se pună la unison.

Era în acelaşi timp delicios dar şi puţin frustrant, educaţia lui Malko interzicându-i să se comporte exact ca o maimuţă în călduri de faţă cu foţi acei străini.

Mai puţin complexată, Raquel era ca o pisică, atât de suplă, încât parcă n-ar fi avut oase.

Trebuie spus, că în această ambianţă bizară, nimeni nu se ocupa de vecinul lui. Un bărbat tânăr gemu surd şi scurt de parcă ar fi fost lovit de un pumnal, ceea ce, bineînţeles, nu era cazul… Brusc, Raquel îl sărută cu pasiune, muşcându-i buza inferioară; în acelaşi timp, Malko îi simţi degetele atingându-i alpagaua pantalonului, apucând fermoarul şi trăgându-l în jos. De îndată ce scoase membrul întărit, se aplecă şi-l apucă cu gura. Într-un ritm regulat, aproape calm, îi administra o felaţie pasionată, fără să-i pese câtuşi de puţin de vecini…

Buzele îi coborau, apoi se retrăgeau răsfrânte, în timp ce limba parcurgea extremitatea sexului cu strădania depusă de o fetiţă care linge un cornet de îngheţată. Când îşi dădu

seama, după agitaţia lui Malko că atingea limita de sus a plăcerii, îl provocă printr-o mişcare lungă până ce el începu să strige. Îl mai păstră puţin în gură, apoi se ridică şi, cu un gest firesc, goli paharul de rom suspinând satisfăcută. Erau chit.

Malko se simţea totuşi frustrat. El dorea pântecul lui Raquel… Ea se aplecă spre urechea lui şi-i murmură:

— Ştii, sunt udă toată…

În jurul lor suspinele continuau din ce în ce mai tare. Lanterna se plimbă pe o pereche care se mângâia frenetic. Oameni foarte tineri. Fata horcăia cu capul aruncat pe spate.

— Mi-ai produs o plăcere incredibilă, spuse Malko. Dar tu…

— A fost minunat, îl asigură ea, însă aşa aş fi vrut să fac dragoste într-un pat…

Rochia ei mototolită se desfăcuse deasupra sânilor. Fără să se sinchisească, ea îşi lăsă capul pe umărul lui Malko şi adăugă:

— Şi când te gândeşti că ieri nu te cunoşteam…

— Nu-i nici un bărbat în viaţa ta? întrebă el.

— Ba da, însă e căsătorit şi pe deasupra mai are şi o fufă, mult mai tânără. Pe la noi, bărbaţii se dau în vânt după fete foarte tinere şi foarte grase. Nu mă găsesc pe gustul lor…

Alături de ei începu un soi de foiala. O pereche îşi potrivea hainele, înlocuită imediat de noii sosiţi. Lanterna îi lumină. Doi bărbaţi!

Raquel pufni în râs şi-şi lipi buzele de urechea lui Malko.

— Caraghios, dar e chiar vecinul meu…

Malko privi cu mai mult interes şi recunoscu, spre imensa lui surpriză, *guayabera* roz a lui Salvador, agentul CIA! Însoţit de un şmecheraş cu părul frizat, cu faţa bucălată, umeri înguşti, acoperiţi de o bluză. Cei doi bărbaţi se instalară şi începură să pălăvrăgească cu capetele apropiate. Apoi lanterna se îndepărtă şi Malko nu mai distinse decât două siluete.

Raquel nu-i scăpa din ochi.

— Ah, scârbosul de *pajaro*[34], rosti ea în şoaptă.

[34] Pederast.

Malko fu surprins de tonul vehement al tinerei femei. Ce-o interesa pe ea.

— Nu-i poţi suferi pe homosexuali? întrebă el.

— Prea puţin îmi pasă! bodogăni ea. Dar nemernicul ăsta are misiunea să-i hăituiască. Aşa că mă înţelegi...

Malko avu impresia că nu auzise bine.

— Ce vrei să spui?

— E un securist, un poliţist, unul dintre *hijo de puta* din G2.

Capitolul VI.

Euforia lui Malko se spulberă într-o fracţiune de secundă. Cu impresia de a i se fi turnat o căldare de apă rece în spinare... Omul de încredere al biroului CIA din Havana era un agent al serviciilor cubaneze! Asta era culmea! Scrută obscuritatea în direcţia cuplului masculin, dar nu zări decât două siluete apropiate şi neclare. Dacă Raquel nu se înşela, era ceva cumplit cu consecinţe catastrofale. Pe un ton voit nepăsător, îi spuse lui Raquel:

— Credeam că homosexualitatea e interzisă în Cuba. Cum de poate face parte din serviciile de securitate?

— Îi denunţă pe alţi *pajaros,* fir-ar el al naibii! făcu ea înciudată. Îl cunosc bine. Acest *maricon* se numeşte Salvador Jibaro. Are un BMW vechi cu două antene mari şi umblă întruna prin *tiendas libres...* Se *d*escurcă bine: G2 i-a găsit o casă mică alături de mine... Numai pentru el singur! Ticălosul ăsta, la o reuniune a CDR, mi-a propus să denunţ elementele contrarevoluţionare pe care le cunosc în schimbul unor bonuri cu care aş fi putut să fac cumpărături în tiendas *libres...*

Salvador: prenumele se potrivea. Malko era îngrozit. Raquel, înşelându-se asupra atitudinii lui brusc absente, i se adresă cu ironie:

— Şi tu eşti la fel ca toţi bărbaţii, de îndată ce ai obţinut ce ţi-ai dorit, îţi piere toată pasiunea...

Malko trase adânc aer în piept şi o lipi de el. Un moment se întrebă dacă nu cumva totul era un aranjament, dar sinceritatea lui Raquel era evidentă. Ca un defect... Dar simţea nevoia să se adune după şoc. Şi să tragă nişte concluzii.

— N-am obţinut exact ceea ce mi-aş fi dorit, dar am început să mă satur de toţi aceşti oameni din jurul nostru. Hai să plecăm.

Ea îl urmă fără să discute, iar Malko avu grijă să facă un ocol, pentru a nu trece prin faţa cuplului de homosexuali. Dacă Salvador Jibaro l-ar fi zărit însoţit de Raquel, exista

riscul să-şi pună nişte întrebări.

Aerul călduţ al nopţii nu linişti spaima lui Malko. Raquel, din ce în ce mai tandră se înfăşură în jurul lui.

Povestea cu Salvador Jibaro îl obseda. Trebuia neapărat să fie sigur.

— Vecinul tău homosexual nu se expune unor neplăceri dacă se arată în lume astfel? articula el. Poate te-ai înşelat…

Tânăra sări în sus, furioasă.

— Cum să mă înşel! îl văd aproape zilnic. Cu *guayaberas* în toate culorile. Dacă n-ar lucra pentru G2 n-ar putea să iasă în lume cu un bărbat.

Malko nu mai insistă şi o întrebă:

— Când te mai văd?

— Dacă ai timp, am putea merge la Varadero pentru weekend. Cunosc nişte hotele pe acolo.

— N-ai prefera Cayo Largo? sugeră Malko.

— Oh, bineînţeles, replică imediat Raquel, acolo e superb, dar n-am voie. Aş avea nevoie de o autorizaţie specială a ministrului de interne. Numai turiştii străini merg la Cayo Largo…

Cu gândul aiurea, Malko o conduse pe tânăra femeie. Când să se despartă, ea scrise pe un petec de hârtie un număr de telefon şi i-l întinse.

— În timpul zilei, poţi să mă găseşti aici, numai eu răspund. N-aş vrea să te sun la hotel. Sper să-mi mai dai un semn de viaţă, adăugă ea.

— Fără îndoială, promise Malko.

Conduse ca un automat până la *Victoria.* Nu-şi venise încă în fire când comandă o Stalicinaia la barul pustiu. Gândurile pe care le frământa în minte nu erau deloc vesele, lată de ce intrase atât de uşor în Cuba! Individul implicat în expatrierea lui Miguel Bayamo era un trădător, un agent dublu!

Bayamo avea dreptate să n-aibă încredere în cubanezii din CIA. Dar cum de se lăsase CIA antrenată în toată povestea asta dementă?

Soluţia cea mai evidentă pentru Malko era să plece imediat dacă ar mai fi fost posibil.

Venit în Cuba să ajute un om hăituit, Malko se regăsea în aceeaşi situaţie. Ba încă şi mai rea: pentru că G2 ştia unde poate fi el găsit... Îşi aduse aminte de precauţiile luate de Salvador Jibaro cu câteva ore mai înainte. Cubanezul trebuie că râdea în sinea lui: nu exista nici un risc ca ei să fie urmăriţi.

După trei votci, ghemul de plumb din stomacul lui Malko nu se topise.

În pat, se suci şi se răsuci până la patru dimineaţa, căutând Ce conduită să adopte. Pentru început, va trebui să se comporte de parcă n-ar fi ştiut nimic: singura legătură între CIA şi el era numai trădătorul cubanez...

Îşi binecuvântată înclinaţia lui pentru femei. Fără excitanta Raquel, atât el cât şi CIA i-ar fi acordat încredere lui Salvador Jibaro.

*

* *

În catedrala San Ignacio era o răcoare plăcută după căldura sufocantă şi umedă din oraşul vechi. Malko îngenunche pe un scăunel de rugăciune, încercând să-şi limpezească gândurile. În fiecare clipă, serviciile cubaneze puteau hotărî să pună capăt jocului de-a şoarecele şi pisica. Nu dispunea decât de un singur atu. S-ar părea că ei nu ştiau unde se găsea Luis Miguel Bayamo şi contau pe Malko să ajungă până la făptaş...

Auzi paşi şi se întoarse. Salvador Jibaro era la fel de elegant ca în ajun, cu o *guaybera* de un alb să-ţi ia ochii. Se duse şi îngenunche în confesional, având grijă să nu-şi boţească dunga pantalonilor. Malko intră după el, iar cubanezul îi comunică imediat în şoaptă:

— Totul e aranjat. Îl veţi întâlni pe domnul Gerald în seara asta, pe la miezul nopţii.

— Unde?

— Pe colţul dintre calle 13 şi calle D. La trei *quadras* de hotelul *President.*

— Unde va fi el?

— Împreună cu mine, şoşoti Salvador Jibaro. Veniţi cu maşina şi aşteptaţi-ne la intersecţie, cu luminile stinse... E foarte întuneric şi casele nu sunt locuite pe acolo. Nu veţi fi

remarcat...

— De ce aşa de târziu?

— Senor Gerald nu poate face altfel. E supravegheat din scurt. Aveţi încredere în mine... *Hasta luego.* Pe diseară.

Se îndepărtă lăsând în confesional o dâră de apă de toaletă bună să ucizi muştele...

Malko se simţea împărţit între dorinţa de a-i fărâma capul de un aghiazmator ca să-şi scuipe dinţii şi un nebun râs nervos. Şeful biroului CIA, utilizând poliţişti cubanezi pentru a dejuca supravegherea agenţilor din G2! Să ţi se facă părul măciucă!

În cârca lui cădeau toate riscurile: protejat de imunitatea diplomatică, Gerald Svat nu se expunea în caz de belea decât la o expulzare.

*

* *

Gerald Svat cânta la saxofon în living, îmbrăcat într-un trening. Atrasă poate de sunetele înalte, o pasăre de noapte se izbi de grilajul care închidea terasa, se zbătu puţin înainte de a dispărea în beznă... Vila se asemăna cu o anexă a închisorii Sing-Sing cu terasele ei transformate în cuşti de grilajele groase, verzi, care urcau până spre acoperiş, cu gratiile de la fereşti şi cu uşile blindate.

În Cuba, în special casele străinilor erau în obiectivul hoţilor, doar ele putând ascunde comori...

Americanul îşi lăsă instrumentul, trăgând cu urechea la zgomotele nopţii. Muzica îl destindea.

Cuba era cel de-al doilea post a lui din CIA şi, fără îndoială cel mai greu. Ştia că vila lui era înţesată de microfoane şi că telefonul îi era ascultat. Era supravegheat în permanenţă şi-şi redusese deplasările la minimum: de la el de-acasă până în cartierul Miramar, la fosta ambasadă a Statelor Unite de pe Malecon. Numai noaptea supravegherea mai slăbea puţin. Dar la fiecare intersecţie de la „Quinta" până pe avenida cinci, pe care mergea în fiecare zi, se afla câte un chioşc cu un poliţist prevăzut cu telefon şi radio portativ, legat de centrala G2. Misiunea lui consta în a nota toate numerele de maşini... Puteau astfel să fie urmărite din *quadra în quadra...*

Restul Havanei era mai puţin supravegheat, dar G2 dispunea de 800 de maşini în timpul zilei şi de o sută noaptea. De îndată ce vizau un suspect se declanşa infernul.

În plus, nenumăratele patrule de poliţie, maşinile banalizate ale G2 şi multiplele mijloace tehnice de spionaj, făceau viaţa imposibilă. Nu ieşea decât pentru rarele cocteiluri sau pentru a se duce la restaurantul învecinat, *Cecilia.* Soţia lui se întorsese în Florida şi-i telefona în fiecare săptămână. Încercase să se distreze cu diferite *titi,* dar aproape toate lucrau pentru G2. Nu-i rămânea decât serviciul. Gerald Svat era destul de mândru că putuse reactiva minireţeaua predecesorului său, care-i permitea totuşi câteva contacte utile…

Se întinse, ţopăi în loc şi se duse să bea un pahar de lapte la bucătărie. Ceasul lui arăta unsprezece şi jumătate. Luă dintr-un sertar un flacon sigilat şi un paşaport, pe care le strecură în ţinuta lui de jogging.

Ieşi, încuie cu grijă uşa şi plecă fugind uşor pe calle 88, către Quinta.

Maşina G2 care-l supraveghea se afla în urmă la câţiva metri. Fascicolul farurilor îl lumină şi se stinse imediat.

În fiecare seară, cam pe la aceeaşi oră, făcea jogging: îngerii lui păzitori se obişnuiseră. Şi alţii procedau la fel din cauza căldurii. Ajuns pe *Quinta,* în faţa somptuoasei reşedinţe a ambasadei Spaniei, o casă veche de tip hispanic mobilată şi decorata de Claude Dalie, venit special de la Paris în acest scop, Gerald Svat coti la dreapta apucând-o pe cărarea plină de iarbă care separa bulevardul. Exerciţiul lui dura aproape două ore, iar trecerea îi era notată la fiecare chioşc de poliţie…

Depăşi mai multe *quadras,* reperat de poliţişti pe jumătate adormiţi. Şi ei îi cunoşteau obişnuinţele…

Americanul încetini când auzi zgomotul unui motor. O motocicletă cu ataş, rusească, cum erau multe în Cuba, sosea din faţa lui venind dinspre tunelul care separa Quinta şi Miramar de Malecon. În ataş se afla un pasager. Motocicleta se apropie de aleea centrală. Se aflau pe mijlocul unei *quadra,* invizibili din chioşcurile de

supraveghere. Individul aflat în ataş purta un trening albastru ca al americanului. El sări jos şi Gerald Svat îi luă locul în vreme ce dublura lui continuă jogging-ul în acelaşi ritm…

Motocicleta cu ataş coti la dreapta pe o transversală, îndreptându-se spre mare, ca în cele din urmă să ajungă pe bulevardul 3. Gerald Svat îi tras o palmă în spinare conducătorului motociclete.

— *Well done*[35]*,* Salvador!

Cubanezul zâmbi modest. Gerald Svat se îngrămădi în fundul ataşului cu faţa biciuită de vânt. Era foarte mândru de acest aranjament de care se folosea rareori. Salvador Jibaro făcea parte dintre agenţii moşteniţi de ta predecesorul lui, toţi recrutaţi pe când se aflau la post în Mexic. În fiecare lună îi înmâna trei sute de dolari, sumă considerabilă pentru un cubanez… Acesta din urmă

Reveni pe avenida Quinta se angaja prin tunelul care ducea spre Malecon, apoi coti la dreapta pe un drum larg îndreptându-se pe o străduţă neluminată din Vedado şi încetini. Nu se vedea nimeni. Aprinse rapid farurile şi lumină o maşină care staţiona purtând plăcuţa „turistas”.

— El e, îl anunţă Salvador.

Gerald Svat sărise deja jos. Din trei salturi ajunse la maşină şi urcă înăuntru. Abia îi distingea chipul celui de la volan, doar părul blond.

— Malko?

— Da. Dumneavoastră sunteţi Gerald Svat?

— *Right.* Bun venit în Cuba. Nu dispunem de prea multă vreme. V-aţi întâlnit cu Luis Miguel?

— Da.

— E bine?

— Foarte nervos. Mi-a cerut paşaportul. A vrut să mă omoare, crezând că sunt un trădător.

— V-a explicat ce s-a întâmplat la *Habana Libre?*

Malko îi rezumă datele problemei. Gerald Svat clătină din cap.

— *Fucking bastard.* Şi totul mergea aşa de bine!

— Aveţi paşaportul lui? întrebă Malko.

---

[35] Bine jucat.

Gerald scoase documentul din trening şi i-l dădu împreună cu o sticluţă conţinând un lichid limpede.

— Iată-l aici, e un paşaport canadian. *Checkable.* Nu lipseşte decât fotografia. Vi s-a spus să veniţi cu un aparat Polaroid?

— Da, confirmă Malko.

— Uf! Pe aici nu se găsesc, iată cum vom proceda. Flaconul conţine o vopsea. Trebuie ca Bayamo să-şi radă mustaţa şi să-şi coloreze părul în blond. Să-i faceţi mai multe fotografii de identitate şi să mi le trimiteţi împreună cu paşaportul. Să nu i-l lăsaţi lui, doar să i-l arătaţi, ca să-l liniştiţi.

— Şi pe urmă?

— După ce fixez fotografia vă dau înapoi paşaportul împreună cu haine occidentale şi tot ce o să-i mai trebuiască… N-o să ne rămână decât să-l scoatem din ţară.

— Vreţi să-l expediaţi prin aeroportul din Havana?

Gerald Svat clătină din cap.

— *Nope,* ar fi prea periculos. Problema expatrierii lui am pus-o bine la punct. Prin insula Cayo Largo, care se află la o jumătate de oră de zbor din Havana.

Malko nu-şi venea în fire.

— Cum? Există acolo zboruri internaţionale?

— Nu. Fiţi atent! Pentru a merge de la Havana la Cayo Largo există zboruri interne, deci mult mai puţin supravegheate. Se verifică doar dacă pasagerii sunt străini. Cu paşaportul lui canadian, Bayamo ar trebui să plece fără probleme.

— Şi la Cayo Largo?

Gerald Svat se umflă în pene.

— Am organizat totul cu biroul nostru din Mexico. Peste două zile, ajunge la Cayo Largo un iaht de croaziere sub pavilion mexican, *Cuernavaca.* Aparţine unuia dintre oamenii noştri. Cubanezii au acceptat să rămână o săptămână la Cayo Largo, fără viză. De altfel, el vine de mai multe ori pe an pentru pescuit. Amicul nostru Miguel va pleca pe iaht.

— Şi eu?

Americanul zâmbi cu gura până la urechi.

— De îndată ce vi se va termina sejurul turistic, veţi zbura spre Austria bronzat. Iar noi vom reuşi împreună o operaţiune de toată frumuseţea: Bayamo reprezintă un interes imens pentru noi. În afara listei cu agenţii cubanezi reîntorşi în G2, mai posedă informaţii preţioase despre Departamentul 13, care supervizează antrenamentul teroriştilor străini din Cuba… Singurul meu regret este că nu veţi putea merge la Cayo Largo. E la fel de frumos ca în Bahamas, nisip alb, cocotieri, o mare de smarald şi o groază de italieni în călduri…

— Un vis, făcu Malko. Dar poate că ma să dau cu nasul pe acolo.

Gerald Svat îl privi, uluit.

— De ce?

— Individul care m-a adus aici se numeşte Salvador Jibaro?

— Cum de-i ştiţi numele? sări în sus Svat. La Viena nu-i cunoscut.

— Printr-o coincidenţă fericită, îl lămuri Malko. Am întâlnit aici o tânără care-i vecina lui.

— Sper că aţi fost prudent?

Un înger trecu în zbor şi fugi îngrozit. Se scăldau într-un umor negru, împotriva voinţei lor.

— Eu, da, îl asigură Malko. Dar dumneavoastră nu. Apropo, ştiaţi că Salvador Jibaro e homosexual?

— Da, de ce?

Gerald Svat începuse să fie serios tulburat. Malko îi administra lovitura de măciucă finală.

— Agentul dumneavoastră de încredere a fost cooptat din nou de G2, îl informă el. Poate tocmai din cauza viciului său… Lucrează împotriva dumneavoastră.

Pe măsură ce Malko îi dezvăluia dimensiunile dezastrului, trăsăturile americanului se descompuneau… Când termină, Gerald Svat rămase mut câteva momente, măsurând amploarea nenorocirii. În cele din urmă, rupse tăcerea pentru a întreba cu o voce fără timbru:

— Nu există nici o posibilitate de a vă fi înşelat?

— După părerea mea, nu, spuse Malko. Raquel nu avea de unde să ştie că-l cunoşteam pe Salvador. E o coincidenţă

extraordinară, dar o coincidenţă. N-aţi avut niciodată nici o bănuială?

Americanul clătină încet din cap.

— Şi da şi nu. Nu l-am recrutat eu pe Jibaro, ci biroul din Mexico. Pe vremea aceea oamenii lui Langley ţineau cu orice preţ să creeze o reţea în Cuba. Şi n-au fost prea atenţi. De altfel, în fişe nu era menţionată homosexualitatea lui…

— Ce prostie, oftă Malko.

— Aşa-i, recunoscu Gerald Svat. Dar bătrânul Casey nu suporta sa fie contrazis. A vrut să aibă o reţea în Cuba şi a avut-o. Când l-am întâlnit eu pe Jibaro, nu mi-a făcut o impresie bună, dar n-aveam ce-i reproşa. Luni de zile ne-a adus informaţii uneori foarte utile şi nu prezenta nici un risc privind siguranţa. Şi atunci am făcut greşeala să fiu mai puţin vigilent. Şi să-i acord mai multe responsabilităţi.

— Cubanezii nu s-au grăbit, remarcă Malko.

În toate serviciile secrete se întâmplau asemenea necazuri. Un agent convertit o dată putea fi şi a doua oară… Gerald Svat îi aruncă o privire stânjenită.

— Ce-i drept faptul m-a şocat, recunoscu el. În vreme ce toţi homosexualii erau prigoniţi, lui Jibaro nu părea să-i pese… Dar, nici n-am avut pe cineva care să întreprindă o anchetă asupra lui.

— Bun, trase concluzia Malko, nu mai are rost să ne lamentăm.

Americanul aprobă.

— Mă bucur că luaţi lucrurile în felul ăsta… Acum trebuie să limităm pagubele. Dacă-l vrem pe Bayamo cu orice preţ e pentru că îi cunoaşte pe toţi cei ca Jibaro. Eram convins că reţeaua noastră cubaneză era poluată, dar nu până într-atât. Pagubele ce pot să le comită cârtiţele astea sunt incalculabile…

— Îmi dau sema, aprobă trist Malko.

— Cred că pentru Bayamo am dat-o în bară, concluziona Svat. Totul este să scăpaţi dumneavoastră din afacerea asta.

— Aşteptaţi, obiectă Malko. Dispuneam totuşi de un avantaj. Jibaro nu ştie că eu i-am descoperit trădarea. Cred

ca G2 e preocupat doar de o idee: să pună mâna pe Luis Miguel Bayamo. Contrar celor sperate de el, serviciile cubaneze ştiu că era pe punctul de a trăda.

— Şi au aflat-o prin intermediul meu conchise amar Gerald Svat. Jibaro ştie că sunteţi în Cuba pentru a-l ajuta pe Miguel să fugă din ţară. Fără asta, nu s-ar fi îndoit niciodată de el.

— Poate că ar mai exista o şansă infimă de a reuşi, spuse Malko. Să continuăm în aparenţă operaţiunea. Atâta vreme cât cubanezii nu-l vor localiza pe Bayamo, nu vor trece la acţiune. Sunt siguri de ei datorită lui Salvador Jibaro. Să ne prefacem că nu ştim nimic.

— Şi pe urmă?

— Poate vom găsi ceva... în orice caz, dacă Jibaro se simte descoperit, îşi va preveni superiorii iar ei vor pune mâna pe singurul element care i-ar putea duce spre ceva: adică pe mine. Pentru că Jibaro e un trădător, ei ştiu acum ce rol a jucat Herminia. În mod precis, am fost urmărit de cum am sosit.

Gerald Svat rămase tăcut, apoi murmură:

— Ce mizerie, ce oribilă mizerie... Spuneaţi că ar fi o şansă să-i tragem pe sfoară. Cum?

Era limpede că lui Gerald Svat îi lipsea experienţă necesară pentru a rezolva un caz aşa de dificil. Şi Malko observase deseori că americanii intrau în panică urgent în faţa cazurilor ieşite din comun. Ceea ce încercau să evite cu orice preţ.

— Punând la cale o operaţiune paralelă de exfiltrare, lăsăm impresia că o continuăm pe cea oficială. Cert, un moment foarte dificil de surmontat, dar n-am ajuns încă acolo. Eu nu risc nimic, atâta vreme cât nu-i conduc la Bayamo. Şi cu toate astea, trebuie să-l văd. Ei sunt convinşi că l-am şi întâlnit şi vor strânge plasa, i-aţi pomenit de paşaport lui Salvador Jibaro?

— Nu.

— Nici despre modalitatea de a-l scoate pe Bayamo din Cuba?

— Nici.

— Vorbiţi-i. Spuneţi-i că planul dumneavoastră consta în

a-l aduce în apropierea bazei din Guantanamo, pe o plajă unde o vedetă de-a noastră va veni să-l ia.

Guantanamo era o bază a Statelor Unite, închiriată de la Cuba pentru un secol, aflată la extremitatea insulei. Nici măcar Fidel Castro nu îndrăznise să rezilieze convenţia de teama unei reacţii militare violente a SUA. Se mulţumise s-o izoleze complet de restul Cubei.

— Guantanamo e teribil de supravegheată, remarcă Gerald Svat. Ar fi greu de crezut aşa ceva.

— Furnizaţi amănunte, insistă Malko. O ambarcaţie poate perfect de bine pleca de la bază, să facă un ocol prin larg şi să se întoarcă spre o plajă pentru a recupera pe cineva. Nu vedeţi nici un loc unde aşa ceva ar fi cu putinţă?

Americanul reflectă rapid.

— Da, făcu el, dinspre Caimanera, coasta estică nisipoasă, foarte dantelată, unde ni-i nici ţipenie. Dar în acest caz, cum să explicăm prezenţa dumneavoastră în Cuba?

— Doar nu l-aţi fi condus dumneavoastră până acolo, remarcă Malko.

Gerald Svad îşi şterse fruntea şi tresări. Cineva ciocănea în geamul din spatele lui. Americanul îl deschise. Malko zări mustaţa fină a lui Salvador Jibaro şi faţa crispată de nelinişte.

— *Senor* Geraldo, e târziu, trebuie să plecăm.

— Vin imediat, îi spuse americanul mai înainte de a închide geamul.

Se întoarse spre Malko clocotind.

— Ticălos nemernic! Ce mi-ar plăcea să-i trag două gloanţe în cap.

Malko trecea în revistă toate bucăţile jocului de puzzle.

— În privinţa variantei Cayo Largo sunteţi sigur că nu ne aşteaptă nici o şopârlă? Vasul va fi acolo?

— Sigur, afirmă americanul. E pe mare. Singura problemă ne-ar putea-o ridica vreo vedetă cubaneză de coastă staţionată prin preajmă. Să n-o apuce vreo fantezie şi să vrea să facă un control pe *Cuernavaca.* Dar acesta din urmă e mult mai rapidă. Aleargă cu aproape 50 de noduri.

— Ca obuzele, remarcă Malko. Dar dacă suntem prudenţi,

nu vor băga de seamă nimic. Sunt multe avioane între Havana şi Cayo Largo?

— În fiecare dimineaţă la opt.

— Bun, acum trebuie să vă întoarceţi. În afara contactelor noastre „oficiale” trebuie neapărat să ne vedem fără intermedierea lui Salvador Jibaro. Cum facem?

Gerald Svat se gândi.

— Trebuie să găsim o modalitate, făcu el. Probabil că aţi remarcat clădirea enormă, verzulie care se ridică în faţa hotelului *Victoria* pe calle M.

— Da.

— Este *edificio* „Foxa” rezervat tehnicienilor străini. Între calle M şi N e un soi de pasaj subteran, puţin frecventat. Pe mijlocul lui am reperat o ascunzătoare, mereu deschisă în care locatarii îşi depozitează lucrurile vechi. Am putea să ne întâlnim acolo. Dar când?

— Daţi-mi timp să-l văd pe Bayamo, spuse Malko. Să-i fac fotografiile. O să vi le dau împreună cu paşaportul şi dumneavoastră o să-mi aduceţi lucrurile pentru el.

Gerald Svat îşi şterse din nou fruntea.

— O.K., aprobă el.

— Cum să comunicăm, pentru a fixa o întâlnire? întrebă Malko.

— Să nu cumva să vă apropiaţi de Secţia Afacerilor Economice, îl sfătui americanul. Fosta noastră ambasadă de pe Malecon. E plină de microfoane, de camere de luat vederi, de delatori şi de tot ce vreţi şi ce nu vreţi! Mă folosesc de mai multe ascunzători aflate peste tot în oraş. Cea mai la îndemână ar fi la hotelul *Nacional.* Aţi trecut pe acolo?

— Nu.

— Aţi putea trage o raită fără a trezi bănuieli. E cartierul general al rusnacilor şi al tuturor celor din Est. În grădina care se ridică deasupra promenadei se află două tunuri de pe vremea războiului din 1898. Uneori ascund documente în ţeava celui din dreapta, cu faţa la mare. Să băgaţi braţul adânc… Am să trec pe acolo în fiecare zi. Când veţi fi gata pentru rendez-vous, introduceţi acolo un exemplar din cotidianul *Gramma* *căru*ia să-i scoateţi prima pagină. Asta

va însemna că trebuie să ne întâlnim a doua zi la Foxa pe la orele şase.

— Perfect, spuse Malko. Acum plecaţi.

Gerald Svat îi strânse mâna îndelung, coborî din maşină şi urcă în motocicleta cu ataş, care se îndepărtă imediat. Demară şi Malko la rândul lui, cu gâtlejul încleştat. Rareori i se întâmplase să se afle într-o situaţie atât de precară. G2 era infestat de ofiţeri sovietici care probabil că-i rezervaseră de pe acum un loc pe un Air Gulag.

Capitolul VII.

Generalul Orosman Pintado îşi aprinse cu voluptate primul trabuc pe ziua aceea, aspiră fumul şi-l aruncă în direcţia musafirului său, aşezat pe o mărginică de scaun. Acesta din urmă, luat prin surprindere înghiţi o gură bună şi fu apucat de o chintă de tuse homerică, salutată printr-un hohot de râs puternic al generalului Pintado.

— Salvador! strigă el. Nu te mai comporta ca un *pajaro!* Învaţă şi tu să fumezi, ce naiba!

Dintr-un impuls de generozitate nesperată, luă un Cohiba – Rolls-ul trabucelor – din cutia lui şi i-l întinse agentului. În Cuba, unde trabucele erau raţionalizate câte şase de familie pe lună, acesta reprezenta un cadou somptuos. Salvador Jibaro puse trabucul într-un buzunar al *guayaberei,* cu un zâmbet umil.

— *Muchissimas gracias, companero* Orosman, am să-l fumez mai târziu.

Vizaviul lui făcu un gest fatalist care vroia să însemne că nu credea nici o iotă. Dar, în dimineaţa asta, era cu adevărat într-o dispoziţie excelentă. Se răsturnă în fotoliu şi întrebă lacom:

— Mai povesteşte-mi o dată cum a decurs seara de ieri, Salvador.

Agentul dublu se porni din nou să relateze cum luase legătura cu Malko, în vreme ce generalul Pintado trăgea din trabuc fumuri scurte. Responsabil cu contraspionajul în cadrul G2, pentru el era un succes nesperat să poată

manipula fuga unui bandit. Avusese dreptate când îl recrutase pe Salvador. Acesta din urmă, surprins în plină activitate pedofilă cu un puştan, trebuia trimis la penitenciarul din Ile des Pins. Generalul Orosman Pintado, după ce-i studiase dosarul, descoperise că era bănuit de a avea legături cu americanii din Mexic.

Toate condiţiile unei frumoase convertiri erau reunite…

— Eşti sigur că Mark Linz ştie unde se ascunde Luis Miguel? insistă el. Pentru că aici, l-am putea face să vorbească…

Se aflau la etajul al paisprezecelea al imobilului care adăpostea Divizia „G”, pe colţul dintre calle M şi calle 11. Sălile de interogatoriu ocupau tot subsolul, având vreo douăsprezece celule.

— Sigur, companero Orosman, afirmă homosexualul. Dar o să ne ducă la el. Viermele ăsta de Luis Miguel o să fie obligat să iasă din ascunzătoarea lui. Pentru asta a venit Linz. Şi, la momentul potrivit…

Făcu gestul semnificativ al unui ţăran care suceşte gâtul unei găini.

Generalul Pintado zâmbi absent şi întrebă cu o voce dulce:

— Eşti sigur că nu-ţi toarnă minciuni?

Celălalt făcu o mutră ultragiată.

— Absolut! *Gringo,* Geraldo, mi-a dat o primă de cinci sute de dolari pentru ideea mea cu jogging-ul. Are în mine încredere deplină.

Generalul îi adresă o privire pătrunzătoare.

— Dolarii ăştia sper că i-ai depus la caseria serviciului, bineînţeles?

Salvador Jibaro îşi lăsă capul în jos şi articula cu o voce încurcată:

— Am să mă duc să-i depun, *companero* Orosman.

Generalul făcu un gest mărinimos.

— Treacă de la mine, declară numai patru sute!

— *Muchissimas gracias,* îngăimă Salvador. *Companero* Orosman, ar trebui să daţi indicaţii pentru ca serviciile de securitate să nu-l ţină prea din scurt pe Mark Linz. S-ar putea alarma şi să oprească toată operaţiunea. E un

profesionist.

Generalul cubanez rămase cu trabucul în aer. Vizibil plictisit.

— Îţi dai seama ce răspundere îţi asumi? sublinie el. Dacă acest agent al imperialiştilor profită de libertate ca să ne tragă clapa?

— Imposibil, afirmă Salvador. Sunt la curent cu tot ce se întâmplă. Orosman Pintado ezită câteva clipe mai înainte de a pune mâna pe telefon.

— *Muy bien!* Pun bază pe ce spui tu. Dar fii atent…

Salvador fixă portretul mare în culori al lui Fidel, aflat în spatele generalului şi-i adresă o rugăciune mută. Dacă gringos îl trăgeau pe sfoară, nu şi-ar fi vândut prea scump pielea.

*

* *

Un grup de turişti sovietici se îngrămădeau la marginea scenei, fascinaţi de dansatoarele numai pene, evoluând la câţiva metri de ei. Malko urmărea coregrafia cu un ochi distrat, agasat de arsurile de pe fruntea lui. Luându-şi în serios rolul de turist, îşi petrecuse toată ziua pe plaja Santa Maria şi făcuse o formidabilă insolaţie.

Micul inconvenient fizic îl împiedica să se gândească prea mult la ce-l ameninţa. Planul lui impunea să nu piardă timpul. Cubanezii ar fi putut să înceteze jocul şi să-l aresteze. Avea nevoie urgentă de o nouă întrevedere cu Luis Miguel Bayamo. Fără a-i duce pe agenţii din G2 până la el. Era o adevărată echilibristică. Care trecea prin Herminia. Ca de obicei, *Tropicana* era înţesată de lume. Antractul se consumase, iar Malko număra minutele. Herminia îl întâmpinase cu amabilităţile unei târfe satisfăcute şi stabiliseră întâlnirea la staţia de benzină. Deocamdată, ea se dezlănţuia pe scenă cu ciudaţii ei ochi migdalaţi şi expresia de dezmăţată care făceau să le curgă balele inginerilor sovietici.

Un gând obsedant îl tortura. Salvador Jibaro fiind un trădător, iar el, prin urmare, reperat de cubanezi, o expunea pe tânăra dansatoare unui pericol de moarte. Dacă ea nu părăsea Cuba în acelaşi timp cu Bayamo, furia

agenţilor din G2 s-ar fi declanşat împotriva ei.

Or, fuga ei nu fusese prevăzută…

Îi comandă chelnerului un nou *mojito şi*-şi scrută vecinii. Cine, din mulţimea aceea, îl ţinea sub observaţii? În plus, avea paşaportul lui Bayamo asupra lui. Imposibil să-l fi lăsat în camera de hotel.

Aplauzele îl smulseră din gânduri.

Se ridică primul pentru a evita înghesuiala şi se întoarse la maşina lui parcată în faţa intrării. Totul se petrecuse normal. Nu era singurul care lua cu el o dansatoare. Dar nu era suficient pentru a-i înşela pe agenţii G2. Îi trecu prin minte un gând cumplit. Dar dacă şi Herminia trecuse de partea duşmanilor?

Aştepta de douăzeci de minute în staţia de benzină, când, în fine ea apăru în fuga mare.

— Iartă-mă, am avut o problemă tehnică.

De data aceasta purta un mini hiperscurt care-i dezvelea coapsele nervoase şi o bluză albă, desenată parcă pe sânii ei ascuţiţi… Cu părul prins în coadă de cal, părea de doisprezece ani. Îndreptă spre Malko o privire vie.

— Te-ai gândit la mine? Cum să mă ajuţi să fug?

— Bineînţeles, o asigură Malko.

— Oh! *Muchas gracias!*

Se şi vedea în avion cu destinaţia Miami.

— Am paşaportul lui Luis Miguel, spuse el. Trebuie să-l văd neapărat.

— Bine, spuse Herminia. Mergi spre Malecon.

Malko o apucă pe acelaşi drum. Herminia se întoarse şi strigă:

— Ticăloşii sunt din nou după noi. Nu-i cu putinţă! Vor să mă scoată din sărite.

În oglinda retrovizoare, Malko zări două faruri albe. Probabil o supraveghere de rutină. Datorită lui Salvador, G2 nu avea de ce să-şi bată capul. Pe ăştia trebuia să-i semene cumva mai înainte de a-l întâlni pe Luis Miguel.

— Mergem în acelaşi loc? întrebă el. La bordel?

— Nu. Ne-ar lua prea mult timp. Ştiu eu un loc liniştit la Miramar.

— Şi cum îl anunţăm?

— Există cabine telefonice.

În felul ăsta avea să-i ducă pe agenţii din G2 direct la fugar. Herminia nu părea să-şi facă probleme. Inconştientă sau vândută? Rămânea de văzut.

Zece minute mai târziu, treceau prin tunelul de sub Rio Almendares şi ieşeau pe avenida 5. Herminia îl puse să cotească imediat la dreapta pe calle A şi se trezi pe o plajă pustie, unde erau oprite mai multe maşini cu luminile stinse.

— Aici el îl anunţă Herminia. Opreşte.

Malko întrerupse contactul şi se lăsă liniştea tulburată doar de zgomotul valurilor. Maşina poliţiştilor dispăruse. Herminia aprinse o ţigară şi suspină.

— M-am săturat de ţara asta... Atât de mult aş vrea să ajung la Miami; lumea spune că-i formidabil acolo... Cunoşti locurile?

— Puţin, spuse Malko. Sunt cam tot atâţia cubanezi ca şi aici.

— Oh, tare mi-ar plăcea să pot pleca.

Herminia stinse ţigara pe jumătate consumată. Mâna ei stângă începuse să scotocească în pantalonul de alpaga. Practica felaţiunea cu o naturaleţe perfectă, aşa cum unii practică sărutatul mâinii. Din câteva mişcări, eliberă sexul adormit şi gura ei lacomă îl înghiţi imediat. Ceea ce urmă ar fi putut să se predea în şcoli... Herminia se folosea de mâini, de limbă şi de gura ei mare cu o ştiinţă perfectă..

Malko îşi dădea bine seama că dacă n-ar fi fost gândurile care-l stăpâneau, senzaţia ar fi fost formidabilă. Herminia îi căuta pur şi simplu sămânţa în adâncurile lui... îi ridică bluza albă şi începu să se joace cu sfârcurile tari ale sânilor ei ascuţiţi. Herminia scoase un suspin de mulţumire şi îşi dădu şi mai mult silinţa. Cu un ultim efort, îi aspiră sperma care urca, cu gura sudată de el până ce-l simţi că se înmoaie. Când se ridică, ochii îi străluceau de o lumină perversă.

— Îmi place la nebunie să-i sug pe bărbaţi! spuse ea. Într-o zi am făcut-o de şase ori cu acelaşi partener. În cele din urmă, începuse să urle de durere. Şi pe urmă, riscul de a te molipsi cu Sida e mai mic.

N-ar fi avut nici o problemă cu reconversiunea la Miami, dacă ar fi ajuns acolo.

— Am plecat! spuse ea. Cabina nu-i foarte departe.

Dispăru în întunericul de pe plajă. Malko îşi potrivi hainele, din nou cu mintea trează. O maşină se îndepărtă. Coborî geamul. Aerul era cald şi sufla o briză uşoară. Atlanticul îşi spărgea vălurile pe plajă. Herminia se întoarse după câteva minute.

— Ne aşteaptă peste un sfert de oră, spuse ea. La colţul dintre calle F şi 23. În Vedado. Să mergem.

— Nu-i periculos?

— El e cel care decide şi e foarte prudent.

Malko părăsi plaja şi o apucă pe calle A pentru a pătrunde în tunel. Herminia fuma, indiferentă. După un timp, Malko observă din nou că era urmărit. O Lada veche cu doi bărbaţi la bord şi o antenă lungă care se clătina pe acoperiş. Îi trase un cot Herminiei.

— Te-ai uitat în spate?

Fata se întoarse.

— Hijo de puta!

Faţa ei fină se crispa de furie şi de teroare.

— Nu mai mergem la întâlnire. Du-mă acasă.

— Dar trebuie să-l văd, insistă Malko, cu mult mai neliniştit decât ar fi vrut să arate.

Ce însemna filajul ăsta aşa de strâns? Oare G2 nu-i mai acorda încredere lui Salvador Jibaro? O apucă spre dreapta pe Paseo, coborând spre sud şi Lada făcu acelaşi lucru. Malko încerca disperat să găsească o idee ca să scape de urmăritori. Paşaportul canadian şi sticluţa cu vopsea îi ardeau buzunarul. Herminia se uita în spate fără încetare, cu chipul chircit de frică.

*

* *

Luis Miguel Bayamo trase uşor chiulasa Makarov-ului pentru a verifica prezenţa cartuşului pe ţeava. De la începutul escapadei lui, slăbise cu şapte kilograme. Teama şi munca. Făcea pizza şase ore pe zi, lângă un cuptor încins şi îşi pierdea grăsimea prin toţi porii.

Şi, pe deasupra, în fiecare clipă se aştepta să-i vadă

apărând pe foştii lui amici…

Totuşi, îşi lua un maximum de precauţii. În afară de Herminia nu se întâlnea cu nimeni. Ascunzătoarea lui era relativ sigură. Un tip care se ocupa cu diverse traficuri şi căruia îi salvase viaţa. Conducea o pizzeria şi-l angajase pe Luis Miguel ca bucătar. Astfel, acesta din urmă nu avea nici un contact cu clientela. După ce-şi termina munca, se ducea într-o cămăruţă din spatele bucătăriei şi se închidea acolo. Singurul lux era un telefon, unica lui legătură cu lumea exterioară.

De ăsta era sigur că G2 nu-l pusese sub ascultare. Era doar telefonul unei mizerabile pizzerii din Vedado. Dar se sufoca de când comisese nebunia aceea, ştiind că foştii lui prieteni îl hăituiau. Din fericire, nu erau la curent că el se pregătea să trădeze. Deci, arestarea lui nu reprezenta pentru ei o prioritate absolută. Securistul pe care-l ucisese la *Habana Libre* nu era decât un zbir obscur, fără relaţii. G2 probabil că-şi spunea că Luis Miguel îşi va face apariţia într-o bună zi. Fără complicităţi la nivel înalt, nu puteai evada din Cuba. Nu mai existau partizani anticastrişti, iar baza militară americană de la Guantanamo, din capul estic al insulei, era izolată printr-un formidabil cordon poliţienesc.

Fostul agent cubanez îşi băgă pistolul după curea şi trase pe deasupra *guayabera.* Numai de s-ar descurca mai repede americanii. Amicul lui nu avea să-l protejeze la infinit. Dacă evadarea lui eşua, nu-i mai rămânea decât să re refugieze într-o ambasadă, chit că ar fi fost împuşcat ca un iepure. Toate reprezentanţele străine erau supravegheate de G2.

Străduţa unde locuia era pustie. Plecă mergând în lungul zidurilor. Fiecare casă avea o grădină care i-ar fi permis eventual să se ascundă, dar poliţiştii patrulau puţin prin acele locuri. Pistoletul îl apăsa pe burtă cu greutatea lui liniştitoare, l-ar fi servit mai ales să-şi tragă un glonţ în cap dacă ar fi fost prins. Se săturase până peste cap de viaţa asta. Iar Herminia, târfa aia mică, îi lipsea teribil.

*

* *

Lada se ţinea întruna pe urmele lor. Malko simţea cum îi

curge sudoarea pe ceafă. Se vedea obligat să ia o decizie. Coborî pe una dintre străzile cartierului Vedado, pe direcţia nord-sud, la fiecare intersecţie cu un „stop”. Deodată, zări pe drumul transversal farurile unei maşini care se apropia. Aceasta, sigură de prioritatea ei, nu avea nici un motiv să încetinească... El, dimpotrivă, apăsă uşor pe frână.

Imitat imediat de şoferul de pe Lada.

Celălalt vehicul ajunsese la vreo douăzeci de metri de intersecţie. Trecând deliberat pe culoare roşie, Malko apăsă până la fund acceleratorul Nissan-ului. Totul se petrecu foarte repede. Farurile celeilalte maşini îl orbiră, Herminia începu să urle şi simţi un şoc uşor pe dreapta spate; trase violent de volan pentru a redresa maşina şi, în urma lui auzi zgomotul edificator al celor două vehicule care se ciocneau în plin.

— Eres loco[36]*.*

Înnebunită de spaimă, Herminia începu să-l insulte. Lipsise foarte puţin ca cealaltă maşină, un taxi, să nu-i izbească. Prin retrovizor, Malko zări cele două automobile încastrate unul în altul pe mijlocul intersecţiei. Şoferul taxiului sări jos, nebun de furie. Securistul din Lada încerca să se degajeze. Ultima imagine înregistrată de Malko fu aceea a şoferului de taxi care-l împiedica pe securist să fugă de la locul accidentului...

Dădu ocol de trei ori la rând, mergând în zigzag pe străzile liniştite; îşi stinse farurile şi goni spre căile F. Drumul era liber.

*

* *

Pe colţul dintre calle F şi 23 nu era nimeni. Cu inima bubuind, Malko se uită în jurul lui. Unde naiba se ascunsese Luis Miguel? Prin apropiere nu se aflau decât bungalow-uri mici într-o stare jalnică, înconjurate de grădini. Nici picior de om, nici o maşină.

— A întârziat, remarcă Malko.

Dansatoarea părea paralizată de teroare.

— Mi-e frică, spuse ea, o fi fost prins. Să plecăm, să ne întoarcem la mine.

[36] Eşti nebun!

Devenise o obsesie. Malko îşi linişti bătăile inimii. Trebuia să aştepte cel puţin un sfert de oră. Porni să dea ocol unui grup de case. La întoarcere, ghici, mai mult decât zări, o siluetă pitită lângă o grădină. Încetini; silueta se desprinse şi dădu fuga spre maşină. Malko demară imediat, coborând spre Malecon prin calle F. Luis Miguel Bayamo, cu sufletul la gură, întrebă avid:

— Ai paşaportul meu?

— Da, spuse Malko.

— Arată-mi-l!

Malko îl scoase din buzunar şi i-l întinse. Cubanezul îl frunzări cu atenţie la lumina plafonierei şi strigă:

— Unde-i fotografia?

Malko îi întinse flaconul cu vopsea şi îi explică ce avea de făcut.

— Va trebui să te fotografiez cu puţin înaintea plecării, dar e nevoie să-i lăsăm douăzeci şi patru de ore lui Gerald ca să pună la punct paşaportul.

— Vrei să ies prin aeroportul Jose Marti?

— Nu, îl corectă Malko. Prin Cayo Largo.

— Cayo Largo? De ce?

— Acolo are să te aştepte un vas. Sub pavilion mexican. O să plece cu dumneata la bord. Ai mai fost prin partea locului. O să trebuiască să te strecori pe vas, fără a fi reperat.

Se apropia de promenada de pe malul mării. Zărind un teren viran se opri şi stinse toate luminile.

— Cred că o să meargă, spuse Bayamo, după un moment de gândire. Acolo turiştii nu sunt prea supravegheaţi.

— Avem timp să studiem problema, îl asigură Malko.

— Şi când plec?

— Încă nu ştiu. Cât mai repede posibil.

— Şi de ce ar depinde?

— Gerald Svat e cel care organizează exfiltrarea, îl lămuri Malko. Cred că ar trebui să ne întâlnim mâine. Şi pe urmă, să-i dau fotografiile. Oricum, vasul încă n-a sosit.

— Ne va lua ceva timp, bodogăni Luis Miguel Bayamo.

— Imposibil să procedăm altfel, remarcă Malko. Cayo Largo e interzis cubanezilor. Mai am însă ceva să-ţi spun…

— Şi eu? interveni Herminia. Unde-i paşaportul meu? Întrebarea îl luă pe Malko prin surprindere, dar declanşa în mod vizibil furia lui Luis Miguel Bayamo.

— Paşaportul tău! Ce paşaport? tună el.

— Herminia va părăsi Cuba împreună cu dumneata, rosti Malko pe un ton fără replică. Altminteri, G2 se va răzbuna pe ea.

Cubanezul îi aruncă o privire neagră care ar fi vrut să însemne că-i păsa de ea la fel de mult ca de prima lui *guayabera.* Mai articula câteva cuvinte nedesluşite şi ridică din umeri. Malko se întoarse spre *titi.*

— Am să mă ocup eu, îi promise Malko. Cu părul tău blond, n-ai nevoie de vopsea.

Luis Miguel Bayamo se uita la Malko cu trăsăturile asprite şi o privire sumbră.

— *Compadre,* aş vrea să stau de vorbă cu Herminia. Între patru ochi.

*

* *

Malko îi căută privirea copilei dar ea îşi ţinea capul în jos. Era evident că Luis Miguel Bayamo abia îşi mai stăpânea furia. Pentru a evita o înfruntare directă, deschise portiera şi coborî.

— Grăbiţi-vă, le spuse el şi eu am de vorbit du dumneata.

Herminia îl împiedicase să-i anunţe „vestea bună” cubanezului. Făcu doi trei paşi privind cerul şiroind de stele. În acest oraş, practic fără maşini, liniştea era absolută. Se pregătea să se întoarcă spre Nissan când un strigăt ascuţit şi prelung îl făcu să tresară. Venea dinspre maşină!

Se apropie dintr-un salt şi deschise portiera. Locurile din faţă erau goale! Dar în spate, Herminia se zbătea din toate puterile, cu mâinile enorme ale lui Bayamo strânse în jurul gâtului, cu gura deschisă şi ochii ieşiţi din cap.

Cubanezul o ridicase peste spătarele scaunelor din faţă şi era pe cale s-o stranguleze.

— Bayamo! Ai înnebunit?!

Malko aproape smulse portiera din balamale şi cu o lovitură de pumn îl forţă pe cubanez să-i, dea drumul fetei. Herminia în loc să fugă afară, se îngrămădi în colţul opus,

ca un animal hăituit, zguduită de hohote de plâns. Bayamo întoarse spre Malko o privire injectată de sânge.

— Idioata asta vrea să dea totul peste cap; va fi imediat recunoscută!

Degetele îi rămăseseră crispate, de parcă s-ar fi pregătit s-o sugrume din nou. Malko se uită la el dezgustat. Era o bestie, o brută. În stare s-o ucidă pe Herminia... Bayamo îşi dădu seama că mersese prea departe şi schiţă un surâs de scuze.

— *Compadre,* articula el cu un glas mai blând, sunt foarte obosit, ştii...

— Asta nu-i o justificare, îi răspunse sec Malko. Eu sunt cel care conduc această operaţiune şi Herminia va pleca.

— O.K., O.K., spus cubanezul.

Întors spre Herminia, îi puse o mână pe genunchi.

— Ai să mă ierţi, guapita, da?

Suna la fel de veridic ca un discurs politic, dar Herminia înclină din cap, ştergându-şi lacrimile care i se prelingeau pe obraz. O scenă emoţionantă. Malko se străduia din răsputeri să-şi ascundă scârba.

— Acum, trebuie să stăm de vorbă noi doi, îi spuse el. Miguel Bayamo îşi compuse un zâmbet aproape călduros.

— Aşteaptă-mă puţin, *compadre!* Dă-mi cinci minute s-o consolez şi pe urmă vorbim.

Fără să mai aştepte răspunsul lui Malko, închise portiera. De data asta Malko merse până la marginea maidanului ca să-şi limpezească mintea. Şi când te gândeai că-şi risca viaţa pentru un derbedeu de teapa lui Bayamo... Se întoarse privind spre maşină. Era sigur de ce se întâmpla. Dar nu-l privea pe el. CIA îl voia pe Bayamo, aşa cum era asasin şi obsedat sexual. Scurt!

*

* *

— Te rog, opreşte-te, mă doare!

Herminia se zbătea cât putea, dar Luis Miguel o ţinea zdravăn de şolduri, gâfâind ca foalele unei forje. De îndată ce rămaseră singuri, cubanezul o trase pe genunchi. Înnebunită de spaimă, Herminia nu-şi dorea decât un singur lucru: să domolească furia amantului ei. Folosi imediat

metoda ei bine cunoscută. Turbarea cubanezului se topea pe măsură ce devenea erect. Docilă, Herminia se înfipse în masiva coloană de carne. Luis Miguel, cu mâinile pe şoldurile ei, o ridica şi o cobora ca pe o jucărie. Herminia avea impresia că sexul lui îi ajunsese până în gât! La un moment dat, căzu prost, smulgându-şi fără voia ei ţăruşul din măruntaie. Luis Miguel nu pierdu ocazia şi apăsă din toate puterile pe şoldurile ei pentru a o viola. Sfâşiată, dansatoarea scoase un urlet de durere, dar cubanezului puţin îi păsa. Reuşind să pătrundă în întregime în ea, începu să se agite înainte şi înapoi până ce dintr-o lovitură violentă a şalelor aproape că o proiectase pe Herminia pe plafon.

— *Que bueno!* murmură el.

Luis Miguel Bayamo se simţea bine Dragostea, plus paşaportul, fusese o zi fastă pentru el! Herminia se străduia să zâmbească, cu ochii holbaţi.

— Când o să ajungem la Miami, ai să poţi face dragoste cu mine toată ziua, îi spuse ea, gândind că-l îmbunează.

Luis Miguel dondăni un răspuns ininteligibil.

Va trebui să găsească el vreo şmecherie ca să se descotorosească de ea, fără a-i spune nimic lui *gringo.* Fata ştia prea multe şi el nu avea chef s-o care după el toată viaţa. Cu dolarii de la CIA o să-şi poată plăti târfe frumoase, americance. *Gringos.* Cu paşaportul, chiar şi fără fotografie, se simţea mult mai liniştit.

Ieşi din maşină pentru a-l întâlni pe Malko, lăsând-o pe Herminia să-şi revină după atâtea emoţii. Intrigat. Ce-o fi având să-i spună?

— Luis Miguel, începu Malko, ne confruntăm cu o problemă gravă.

Cubanezul înlemni.

— Ce anume?

— Avem toate motivele să credem că unul dintre membrii reţelei lui Gerald Svat lucrează pentru G2…

— Cine? latră cubanezul.

— Un anume Salvador Jibaro.

Luis Miguel Bayamo căzu pe gânduri câteva clipe, apoi sări în sus.

— Salvador! Absolut. A lucrat la Cubana de Aviacion în

Mexico. Generalul Orosman Pintado l-a reconvertit. Un homosexual, adăugă el cu dezgust.

— Aşa-i confirmă Malko. Din păcate, el e la curent, cu trădarea dumitale.

Cubanezul rămase mut de uluire câteva secunde şi apoi mugi cu o voce de bas, tremurătoare:

— Vrei să spui că idiotul de Geraldo la pus la curent? Păi, în cazul ăsta sunt terminat!

Îşi ridică pumnii strânşi de parcă Malko ar fi fost vinovat… Acesta încercă să-l calmeze.

— Nu ştie unde te ascunzi. Serveşte doar de legătură între Gerald şi mine. Atât doar că îi este cunoscut motivul pentru care am venit în Cuba…

Umerii lui Luis Miguel Bayamo se prăbuşiră.

— Ce idioţi şi *gringos* ăştia! răbufni el. Eram sigur că o să se lase îmbrobodiţi. Chiar şi eu, pe când mă aflam de partea cealaltă, am deturnat mai multe cârtiţe de-ale lor. Nişte nenorociţi care voiau să câştige câţiva dolari acolo. Asta-i singurul motiv pentru care colaborează cu ei…

Malko s-ar fi simţit îndemnat să-i furnizeze şi alte argumente, dar nu merita osteneala, trăiau în lumi diferite…

— Sunt pe cale să pregătesc o dublă operaţiune, îi explică el. O să-i lăsăm să creadă că intenţionăm să te scoatem prin Guantanamo, iar dumneata vei pleca prin Cayo Largo.

— N-o să meargă, bombăni Bayamo, n-aveţi de-a face cu nişte idioţi.

— Ba o să meargă, spuse Malko.

Îi explică planul amănunţit. Puţin câte puţin Bayamo părea să se liniştească. Malko trase concluzia:

— De îndată ce vasul va fi la Cayo Largo, plecăm şi noi. Dar mai înainte, trebuie să-ţi vopseşti părul.

— Imposibil, *compadre,* să mă vadă aşa prietenul meu. O s-o fac, doar în ultimul moment. Acum, trebuie să mă întorc. Du-mă de unde m-ai luat. Nu vreau s-o mai văd pe Herminia, e prea periculos. Peste două zile am să-ţi telefonez aşa cum am convenit, din partea lui Iberia. Şi spune-i lui Geraldo că, dacă nu mă scoate de aici, ultimul

lucru pe care am să-l fac pe pământul ăsta o să fie să-i trag două gloanţe în cap. *Vamos!*

Urcară în maşină şi nu mai schimbară nici o vorbă până la Malecon. O sută de metri mai departe, se încrucişară cu o maşină a poliţiei, o lada 1500 cu un număr enorm în spate şi două difuzoare pe acoperiş, rulând cu viteză redusă. Maşinal, Malko aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi un val de adrenalină îi invada arterele: maşina poliţiei se întorsese şi se luase după el.

Capitolul VIII.

— Hijo de puta!

La brusca accelerare a lui Malko, Luis Miguel Bayamo se întorsese, descoperind Lada Poliţiei Revoluţionare. Malko, fără să se mai gândească, viră la dreapta pe avenida B, coborând spre sud. Cu stomacul ghem. În toiul nopţii, într-o Havană pustie, cu sistemul radio al cubanezilor, nu avea nici o şansă să scape de urmăritori. Luis Miguel Bayamo, înghemuit pe bancheta din spate, îşi dăduse seama şi el de acest lucru. Îşi scosese Makarovul şi-l ţinea în mâna dreaptă.

— Ceva mai departe, strigă el, este un parc mic. Să încetineşti, am să sar.

Într-adevăr, Malko zări un smochin al cărui frunziş se întindea deasupra şoselei. O privire aruncată în retrovizor: nici o maşină în spatele lui. Frână brutal. Luis Miguel sărise de pe acum afară... în aceeaşi clipă, farurile albe ale maşinii cu poliţişti apărură în capătul avenidei B.

Demară imediat, cu acceleratorul la fund, în scrâşnetul pneurilor. Luis Miguel Bayamo se topise în umbra parcului căzut în paragină.

— Nu aşa repede! îl imploră Herminia, o să tragă în noi... Malko încetini. De altfel ar fi putut să spună că nu observase maşina poliţiei. Nu era decât un turist inocent care conducea acasă o „puta militante”... Nu-i venea a crede că G2 ar sabota munca agentului lor infiltrat în reţeaua CIA. Trebuie că era vorba de un control de rutină.

Farurile se apropiau. Herminia se uită înapoi, moartă de frică. Dintr-o dată, maşina care-i urmărea se opri. Lumina orbitoare a unui proiector reglabil apăru pe acoperiş, baleind lent bezna din parc, în jurul smochinului. Îl văzuseră pe Luis Miguel sărind din maşină! Malko redusese şi el viteza şi îl zări pe unul dintre poliţişti coborând din Lada cu o portavoce în mână..! Al doilea îl urmă imediat, cu arma în poziţie de tragere.

Malko se grăbi să cotească la dreapta pe calle 13 şi

scena dispăru din câmpul lui vizual.

*

* *

Luis Miguel Bayamo aştepta ascuns în spatele trunchiului enorm al smochinului, cu pistolul în mână. Cu neputinţă să iasă din parc fără a fi reperat pe acele străzi pustii. Nu se gândise că poliţiştii aveau să-l vadă sărind din Nissan. Prin frunziş, zări maşina poliţiei oprită şi fascicolul reflectorului. Îşi simţea inima bubuind să-i spargă pieptul. Trebuia să se întâmple... Dacă cei doi sticleţi îşi cunoşteau meseria, ar fi trebuit să ceară întăriri mai înainte de a interveni şi atunci, n-ar mai fi avut nici o şansă... Auzi nişte portiere trântindu-se şi portavocea mugind imediat:

— Ieşi afară cu mâinile sus!

Reflectorul orientabil baleia zona din jurul smochinului. Luis Miguel Bayamo îl văzu pe unul dintre poliţişti apropiindu-se de el cu arma în mână. Instinctiv, trase. Împuşcătura răsună ca un bubuit de tunet în liniştea nopţii şi omul se prăbuşi, frânt în două. Atunci, Luis Miguel sări din ascunzătoarea lui, în momentul în care al doilea poliţist dădea fuga în ajutorul camaradului său. Cei doi bărbaţi se treziseră practic nas în nas... Luis Miguel Bayamo reacţiona primul. Apucând cu mâna stângă încheietura adversarului său pentru a-i deturna pistolul ţintit asupra lui, îi trase o lovitură violentă la baza nasului cu ţeava Makarov-ului.

Poliţistul îşi pierdu cascheta şi scoase un urlet, cu nasul spart, în continuare, Luis Miguel, dezlănţuit, îl lovi cu genunchiul în burtă; celălalt căzu în patru labe, fulgerat de durerea violentă din testiculele zdrobite. Cu o furie oarbă, Luis Miguel, apucând Makarovul de ţeava, îi crăpă capul cu lovituri de crosă.

Se ridică: celălalt poliţist cu un glonţ în burtă, lungit pe jos, îşi căuta pe bâjbâite revolverul. Luis Miguel sări cu amândouă picioarele pe burta lui, smulgându-i un urlet înspăimântător. Apoi începu să-i zdrobească ţeasta cu lovituri de crosă până ce încetă să mai mişte.

Cuprins de o frenezie criminală incontrolabilă.

Câteva secunde pentru a recupera pistolul căzut în iarbă şi dădu fuga la maşină. Radioul pârâia. Dacă cei doi poliţişti

uciși, înainte de a coborî dăduseră alarma şi alţi colegi de-ai lor puteau să apară în viteză. Nu avea timp să fugă pe jos. Sări la volan şi demară, având grijă să întrerupă radioul.

Se întoarse pe calle 13 şi coti la dreapta. Se văzu nevoit să frâneze brutal pentru a nu se izbi de Nissan-ul oprit în umbră.

*

* *

Malko simţi ca o lovitură în inimă când văzu apărând maşina poliţiei, dar din ea sări Luis Miguel Bayamo, care alergă până la Nissan şi urcă în spate.

— Repede, *compadre!* Să fugim de aici, cartierul o să fie împânzit. Mergi spre est.

Malko ieşi pe calle 11, gonind ca un nebun cu Herminia chircită de groază alături de el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— I-am lichidat, îl informă cubanezul liniştit. A fost care pe care.

Malko nu-i mai ceru amănunte, încremenit. Dacă se întâlneau cu vreo maşină a poliţiei, erau terminaţi. Dar nu se vedea nimic. Luis Miguel Bayamo era nevoit să facă o alegere dificilă. Dacă ar fi coborât indiferent unde, risca să fie prins de un rond al poliţiei; dacă se apropia de ascunzătoarea lui, îi furniza lui Malko şi Herminiei o indicaţie preţioasă. Iar ei puneau fi arestaţi şi torturaţi. Dar riscul imediat era prea mare.

Mai lăsă să treacă vreo şase *quadras* şi i se adresă lui Malko:

— Opreşte-mă la colţul de acolo.

Malko zdrobi frâna şi cubanezul sări din maşină, îndepărtându-se într-o fugă silenţioasă pe sub salcâmii de pe calle 11. Malko îl zări dispărând într-o ulicioară şi îşi văzu de drum.

Zece minute mai târziu ajungea în faţa casei Herminiei. Tânăra se aplecă să-l sărute şi se opri brusc.

— Priveşte! murmură ea.

O Lada închisă la culoare, cu două antene mari, staţiona în dreptul locuinţei ei... Herminia se îngrămădi în scaun.

— *Vamos! Vamos!*

Malko nu se clinti din loc, cu creierii fierbând. Ceva nu mergea bine în planul lui, dar încă nu-şi dădea seama ce anume. Dacă era căutat de cubanezi ei ar fi sărit deja din maşina lor. Ar fi fost o prostie să se angajeze într-o cursă pierdută din capul locului. Pentru a nu-i alerta pe poliţiştii care probabil că-i observau, o trase pe tânăra cubaneză spre el şi-i şopti la ureche:

— Trebuie să te duci. Precis e vorba de un control de rutină, din cauza accidentului. Sunt sigur că nu rişti nimic.

G2 nu putea să facă nimic care să saboteze munca lui Salvador Jibaro. Deci, Herminia nu era ameninţată de cine ştie ce pericol...

— Mi-e frică, gemu ea. Au să mă...

— Nu, o asigură Malko din nou. Nu pot să-ţi explic de ce, dar ştiu că nu rişti nimic. Trec mâine pe la *Tropicana.*

În cele din urmă, tânăra se hotărî să coboare din maşină.

Malko plecă de parcă n-ar fi văzut poliţiştii, convins că serviciile cubaneze nu vor întreprinde nimic mai înainte de a-l fi regăsit pe Luis Miguel Bayamo... Spaima lui însă crescu după ce-i văzu pe cei doi sticleţi coborând din Lada şi luând-o pe Herminia în maşina lor.

Ce voiau de la tânăra femeie?

Malko se mai afla încă sub şocul arestării Herminiei, când opri în faţa hotelului *Victoria.* O femeie-poliţist, sculpturală, cu pieptul bogat, mulat în uniformă, făcea de gardă înaintea hotelului. Îşi parcă maşina oblic şi se aplecă să ia un plan al oraşului de pe bancheta din spate. Avu impresia că i se opreşte inima: pus la vedere, pe scaun rămăsese un pistol automat negru. Exact în clipa aceea se auzi un glas în spatele lui:

— Buenas noches, senori. Como esta?

Femeia poliţist se uita la el zâmbitoare; la centură îi pârâia un radio portativ. Malko îi întorsese zâmbetul, puţin crispat şi îi răspunse după ce lăsă harta peste pistol.

— Muy bien, gracias!

Ridicându-se, reuşi să disimuleze arma în îndoiturile hărţii. Poliţista, care se plictisea în mod vizibil, insistă:

— Aţi petrecut o seară plăcută? Singur?

— Din păcate, da! făcu Malko. Femeia îi aruncă o

ocheadă asasină.

— În Havana sunt totuşi atâtea fete frumoase…

— Bineînţeles, confirmă el. Aproape tot atât de frumoase ca dumneata… Pentru ce porţi uniforma asta? Ai putea dansa la Trop*icana…*

Ea izbucni în râs.

— Nu ştiu să dansez, *senor.* Şi apoi, îmi iubesc munca, deşi stau aici în fiecare noapte până la două.

— Şi pe urmă? întrebă Malko.

— Mă întorc acasă dacă pot găsi un *gua-gua.* Noaptea sunt rare. Altminteri, dorm aici la hotel, într-un fotoliu, până la şase dimineaţa, după care mă întorc la mine acasă.

Malko îi admira sânii plini, mulaţi de cămaşa uniformei. Ca de fiecare dată când scăpa dintr-un pericol, pântecul îi era în flăcări.

— Veniţi la mine în cameră să bem împreună un pahar. Stau la 408, propuse el. Nu mi-e somn deloc.

Femeia se tulbură imediat.

— E interzis, *senor… Buenas noches.*

— Se fac atâtea lucruri interzise în Cuba, spuse el. N-am de gând să te denunţ.

Fără a-i mai aştepta răspunsul, pătrunse în holul îngheţat. Funcţionarul de la recepţie, pe jumătate adormit, îi întinse cheia şi remarcă zâmbind:

— V-aţi tăiat, *senor.*

Malko îşi cercetă mâna dreaptă: degetul mare şi arătătorul erau murdare de sânge! Stupefiat, aşteptă să ajungă în ascensor pentru a examina pistoletul. Trecându-şi degetul peste crosa Makarovului uitat de Luis Miguel Bayamo, tresări scârbit. Ebonită era plină de sânge. Ce făcuse cubanezul cu arma aflată acum în camera lui? Se gândi la cei doi poliţişti din maşină. Provizoriu, băgă pistolul în servietă, după ce-l curaţi. Dinamită curată. Abia termină să-şi spele mâinile, când cineva bătu la uşă. Pierdut în gândurile lui, simţi că-i sare pulsul la 150 de bătăi pe minut. Deschise. Femeia-poliţist apăru în faţa lui.

— Nu vă deranjez? întrebă ea cu o voce timidă.

Se priviră ochi în ochi câteva secunde. Cubaneza se tulbură. Nu reacţiona când Malko o trase în interiorul

camerei. O sprijini de perete şi, fără un cuvânt, o sărută.

Ea îi întoarse sărutul cu violenţă, trupul ei împlinit presându-se de al lui. Pe bâjbâite, întrerupse radioul portativ care pârâia; Malko se dezlănţuise. Aproape smulgându-i bluza, desfăcându-i sutienul, atinse în sfârşit carnea caldă şi tare a sânilor ei în formă de pară. Dar nici ea nu-şi pierdea timpul, descheind tot ce se putea deschide pentru a-l apuca pe Malko cu amândouă mâinile.

Pantalonul de uniformă căzu pe jos cu un zornăit metalic: cătuşele prinse la centiron.

Faptul îi dădu o idee lui Malko. Le ridică şi le deschise. Faţă de expresia cubanezei, care-l privea neliniştită, doar cu un slip roz pe ea, bărbatul îi zâmbi.

— Să nu-ţi fie frică. *Vamos a jocar*[37].

Poliţista tresări când el îi închise o cătuşe în jurul încheieturii

Stângi, iar apoi în jurul celei drepte. O trase spre duş şi agăţă lanţul care lega cele două brăţări de oţel de un cârlig destinat să susţină duşul.

Cu braţele în sus şi sânii ridicaţi, femeia-poliţist îi aruncă o privire în acelaşi timp plină de dorinţă dar şi speriată. Fără a încerca totuşi să se elibereze. Malko îi coborî slipul mai întâi peste şolduri, apoi peste picioarele lungi. Se lipi de ea cu sexul de-a lungul pântecului şi începu să-i mângâie spatele, sânii, şoldurile şi fesele pline, frământându-le şi desfăcându-le. Cubaneza se răsucea lipită de el; îl sărută violent, aproape muşcându-l, când îi simţi degetele deschizând-o.

— Templame[38], rosti ea cu o voce joasă.

Pubisul ei se apăsa peste al lui ca animat de o viaţă independentă.

Malko îşi îndoi genunchii şi o penetra. Femeia gemea de plăcere, şiroind de miere. Malko nu rămase decât o clipă. Uşor, o făcu să pivoteze şi de data asta o luă pe la spate şi începu să se agite. Lanţul cătuşelor zornăia, tânăra femeie gemea, cambrându-se şi mai mult. Situaţia de supunere totală în care se afla părea s-o excite în cel mai înalt grad.

---

[37] Hai să ne jucăm.

[38] Iubeşte-mă.

Malko îi apucase cu amândouă mâinile crupa magnific cambrată, largă, voluptuoasă. Se afundă în ea, smulgându-i suspine din ce în ce mai puternice.

O simţea gata să atingă orgasmul. Sadic, se retrase şi ea ţipă uşor dezamăgită. Ţipătul ei se transformă în proteste când îşi dădu seama ce avea de gând el să facă.

— No! strigă ea. No! No molestame!

Încercă să se zbată dar, fiind cu braţele întinse nu reuşea să desprindă lanţul din cârligul de oţel. Malko insista, apăsând-o cu toată greutatea lui. Şi brusc, forţă deschiderea continuând să pătrundă printr-un brânci lent, irezistibil. Cubaneza gâfâia, de parcă ar fi făcut o criză de astm. Malko îi lăsă timp să se adapteze violului şi pe urmă începu s-o prelucreze cu o blândeţe calculată.

Până ce o simţi din nou fremătând şi gemând: el, care se abţinuse de atâta vreme, nu mai putea. Se agita acum în teaca strâmtă cu aceeaşi uşurinţă ca într-un sex. Simţind că nu se mai putea abţine multă vreme, îşi strecură mâna în locul cel mai sensibil al cubanezei, descoperi creasta ridicată şi începu s-o maseze cu delicateţe.

Iniţiativa lui se dovedi decisivă. Femeia începu să strige ca o nebună şi explodară amândoi, inundaţi de sudoare. Cubaneza, epuizată, se lăsă în voia lui, susţinută doar de lanţ. Pieptul îi era încă săltat de respiraţia gâfâită.

Malko deschise duşul şi rămaseră unul în altul sub mângâierea apei călduţe. Îi simţi orificiul contractându-se spasmodic în jurul lui, de parcă femeia ar fi vrut s-o ia de la capăt. Ridică lanţul din cârlig şi recupera cheia rămasă la centiron. Eliberată, „victima” lui îl sărută lung.

Apoi, se uscă şi se îmbrăcă. Cinci minute mai târziu, era gata de plecare, încătărămată din nou. Îl sărută. Malko îi spuse tandru:

— *Yo quiero muchissimo tus ojos*[39]. Muy buenas noches.

Femeia ieşi din cameră. Malko realiză că nici măcar nu ştia cum o cheamă. Mai înainte de a da colţul culoarului, ea îi adresă un surâs fericit.

*

* *

[39] Îmi plac mult ochii tăi.

— Alo, se auzi vocea dulce a lui Raquel. Tu eşti, Mark?

— Da, spuse Malko. Ce plăcută surpriză!

— Am o veste bună, făcu ea misterioasă. Vreau să-ţi vorbesc. Ne-am putea întâlni în faţa cinematografului, pe la prânz, dar dispun de foarte puţin timp.

— Perfect, o asigură Malko.

Intrigat. Ce-o fi inventat? Dormise prost, în ciuda divertismentului delicios. Neliniştit de soarta Herminiei.

Îi era cu neputinţă să afle ceva despre metresa lui Miguel înainte de căderea serii. Nici nu se punea problema să treacă pe la ea. Singurul loc pe unde s-ar fi putut abate era Tropicana. Dacă nu avea s-o vadă dansând ar fi fost un semn foarte, foarte rău…

La coborâre, cumpără de la portar cotidianul cubanez Gramma şi îl parcurse rapid. Nici un cuvânt despre incidentul din seara precedentă şi despre cei doi poliţişti ucişi. Ori ziarul se publicase prea devreme ori guvernul nu intenţiona să facă publică afacerea. În orice caz, după toate cele întâmplate, trebuia să se întâlnească urgent cu Gerald Svat. Luă maşina şi se duse până la hotel Nacional. Traversă holul şi ieşi în grădina lăsată în paragină, dominând promenada şi Atlanticul. Discret, rupse din Gramma prima pagină şi coborî până în dreptul vechiului tun, aflat pe dreapta aleei principale.

Nimeni nu-l văzu înfund pe ţeava lui ceea ce mai rămăsese din ziarul răsucit ca un cilindru.

Nu-i rămânea decât să se roage ca Gerald Svat să poată dejuca supravegherea securiştilor şi să vină la întâlnirea de la ora şase la *edificio* Foxa. Plecă spre *Habana Libre* şi intră într-o *tienda libre.* Cât să cumpere o sticlă de Cointreau şi un flacon de Shalimar.

Apoi, se îndreptă spre toalete. Urcă pe scaun şi dădu drumul în rezervorul de apă pistolului care servise la uciderea celor doi poliţişti.

Raquel aştepta cuminte în faţa cinematografului „La Rampa”, asaltată de mai mulţi băieţi care se împrăştiară când văzură Nissan-ul. În Cuba până şi maşina cea mai nenorocită reprezenta un semn exterior al unei bune stări înfloritoare… Tânăra femeie zâmbi stânjenită.

— Până la urmă am să fiu luată drept o „puta militante”, spuse ea.

Malko îi întinse pachetul cu sticla de Cointreau şi cu parfumul.

— M-am gândit la tine.

Deschise cutia şi scoase un „ah” încântat. Îmbrăţişarea ei fu atât de spontană încât fusese cât pe ce să-l proiecteze pe Malko într-un autobuz vechi, de culoare verde, supraaglomerat. Începuse imediat să se parfumeze.

— E minunat! exclamă ea, niciodată n-am avut aşa ceva. Parfumurile ruseşti sunt atât de proaste că-s bune doar să alunge ţânţarii… Luă mâna lui Malko aşezată pe coapsa ei şi o sărută. Ochii îi erau luminaţi de o bucurie copilărească. Ajunseră pe promenada din lungul mării. Malko ştia că era probabil urmărit şi că risca s-o compromită pe tânăra femeie. O nouă dilemă.

— Opreşte, spuse Raquel.

Parcă mai jos de *Nacional.* Raquel se şi încolăcise în jurul lui. Flirtară câteva minute, după care ea se desprinse pentru a-i anunţa bucuroasă:

— Mâine seară sunt liberă.

— Asta era surpriza?

Ea îşi scuturâ buclele cu ochii plini de fericire.

— Nu. Unul dintre prietenii mei mi-a împrumutat apartamentul. Soţia lui face o călătorie în Uniunea Sovietică iar el pleacă pentru trei zile la Santiago de Cuba. Conduce o revistă de dans. E un stâlp al regimului. Însuşi Fidel i-a dat apartamentul pentru a-i recompensa munca.

— Nu ştiu dacă am să pot, spuse Malko, gândind la ce-l aştepta.

Raquel se întrista.

— Am crezut că eşti singur în Cuba, protestă ea.

— Da, făcu Malko, luat repede, dar am… Nu-i mai lăsă timp să-şi termine fraza.

— Am înţeles! Ai o altă femeie.

Portiera se trânti şi ea se îndepărtă cu paşi mari. Malko o văzu urcând din zbor într-un *gua-gua.* Pachetul rămăsese pe banchetă. Era neplăcut, dar pe de altă parte se simţea uşurat. Cu cât ar fi văzut-o mai puţin pe Raquel cu atât ar fi

compromis-o mai puţin în ochii G2. Şi pe urmă, cu cât trecea timpul, cu atât era mai neliniştit pentru Herminia. Se cramponase zdravăn de teoria lui, un al şaselea simţ, strigându-i „pericol”.

Din păcate, până seara, era total neputincios.

*

* *

Generalul Orosman Pintado era într-o dispoziţie proastă. Rapoartele fragmentare, care se îngrămădeau pe biroul lui, nu reuşeau să-i formeze o imagine exactă asupra situaţiei.

Doi poliţişti muriseră. Cu siguranţă victime ale lui Miguel Bayamo. Dar restul nu era clar. Agentul CIA ştia unde se ascundea trădătorul sau nu? Salvador Jibaro controla cu adevărat manipularea? Era nevoie oare să-l scurtcircuiteze?

Telefonul începu să zbârnâie. Era un căpitan din G2 care-i anunţa că oamenii lui o arestaseră pe Herminia, bănuită de a fi participat la masacrul din ajun! Generalul înjură printre dinţi. Planul lui derapa: Herminia o dată arestată, CIA risca să anuleze operaţiunea de exfiltrare. Or, Luis Miguel Bayamo se afla încă în libertate. Putea să li se strecoare definitiv printre degete. Ca un bun profesionist, generalul Pintado era convins că americanii dispuneau de un plan de rezervă.

Formă numărul secţiei de interogatorii.

— Vreau să vorbesc cu „Sacamuelas[40]”, ceru generalul.

Trebuia să schimbe macazul. Să fie singur că Herminia nu ştia într-adevăr nimic.

*

* *

De aproape, *edificio* Foxa era şi mai sinistru. Un coteţ enorm, verzuliu, plantat cu faţa spre Atlantic în partea de jos a cartierului Vedado, cu sute de apartamente minuscule, un garaj subteran, restaurante, magazine şi chiar un teatru de marionete pe calle M. Întregul complex ocupa un cvartal între străzile 17, 19, M şi N.

Malko porni fără grabă pe calle N. Îşi lăsase maşina la *Capri* pentru a merge pe jos. Ajuns pe la mijlocul

[40] Smulgătorul de dinţi.

complexului o luă pe sub pasajul indicat de Gerald Svat. Gunoaiele puţeau, iar căldura era insuportabilă... Puţin mai departe, zări o uşă pe dreapta şi o împinse. În interior era o adevărată saună. Desluşi un talmeş-balmeş de obiecte şi se ghemui într-un colţ, cu stomacul ghem.

O să poată veni Gerald Svat? Dacă nu se arăta, era o catastrofă.

Cinci minute mai târziu, americanul păşi pragul: cu siguranţă era singurul din Havana cu cravată şi o haină în carouri, în pofida arşiţei cumplite. Închise rapid uşa în urma lui şi lăsă pe jos o geantă mare.

— Am crezut că n-am să mai ajung niciodată! oftă el. Vreau să sper că n-am fost urmărit...

— Şi eu la fel! spuse Malko.

Dacă prindeau de veste cubanezii că ei se întâlneau fără mijlocirea lui Salvador Jibaro, ar fi tras concluzia că nu mai aveau încredere în trădător şi atunci...

— În noaptea asta a avut loc un incident violent, începu Svat. Am aflat prin staţiile de ascultare radio. S-ar părea că ar fi doi morţi. Sunteţi la curent?

— Da, spuse Malko, am fost gata-gata să-l pierdem pe Luis Miguel Bayamo.

Îi povesti evenimentele din cursul nopţii. Americanul era îngrozit.

— Tipul e nebun. După toate astea, poliţia se va dezlănţui.

— Aşteptaţi, făcu Malko. Asta-i vestea *bună,* o vreţi şi pe cea *rea?*

— Daţi-i drumul!

— Herminia a încăput pe mâinile G2.

— *My God,* şuieră americanul.

Sângele i se scursese din obraji. Parcă ar fi fost o mumie bătrână... îşi trecu maşinal degetul între gât şi gulerul cămăşii; privirea i se tulbură.

— Trebuie să fugiţi, spuse el în cele din urmă. Imediat. Prin Cayo Largo. Cu primul zbor de mâine dimineaţă.

Malko ridică din umeri.

— Dacă s-au hotărât să mă aresteze e deja prea târziu... Vă daţi seama că sunt urmărit. N-o să-mi permită

îmbarcarea. Şi pe urmă, cred că am putea fi optimişti, în limitele rezonabilului, în privinţa ei.

Îi rezumă felul cum vedea el lucrurile şi până la urmă Gerald Svat aderă la opinia lui.

— Analiza pe care o faceţi şi se pare corectă, rosti el. Dar în acest caz, Herminia ar trebui să apară foarte repede, după un interogatoriu de formă.

— Exact, aprobă Malko. În seara asta am să fiu la Tropicana. În orice caz, Herminia nu cunoaşte ascunzătoarea lui Bayamo. Nu uitaţi că a mai fost interogată şi i s-a dat drumul. Dacă Salvador află de arestare o să se facă luntre şi punte să i se dea drumul. Deci, până diseară, nu mişcăm.

— Aveţi un sânge rece teribil! îl admiră Gerald Svat. Dar nu ştiu dacă aveţi şi dreptate... Am totuşi o obiecţie. G2 ştie că participaţi la evadarea lui Bayamo. Arestându-vă, dau toată acţiunea peste cap şi au tot timpul să-l strângă cu uşa...

Malko zâmbi ironic.

— Dacă se întâmplă aşa ceva, Company n-ar trimite pe altcineva să mă înlocuiască?

— Bineînţeles că da.

— Ei ştiu asta şi e cea mai bună salvgardare a mea.

Svat îşi venea în fire. Malko îşi spuse că el nu risca decât o expulzare, în calitatea lui de diplomat. Durerea altora e întotdeauna mai uşor de suportat... Profită de moment pentru a-i cere:

— Am nevoie de un al doilea paşaport. Americanul se uită la el năucit.

— Încă un paşaport? Dar pentru cine?

— Pentru Herminia. Dacă-i dau drumul. N-o putem lăsa în urma noastră. Ar masacra-o.

Gerald Svat părea stingherit.

— TD-ul[41] n-a prevăzut decât un singur paşaport pentru această operaţiune. Un al doilea va ridica o problemă serioasă...

Malko îl privi cu răceală.

— Va ridica una şi mai mare dacă las totul baltă... Nu

[41] Departamentul tehnic.

obişnuiesc să-i trădez pe cei care mă ajută. Ori laie ori bălaie. Dumneavoastră nu riscaţi decât un blam administrativ, eu îmi risc pielea.

Americanul îşi întoarse privirea, jenat.

— Ţin să subliniez totuşi că dacă ne aflăm în încurcătura asta e din cauza imprudenţei predecesorului dumneavoastră…

— Am să mă ocup imediat, îngână Gerald Svat. Bun, am adus asta pentru dumneavoastră.

Luă geanta. În interior se afla alta. Malko o deschise şi văzu haine şi încălţăminte.

— Toate sunt de origine canadiană, îi explică Gerald Svat. Şi, în plus mai e şi o mică surpriză.

— Ce anume?

— Pereţii genţii sunt constituiţi dintr-un exploziv care nu poate fi detectat, cu orice fel de mijloc. Reprezintă o încărcătură de 500 de grame. Puteţi trece cu el prin toate filtrele aeroporturilor.

— Şi cum se utilizează acest exploziv?

Americanul închise geanta şi-i arătă lui Malko cele două încuietori.

— O deschideţi şi puneţi rotiţele pe „zero”. Dacă pe cea din stânga o puneţi pe 849 şi pe cea din dreapta pe 134, valijoara va exploda după trei minute…

Malko încă nu-şi dădea seama la ce ar fi putut servi aşa ceva, dar în situaţia în care se afla, orice era bine venit.

— Vă mulţumesc, spuse el, dar nu rezolvăm astfel toate problemele noastre. În ce stadiu vă aflaţi cu pregătirea fugii?

— Cuernavaca a sosit în dimineaţa asta la Cayo Largo. Comandantul iahtului se numeşte Fernando Lopez. Va fi ancorat în portul de agrement din Cayo Largo. Dar e o problemă.

— Ce anume?

— Cubanezii i-au acordat o viză de şedere de maximum şaptezeci şi două de ore.

Malko primi această ultimă lovitură în plin. Herminia era pe mâinile G2. Luis Miguel Bayamo întrerupsese orice legătură, iar el nu-i ştia adresa ascunzătorii. Şi, colac peste

pupăză, nu avea la dispoziţie decât trei zile pentru a pune la punct fuga trădătorului pe sub nasul serviciilor cubaneze.

Capitolul IX.

— Realizaţi că ne aflăm la limita imposibilului, observă Malko. Bayamo abia mâine îmi va da un semn de viaţă...

Americanul clătină din cap.

— Ştiu, dar eu nu controlez această parte a operaţiunii. Înainte, cubanezii acordau vize pentru săptămână.

— Nu există nici un drum posibil spre Guantanamo?

— Cu neputinţă! Pentagonul se opune total oricărei operaţiuni în măsură să le implice baza. Este un *no-no* definitiv. Aşadar, ori *Cuernavaca* ori nimic. Atenţie: ei nu vor sta tot timpul în portul de agrement. Zilnic pleacă în larg la pescuit, pe la şase dimineaţa şi se întorc în jurul prânzului. Trebuie să-şi asigure bine acoperirea.

— Am înţeles, spuse Malko, îmi rămâne să mă întâlnesc cu Luis Miguel, să-i fac fotografia, să v-o predau împreună cu paşaportul şi să-l recuperez. Dacă din acel moment nu suntem arestaţi, n-am mai avea de făcut decât să plecăm spre Cayo Largo. După ce i-am semăna pe agenţii G2, care sunt obligatoriu pe urmele mele... Aţi mai avut vreun contact cu strălucitul dumneavoastră colaborator, Salvador Jibaro?

— Nu, de ce?

— Trebuie să-i dăm ceva de mestecat, altminteri va intra în panică. Mă ocup eu de problema asta.

— O.K., ne întâlnim mâine tot aici şi la aceeaşi oră.

— Timpul e prea scurt, spuse Malko. Cred că am să mă folosesc mai curând de Salvador, asta o să-i întărească încrederea.

— Cum doriţi. Reţineţi: mai aveţi doar trei zile!

Îşi strânseră mâna îndelung. Gerald Svat ieşi primul. Malko se uită după haina în carouri îndepărtându-se prin pasajul verde şi apucă geanta-capcană, care oricum îi va pune la dispoziţie o ieşire onorabilă dintr-o belea serioasă. Nu avea intenţia să putrezească într-o închisoare cubaneză.

În ordinea urgenţelor, trebuia să afle ce se întâmplase cu Herminia. Şi să ia din nou legătura cu Bayamo.

*

* *

— Como esta, guapita[42]*?*

Glasul vesel şi bine dispus al lui Fausto Morales o făcu pe Herminia să se chircească pe fotoliul de dentist pe care fusese legată zdravăn. Se afla într-unul dintre subsolurile imobilului cu 14 etaje care ocupa colţul străzii M şi 11, reşedinţă a Direcţiei G din DGI. În mod deosebit, având ca sarcină contraspionajul. Subsolul era rezervat celulelor şi sălilor de interogatorii. Contraspionajul avea posibilitatea să reţină un suspect cu săptămânile sau cu lunile pentru a smulge o mărturisire. Generalul Orosman Pintado, care comanda direcţia asistat de un colonel din KGB, nu răspundea decât în faţa lui Fidel în persoană…

Fausto Morales se apropie de Herminia şi-i ridică bărbia care-i tremura. Fustiţa boţită îi descoperea coapsele murdare şi slipul negru. Îşi petrecuse noaptea într-o celulă, cu mâinile legate la spate cu nişte cătuşe foarte strânse. O bătuseră şi o violaseră, dar asta era rutina.

Ochii mici ai călăului străluceau de o bucurie rea. Fusese interogată, dar nu spusese nimic, repetând până la exasperare că nu-i cunoştea ascunzătoarea lui Miguel Bayamo şi nu ştia nimic despre turistul care o agăţase. Cum i se găsiseră dolari în poşetă, era pasibilă de o pedeapsă cu închisoarea… Dar nu asta voiau ei. Fausto Morales se aplecă asupra tinerei.

— Guapita, vamos a echar une parafada[43]*…*

Ea îşi înghiţi saliva, incapabilă să mai răspundă… Cu răutate, torţionarul îi trase coada de cal pe spate, făcându-i pieptul ascuţit să împungă şi adăugă:

— Ştii care e porecla mea?

Fata scutură din cap în semn că nu, iar el o lămuri:

— „Sacamuelas”, cel care smulge dinţi. Îţi spune ceva?

Cu pupilele dilatate de groază, Herminia făcea eforturi să nu intre în panică. Unul dintre cei mai răi călăi din G2. Cel

[42] Ce mai faci, frumoaso?

[43] Frumoaso, hai să stăm puţin de vorbă.

căruia i se încredinţau cazurile delicate. Amnesty International îi făcuse onoarea unui buletin pe care-l păstra cu mândrie, în biroul lui, prins de perete. Drepturile omului, cunoştea el basmele astea…

Cu mâna stângă, apăsă pe bărbia Herminiei, ţinându-i nasul cu dreapta şi forţând-o să deschidă gura. Arătătorul stâng i se aşeză pe un molar şi i se adresă vesel:

— O să începem cu ăsta! Ca să nu se vadă prea tare… Să nu-ţi fie frică, bine? Am o mână foarte uşoară…

Fără să-i lase bărbia, se întoarse şi luă o unealtă de dentist aşezată alături de o sticlă cu rom. Văzând metalul cromat, Herminia începu să urle încercând să-i scape şi muşcându-l uşor. Dar el avu timp să-i bage cleştele în gură. Cu faţa apropiată de a ei, îi aruncă furios:

— Dacă mă muşti îţi smulg toţi dinţii din faţă. Dar mai înainte ţi-i sparg cu ciocanul.

Herminia se îngrămădi în fotoliu. Un şuierat oribil se filtra prin nările ei. Transpirând de groază, îşi lăsă bărbia moale. Cu o mişcare abilă, Fausto Morales strânse molarul cu cleştele şi trase, clătinând rădăcina şi declanşându-i tinerei cubaneze o durere atroce în tot maxilarul. Aceasta scoase un urlet să zgâlţâie zidurile… „Sacamuelas” îi zâmbi mieros:

— Uite acum, uite acum e gata…

Fără grabă, clătina dintele cu mişcări puternice ale mâinii. Herminia urla fără întrerupere, ţipete să îngheţe un mort… Un poliţist în uniformă deschise uşa.

— N-ai mai terminat, Fausto? Nu ne mai putem înţelege! Călăul, trăgând cu violenţă smulse în cele din urmă molarul, declanşându-i Herminiei un urlet de agonie. Gura îi era plină de sânge.

— Gata, făcu el.

Întors spre colegul lui, i se adresă ironic:

— Ştii bine că n-avem posibilitatea să folosim anestezice, *companero.* Ele trebuie păstrate pentru cetăţenii cinstiţi care susţin Revoluţia, nu pentru imperialişti…

Celălalt ridică din umeri. Nici măcar colegii lui nu-l suportau pe acest psihopat. Dar îl proteja Fidel. Devenise dentist improvizat în anii grei ai luptei clandestine şi mai apoi, îşi continuase plăcerea. Nimeni nu-i rezista şi nu avea

la dispoziţie decât o singură ustensilă: un cleşte de dentist... Fausto Morales lăsă instrumentul, aruncă molarul Herminiei într-un coş şi trase un gât de rom, direct din sticlă, întinzând-o pe urmă şi Herminiei.

— Vrei şi tu puţin?

Tânăra cubaneză clănţănea convulsiv din dinţi, gemând în continuare cu senzaţia că dintele încă i se mai smulgea. Auzise vorbindu-se despre această tortură, dar nu-şi imaginase să fie aşa de oribilă... Fausto Morales şterse cleştele cu grijă şi se apropie din nou de victimă. Viclean şi rău, o întrebă:

— Nu te-a durut prea tare, nu-i aşa?

Bineînţeles, Herminia, cu ochii închişi, nu-i răspunse. El insistă:

— Ştii bine că n-o fac din plăcerea mea, *guapita.* Trebuie să luptăm împotriva imperialismului. Acum, ai să-ţi aduci aminte unde se ascunde Luis Miguel... hai, dă-i drumul!

Incapabilă să vorbească, scutură din cap în semn că nu ştie, fără a-şi deschide ochii... Brusc, începu să urle tresărind din tot corpul. Cleştele care o torturase, se închisese pe sfârcul sânului stâng. Simţea răceala metalului prin ţesătura subţire.

— Să ştii că ai nişte sâni incredibili, o admiră ipocrit cubanezul. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Ia arată-mi-i puţin...

Cu un gest brusc, ridica bluza mulată pe ea, descoperindu-i pieptul.

Herminia, chircită, scoase un geamăt de agonie care se transformă în urlet când simţi oţelul în contact cu pielea ei fragedă. Marginile ascuţite ale cleştelui prinseră vârful lung de aproape un centimetru al sânului, aproape de extremitatea lui...

— Nu, nu, îl implora Herminia. Nu ştiu nimic, *companero]* îţi jur!

Fausto Morales se aplecă binevoitor asupra ei şi-i spuse cu o voce liniştitoare:

— *Bobo*, *te engano*[44].

În acelaşi timp, strânse cleştele din toate puterile

[44] Idioato, lasă că te dau eu pe brazdă.

secţionând sfârcul sânului. Din cauza durerii atroce, Herminia rupse cureaua care-i lega braţul stâng şi-l lovi peste faţă pe călău. Sângele îi şiroia pe piept. În plină criză de nervi începu să sară pe fotoliu şi reuşi să scape din legături, ca o pisică cuprinsă de nebunie. Alunecă pe jos, continuând să urle dementţial, apăsându-şi sânul mutilat cu amândouă mâinile. Calm, Fausto îşi lăsă cleştele, aruncând nepăsător la coş, oribila rămăşiţă însângerată. O ridică pe Herminia ca pe un balot şi o aruncă brutal pe scaun.

— Acum te poftesc să n-o mai faci pe proasta. Altminteri, după ce termin cu sânii, continuăm pe aici... Companero Orosman vrea să vorbeşti.

Degetele îi dispărură între picioarele fetei, căutându-i sexul. Herminia crezu că o să moară. Nici Dumnezeu nici diavolul n-ar mai fi putut s-o smulgă din acest supliciu.

*

* *

Malko pătrunse în sala de sub cerul liber a varieteului *Tropicana,* cu un gust de cenuşă în gură. În mai multe rânduri observase că era urmărit. Câteva maşini, o motocicletă şi chiar nişte gură-cască suspecţi, care pierdeau vremea în jurul hotelului *Victoria.* Lăsase valijoara-explozivă în cameră. Dorind ca explozibilul să fie într-adevăr indetectabil.

Băiatul, care-l cunoştea de acum, îi adresă un zâmbet complice şi-l plasă în primul rând.

— *Buenas noches, senor.* Oare Herminia va fi prezentă?

Spectacolul începu şi fetele erupeau pe scenă. În primul rând, Malko o zări pe Herminia, stând în faţa unui rus chel, fascinat de şoldurile ei suple şi de sânii ascuţiţi.

Malko o observă cu atenţie. Bucuria lui de a o vedea sănătoasă şi întreagă fu gonită de o spaimă brutală. Nu mai dansa cu frenezia ei obişnuită, părea stinsă, iar ondulările trupului ei atât de elastic aveau ceva stângaci. Între două figuri, ea se clătină şi Malko avu impresia că avea să se prăbuşească pe scenă. Ochii păreau înfundaţi în orbite.

Ceva nu era în ordine. Malko privi spectacolul trepidând interior şi de îndată ce ultimul număr fu terminat, dădu fuga spre culise.

Nimeni nu-l opri când ajunse în dreptul mesei sub cerul liber, unde o mână de dansatoare se odihneau. Herminia îl zări, se ridică repede şi-i veni în întâmpinare cu un zâmbet îngheţat pe buze. De aproape, trăsăturile ei erau şi mai adâncite, iar gura umflată într-o parte de parcă ar fi primit o lovitură. Cu coada ochiului, Malko remarcă un *seguroso,* lipit de un arbore, privind ostentativ în altă parte.

— Bună seara, spuse Malko, eram neliniştit. Ce s-a întâmplat ieri? Când ţi-au dat drumul?

Herminia zâmbi forţat cu gura strâmbată într-o parte.

— Totul e în ordine. M-au bătut puţin, dar în cele din urmă miau dat drumul chiar înainte de spectacol.

Vocea îi suna fals iar privirea ei o evita pe cea a lui Malko. O privi mai cu atenţie şi băgă de seamă că sub bluza mulată părea să fie ceva gros, ca un bandaj.

— Te-au torturat? insistă el.

— Nu, nu.

De data asta era convins ca tânăra minţea. Cu o voce şi mai înăbuşită, Herminia adăugă:

— Mi-au interzis să mai am legături cu străinii, altminteri intru la puşcărie.

— Nu mai vrei să pleci la Miami? întrebă Malko pentru a rupe tăcerea.

— Nu, e imposibil.

Îi văzu ochii înecaţi în lacrimi. Cu siguranţă i se întâmplase ceva oribil. Herminia era frântă.

— Şi prietenul nostru? o întrebă el.

Herminia se uită repede în jurul ei şi ridică spre el capul ca şi cum ar fi sărutat-o.

— Sună la 326531. Două apeluri şi închizi, apoi încă unul şi iar închizi, după aia îţi răspunde...

Rezistase torturii lui Sacamuelas, ştiind că dacă-i dădea această informaţie se condamna la moarte. G2 se îndoia că tânăra ar fi cunoscut numărul de telefon, încă de la primul interogatoriu. Buzele ei atinseră gâtul lui Malko, îi adresă un zâmbet chinuit şi-i spuse cu o voce frântă.

— *Adios, Vaya con Dios.*

Herminia se îndepărtă spre cabine fără să se mai întoarcă.

Cu inima strânsă, Malko îşi reluă locul. Spectacolul începea din nou peste un sfert de oră. Profită de un moment când reflectoarele erau stinse, se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Lăsându-şi maşina, se apropie de nişte *turistaxis* care aşteptau.

— *Habana Libre,* indică el adresa. Spaima îi încleşta gâtul.

Cubanezii îl voiau cu orice preţ pe Luis Miguel Bayamo şi erau la curent cu faptul că se pregătea să treacă la americani. Pentru a-l scoate din vizuina lui, erau convinşi că nu exista decât un singur mijloc. Să înceapă exfiltrarea lui. Şi, cum o ţineau sub control, nu-şi asumau nici un risc.

Or, toate astea necesitau colaborarea Herminiei. Malko nu-şi făcea nici o iluzie. Toate întâlnirile cu Herminia fuseseră supervizate de G2. Deci, dacă Herminia era scoasă de cubanezi în afara circuitului, toate astea nu însemnau decât un singur lucru. Nu mai aveau nevoie de ea. Fiindcă ştiau unde se afla Bayamo... Tânăra vorbise...

O dată Bayamo arestat, nu mai aveau nevoie nici de Malko... Ca să-l aresteze era simplu ca bună ziua. Şi să-l trimită alături de *plantados*[45] care putrezeau în închisoare de mai bine de treizeci de ani, potrivit bunului plac al lui Fidel...

Taxiul se opri în faţa intrării hotelului *Habana Libre.*

— *Diez dolares, senor,* îl anunţă şoferul.

Malko îi întinse o bancnotă şi coborî. Întrebându-se dacă mai era timp să-l salveze pe Luis Miguel Bayamo. Şi cu aceeaşi ocazie pe sine însuşi.

[45] Deţinuţi politici în dezacord cu Fidel Castro.

Capitolul X.

Malko formă cu grijă numărul lui Miguel Bayamo dat de Herminia şi aşteptă cu inima bătând. Telefonul era mort. Mai încercă o dată, de două ori, de trei ori, cu o spaimă crescândă. Telefoanele din Havana, instalate de germanii din Est, mergeau când aveau chef. În plus, fuseseră în aşa hal deranjate de către G2, încât cartiere întregi se aflau în pană... Holul din Haba*na Libre era* plin de străini, pe ici colo cu câţiva cubanezi care reuşiseră să se fofileze. Din fericire, cabinele se găseau în fundul unui culoar care ducea spre atelierul de coafură, într-un loc foarte liniştit.

La a patra încercare, numărul, în fine, cuplă. Lăsă telefonul să sune de două ori, închise şi o luă de la capăt. De data aceasta funcţiona imediat, dar pentru a treia oară fu nevoit să aştepte aproape un minut. Observat de persoane care voiau să vorbească şi îşi făceau nervi.

Soneria începu să zbârnâie în gol, fără ca nimeni să răspundă. Malko strângea ebonită receptorului mai s-o fărâme. În fine, se produse clicul aparatului ridicat.

Glasul fostului G2 se auzi în cele din urmă în receptor, imperceptibil.

— Ce s-a întâmplat? Cine ţi-a dat numărul ăsta de telefon? Unde e Herminia? Ea ar fi trebuit să mă sune.

Malko îşi spuse că şi în cazul în care cabina era ascultată, adversarii lui n-ar fi avut timp să exploateze informaţia.

— Herminia a fost arestată de G2, îl anunţă el. Dar i s-a dat drumul şi şi-a reluat munca.

Cubanezul scoase un suspin terorizat.

— Arestată şi eliberată! înseamnă că a vorbit.

— Nu. Dacă le-ar fi dat numărul de telefon, te-ar fi găsit până acum.

Bayamo rămase mut, convins de argumentul lui Malko.

— Herminia ştie unde se află ascunzătoarea dumitale? insistă acesta din urmă.

— Nu. Nu tocmai. Dar... ieri seară am fost imprudent. Nu mă aflu prea departe de locul unde m-ai lăsat.

— Trebuie să te văd imediat, spuse Malko. Vorbesc dintr-o cabină din hotelul *Habana Libre.* Trebuie să luăm nişte măsuri.

Cubanezul nu răspunse pe loc.

— Eşti sigur că n-ai fost urmărit? întrebă în cele din urmă.

— Sigur, afirmă Malko, mi-am lăsat maşina la *Tropicana.*

— Atunci, peste un sfert de oră acolo unde ne-am văzut prima oară.

Malko se întoarse în holul zgomotos. Nimeni nu urmărise taxiul, dispunea deci de un răgaz. Nu pentru multă vreme. Se strecură spre toalete, o găsi pe cea unde ascunsese pistolul şi se urcă pe scaun pentru a căuta în bazinul de apa. Makarovul era la locul lui... îl şterse şi-l băgă după curea. În situaţia în care ajunsese, n-ar fi, însemnat decât nişte ani în plus de puşcărie. O apucă apoi pe culoarul care ducea spre *tienda libre* şi părăsi hotelul, amestecându-se imediat în mulţimea de pe trotuare. Locul de întâlnire nu era departe de cartierul Vedado. Malko intră în grădina năpădită de bălării şi se ascunse la umbra unui arbore, pândind strada.

Câteva vehicule rare trecură prin faţa lui, dar nici urmă de Luis Miguel. După o oră simţi că teama îl torturează. De ce nu venise Bayamo? Îşi impuse să mai rămână încă cinci minute. Apoi, plecă pe jos spre *Habana Libre.* Fiecare secundă care trecea sporea pericolul. Trebuia cu orice preţ să afle ce i se întâmplase lui Miguel Bayamo.

Găsi o cabină liberă şi luă circul de la capăt cu ceafa şiroind de sudoare. De data aceasta cubanezul ridică imediat. Malko auzi un gâfâit scurt, neobişnuit.

— Mark la telefon, de ce n-ai venit?

— E plin de poliţie în jur! răbufni cubanezul cu un glas duşmănos. Am dat să ies şi noroc că m-am putut întoarce. E un întreg dispozitiv de maşini G2. Toată zona e împresurată. De mâine dimineaţă o să scotocească peste tot. Ticăloasa de Herminia a vorbit. Sunt pierdut.

Malko amuţise de spaimă. Ar fi trebuit să-i propună lui Bayamo un ajutor pentru a-l scoate de acolo, creând o diversiune dar, chiar dacă reuşeau, unde aveau să se ducă după aia? Îşi şterse fruntea, cu creierii clocotind. Asta era

sfârşitul călătoriei.

— Ce-am putea face?

— Nimic, scrâşni Luis Miguel Bayamo. Lua-l-ar naiba pe idiotul ăla de Geraldo. Când au să vină, am să trag în cât mai mulţi cu putinţă. N-am chef să-mi termin zilele spânzurat, după chinurile torturii.

— Am să încerc să te scot de acolo.

Cubanezul râse amar.

— Parcă am mai auzit asta undeva... Ai fi un norocos, dacă te-ai putea salva pe tine, *compadre.*

Lui Malko i se întoarse stomacul pe dos, gândind ce-o fi trebuit să îndure Herminia. La *Tropicana,* nu mai rămăsese decât umbra ei...

— Nu-ţi pierde curajul, îl îmbărbăta el. În noaptea asta te mai sun o dată.

— Dacă o să-ţi răspundă altcineva, ai să-ţi dai seama ce s-a întâmplat. *Adios.*

Era clar că nu mai credea în nimeni şi în nimic. Malko ieşi din cabină ca un mort din groapă. Înspăimântător de singur. În imposibilitatea de a lua legătura cu Gerald Svat. De altfel, americanul n-ar fi fost de nici un ajutor. Herminia fusese scoasă din joc şi Salvador Jibaro lucra pentru adversari. Chiar dacă ar fi reuşit să-l scoată pe fugar din vizuina lui, unde să se ducă pe urmă şi ce să facă? Nici o posibilitate să comunice cu centrala, iar cubanezii erau probabil pe urmele lui.

Zdrobit, se prăbuşi într-un *turistaxi.*

— La *Tropicana,* ceru el.

— *Este terminado, senor!* îl informa şoferul.

— *Mi coche esta alia,* îi explică Malko.

Deşi sucise şi răsucise problema în mintea lui, nu găsea nici o soluţie.

Ultimele autocare cu turişti plecaseră demult. Îşi recupera maşina. Direcţia *Victoria.* Se aştepta să-i găsească acolo pe oamenii din G2, dar până şi barul era gol, iar poliţistul de serviciu nu-i acordă nici o atenţie. Se întinse pe pat, încercând să rezolve cvadratura cercului...

*

* *

Raquel, întinsă pe o sofa, cu picioarele pe o măsuţă joasă, privea distrata la „Pe aripile vântului” pe casete video. Dublarea în spaniolă, însă, era atroce. Cu toate astea pentru Cuba reprezentau un lux nemaiauzit. Prietenii care-i împrumutaseră apartamentul le aduceau clandestin de prin călătoriile lor... Pe ecran, Scarlett O’Hara tocmai schimba un sărut pasionat cu Rhett Butler, ceea ce-i aprinse sângele.

Excitată, începu să-şi frece coapsele una de alta. După ce-i trântise portiera lui Mark Linz, se gândea la el fără încetare... Furia o părăsise. Fiind în posesia cheii, venise să se refugieze în aceasta casă goală, lăsând vorbă la ea acasă că pleacă la Varadero. Nu avea chef să suporte promiscuitatea din familia ei, supărată cum era. Iar acum, se simţea ca o pilă electrică, dorindu-l cu ardoare pe acest bărbat cu incredibilii lui ochi aurii. Sărutul lung de pe ecran o răscolise. Deşi îşi alunga din minte imaginile, se revedea în cent*ro nocturno, cu s*exul acelui bărbat până în fundul gâtului. Frustrată şi furioasă în acelaşi timp. Acum, stătea singură întinsă pe canapea. În loc să facă dragoste.

Maşinal, mâna i se strecură spre muntele Venerei. Rămase astfel, cu degetele crispate, fără să mişte, aproape ţinându-şi răsuflarea. Imaginile continuau să se perinde pe ecran. Brusc simţi nevoia de altceva decât toată acea dulcegărie. Dintr-un salt, se ridică, luă caseta cu „Emmanuelle” şi o introduse în aparatul Samsung. Prima imagine îi produse un şoc. Caseta nu fusese derulată şi o văzu pe Emmanuelle făcând dragoste pe un scaun de avion, cu tot trupul zguduit de mişcările violente ale bărbatului care o poseda... în liniştea încăperii, gâfâielile de plăcere ale tinerei femei de pe ecran păreau şi mai veridice. Mâna i se lăsă pe coapsă, mişcându-se ca un obiect străin. Închise ochii, concentrându-se asupra acelor suspine răguşite, care-i scormoneau măruntaiele. Mâna ei se comporta acum ca un animal independent, atingând porţiunea umedă dintre coapse, apoi nailonul intrat între buzele sexului. Se opri acolo, spunându-şi că mâna aceea nu era a ei, ezitând...

Fără să-şi mai dea seama, ritmul respiraţiei i se modifică. Pântecul i se ridica spasmodic. Mâna îşi reluă explorările, strecurându-se sub fâşia îngustă de dantelă a slipului.

Raquel deschise ochii şi nimeri peste o scenă şi mai excitantă. La fel ca ea, cu câtva timp în urmă, Emmanuelle înghiţea cu lăcomie un sex erect şi gros, îmbrăcându-l cu buzele ei.

Imaginea străinului îi trecu pe dinaintea ochilor. Raquel ridică un genunchi, de parcă o alt mână ar fi forţat-o, întinzând nailonul peste sexul inundat. Celălalt picior se dădu la o parte şi se lăsă moale pe spătarul divanului. Astfel, se afla într-o atitudine complet impudică, cu coapsele deschise gata să se ofere unui amant invizibil al cărui chip şi ochi o obsedau.

Mâna de sub slip coborî, explorând locurile cele mai secrete, ca apoi să urce, dând la o parte uşor buzele pentru a se fixa ceva mai sus. Numai degetul mijlociu apăsa deasupra, celelalte încercând să elibereze acel loc precis. Senzaţia deveni atât de puternică încât îşi spuse că avea să juiseze. Degetul i se introduse imediat în valea umedă, efectuând mişcări stângace, cum ar fi făcut un bărbat.

Cu mâna stângă crispată pe o pernă, îşi ridică picioarele incomodată de slip şi-l aruncă pe jos cu o mişcare bruscă. Nu se mai ocupa de ce se petrecea pe ecran. Mâna i se lipi din nou deasupra sexului şi îşi reluă lent mişcările, introducând adânc degetul în vagin, ca un sex micuţ. Podul palmei freca uşor clitorisul înălţat, cu un masaj circular.

Pe de o parte se simţea îndemnată să prelungească această senzaţie extraordinară, dar dorinţa de a juisa se ridica din ea irepresibilă.

Încet, degetul mijlociu ieşi, urcând să caute creasta şi o atinse. Senzaţia fu atât de violentă încât pântecul i se arcui iar de pe buze îi scăpa un geamăt surd.

— Ah, ah…

Nu se mai putea controla; degetul îi tremură rapid pe clitoris, declanşând o tornadă în interiorul ei, o serie de pulsaţii formidabile. Suspinul ei ajunse strigăt răguşit, coapsele i se deschiseră şi mai tare ca să se închidă apoi, strângându-i mâna. Inima îi bubuia în piept. Era lac de sudoare. Tremurând, deschise ochii, se uită în treacăt pe imaginile de pe ecran; două fete se mângâiau.

Ca un automat, mâna i se întinse spre telefon şi-l ridică.

Zbârnâitul telefonului zvârli un val de adrenalină în arterele lui Malko.

Cine ar fi putut să-l sune la ora aceea? Dacă nu Bayamo pentru a-l anunţa o veste foarte proastă… Se hotărî să răspundă. O voce timidă îl întrebă:

— Mark?

— Raquel!

— Da. Îmi pare rău. M-am comportat ieri ca o idioată.

Ar fi sărutat-o! Se uită la ceas: unu şi jumătate. Rămăseseră mai puţin de patru ore până în zori. Patru ore pentru a-l salva pe Luis Miguel Bayamo.

— Am vrut să mă iau după tine, spuse Malko, dar ai plecat aşa de repede…

— Şi eu te-am mai sunat, dar nu te întorseseşi. Ai petrecut o seară plăcută?

— Nu tocmai, făcu Malko. În orice caz, n-a fost ce-ai crezut tu ieri. De unde vorbeşti?

— De la prietenii mei.

O întrerupse mai înainte ca ea să spună mai mult. Telefonul lui era foarte probabil pus sub ascultare.

— Vreau să te văd. Putem să ne întâlnim acolo unde am fost seara trecută?

— De ce?

Raquel nu-şi putu ascunde surpriza. Să meargă într-un centro *nocturno,* când ea dispunea de un apartament…

— Lasă că-ţi explic eu, spuse Malko. Plec imediat. Pe curând, închise telefonul şi se năpusti în ascensor, după ce luă cu el Makarovul şi valijoara în care pusese tot ce credea că i-ar fi trebuit, inclusiv Polaroidul. Întrezărind o minusculă şansă de supravieţuire.

Funcţionarul de la recepţie dormea, iar poliţistul de gardă dispăruse. Adeseori, în timpul nopţii, aţipea prin vreun colţişor. Malko urcă în Nissan şi demară în trombă. Pe strada M, oamenii dansau o samba îndrăcită pe o estradă instalată pe trotuar. Mai întâlni în drumul lui şi două baluri publice. Întreaga Havană părea în sărbătoare. Opri în faţă la *Saturno* şi stinse luminile. Deocamdată, reuşise să scape de urmărirea agenţilor G2. Nu s-ar mai fi întâlnit prea curând

cu o asemenea situaţie…

*

* *

Raquel sosi pe jos şi Malko era gata să n-o vadă. Îi făcu semn cu farurile, iar ea urcă în maşină, aruncându-i-se în braţe fără un cuvânt. Era mulată într-o rochie de dantelă albă, foarte ajustată şi purta pantofi albi asortaţi, ceea ce-i conferea aerul unei mirese puţin cam perverse. Se sărutară îndelung din ce în ce mai tare şi lui Malko i se păru că tânăra era pe punctul să leşine în maşină.

Cu răsuflarea tăiată, se desprinse de el şi-l întrebă:

— De ce n-ai vrut să vii la prietenii mei, acasă nu era nimeni.

— Am să-ţi explic imediat, spuse el. Să mergem. E departe?

— Cam un kilometru, dar n-am găsit nici un taxi. Eu n-am dolari…

Porniră pe o stradă îngustă şi întunecoasă din Vedado, calle H.

— Acolo e, îi arătă ea.

O casă micuţă, ca de obicei în mijlocul unei grădini părăginite, pe mijlocul căreia se ridica un smochin rămuros. Malko gară în grădină şi închise porţile de lemn. Din stradă nu se vedea numărul de înmatriculare al maşinii. Luă pachetul cu parfumul şi sticla de Cointreau, rămas în Nissan. Raquel o porni înainte şi pătrunse într-un hol mic, încărcat de bibelouri şi de suveniruri şi se opri într-un living în dezordine. Uşa bucătăriei rămăsese deschisă şi Malko zări pe masă o farfurie începută cu carne de porc şi orez.

— Mi se făcuse foame, comentă Raquel cu un surâs stânjenit, îl strânse în braţe şi se răsturnară pe canapea. Pasiunea lui Raquel disipa provizoriu teama din ultimele ore. Malko începu să descheie rochia albă, descoperindu-i sânii magnifici. Răsturnată pe spate, tânăra femeie se lăsa în voia lui cu ochii închişi.

Ar fi vrut s-o mângâie şi fu vizibil contrariată de lipsa lui de iniţiativă. Pe un ton plin de reproş şi spuse:

— Nu mă doreşti? Ai mai făcut dragoste în seara asta?

— Prostuţo, protestă Malko închizându-i gura cu un sărut.

Îi era imposibil să-i spună la ce se gândea... Raquel se ridică şi-şi scoase rochia albă, păstrând doar ciorapii. Îngenuncheată în faţa lui, îl luă pe Malko în gură. Lăsându-l uneori, pentru a-şi freca sânii de sexul acum erect, cu crupa ridicată în sus...

Luis Miguel Bayamo i se şterse din minte în câteva secunde. Malko încins, se răsturnă pe o parte şi îngenunche la rândul lui în spatele feselor ei somptuoase. O penetra dintr-o dată, iar ea scoase un suspin de plăcere, mâinile zgâriind stofa canapelei. Cu braţele în cruce.

— Iubeşte-mă! murmură ea. Iubeşte-mă! Iubeşte-mă!

Era ca o litanie. Malko auzi un zgomot la exterior ceea ce îl îngheţă brusc. Tânăra îl simţi şi se întoarse cu ochii rătăciţi de plăcere.

— Vrei altceva? Nu te sfii!

Malko n-ar fi îndrăznit să-i ceară aşa ceva... Se retrase, îşi luă vânt şi pătrunse în ea, împingând lent cu tot corpul. Raquel însoţi penetrarea cu un strigăt prelung care se termină într-un scâncet de fericire. Malko o ţinea de şolduri şi începu s-o asalteze. Raquel gâfâia sub violenţa atacurilor lui frenetice, arcuită pentru a-l primi mai bine.

— *Mas! Mas!* gemu ea.

Mâna i se strecurase între coapse şi se mângâia febril... Unde dispăruse machetista cea cuminte care făcea autostopul de o luase Malko în maşină? Articula cuvinte murdare în spaniolă pentru a se excita şi mai tare.

Brusc, degetele ei se întinseră pe sub amândoi şi apucară testiculele lui Malko, într-un urlet răguşit:

— Am să termin!

Doar aceste câteva cuvinte îi declanşară lui Malko orgasmul Cu o mişcare frenetică din şale, eliberă un jet puternic pe care Raquel îl primi cu un ţipăt. La rândul ei fu zguduită de o plăcere fulgurantă. Tot corpul îi tremura. Apoi, se prăvăli pe o parte, inertă. Ucisă de dragoste.

Abia atunci Malko remarcă sticla de Havana Club, pe jumătate goală, aşezată pe o masă joasă... Raquel îşi eliberase complexele. Malko se ridică şi găsi o mică sală de baie cu apă rece. Se băgă sub duş şi se spălă îndelung. Spunându-şi că era poate pentru ultima oară când făcea

dragoste. Ascunsese Makarovul sub bancheta maşinii. Se gândi din nou la Luis Miguel Bayamo. Acum ori niciodată…

Când se întoarse, după ce dăduse o raită prin toată casa, Raquel îşi revenise puţin din comă. Malko descoperise două camere, o bucătărioară, o sală de baie, un garaj plin de lucruri vechi, în afara camerei în care se aflau. Deasupra, o terasă numai moloz… În spate, un teren viran.

Îşi făcuse în minte un plan pentru salvarea lui Luis Miguel Bayamo. Dar era atât de nebunesc şi comporta atâtea necunoscute, încât orice şef de misiune i l-ar fi aruncat în cap…

O scutură pe Raquel cu blândeţe. Acum, totul depindea de ea. Privirea îi mai era încă pierdută şi se lipi de el.

— A fost minunat! făcu ea. Sunt moartă. Dă-mi puţin Cointreau.

— Imediat, dar mai întâi, vreau să-ţi cer un serviciu.

— Tot ce doreşti! rosti ea cu o voce languroasă.

— Nu sunt chiar aşa de sigur că ai să accepţi.

Tonul lui o alertă; îi căută privirea, cu ochii ei negri plini de nelinişte.

— De ce?

— Pentru că am să-ţi cer să-ţi rişti viaţa, răspunse el calm. Era limpede că tânăra nu mai pricepea nimic. Malko se forţă să zâmbească.

— De altfel, ţi-ai riscat-o de pe acum. Fără să ştii şi dintr-o greşeală a mea.

De data asta, ea îşi dădu la o parte părul negru lipit pe frunte din cauza transpiraţiei şi întrebă cu o voce nesigură:

— Cine eşti tu? Nu înţeleg nimic. De ce-mi spui toate astea? Nu mai era momentul să umble cu subterfugii.

— Nu sunt un turist, spuse Malko. Lucrez pentru guvernul american şi mă aflu în Cuba într-o misiune secretă…

Pe faţa lui Raquel se perindară toate expresiile. Mai întâi surpriză, pe urmă spaimă şi în cele din urmă amuzament. Izbucni în râs şi se aruncă de gâtul lui Malko.

— Îţi râzi de mine, şmecherule!

Malko o cuprinse în braţe. Nu avea să-i fie uşor s-o facă să admită că nu glumea.

Capitolul XI.

— Raquel, insistă Malko, nu-i vorba de o joacă. Sunt cu adevărat un agent al americanilor şi am venit aici pentru o misiune foarte periculoasă.

Îi văzu privirea pâlpâind şi bărbia tremurând. Îi era greu să accepte incredibila veste. Scuturându-se anevoie din orgasmul ei, Raquel se întreba acum dacă nu cumva trăia un coşmar.

Reuşi în cele din urmă să articuleze cu un glas bizar, incredul şi temător:

— Eşti un... spion?

— Numeşte-mă aşa, dacă doreşti, spuse Malko.

Raquel se uita la el ca la un marţian. Depăşită. Îşi scutură capul, adunându-şi poalele rochiei.

— Dar ce-ai de gând să faci cu mine, eu n-am... Malko o întrerupse:

— Cu tine e altceva. Te-am întâlnit într-adevăr din întâmplare. Şi sunt fericit. Eşti o femeie minunată.

— Şi atunci, ce pericol mă ameninţă? insistă Raquel. Nu ştiu nimic din ce faci tu...

Malko se simţea îngrozitor de stânjenit. Raquel, în naivitatea ei, nu cunoştea regulile jocului în care o antrenase involuntar...

— E o poveste lungă, o lămuri el. Am să încerc să-ţi explic. Când am sosit în Cuba, mă gândeam că serviciile de securitate nu mă reperaseră. Or, ele erau la curent. Am fost supravegheat, urmărit, iar ei au notat toate persoanele cu care m-am întâlnit. Inclusiv pe tine.

Ochii tinerei femei se măriră dintr-o dată de groază.

*

* *

— Vrei să spui că mă consideră şi pe mine o spioană?

— Nu ştiu, recunoscu Malko, dar tu îi cunoşti pe cei de la G2, ei n-au încredere în nimeni. Dacă aş fi fost urmărit de la început nu te-aş fi luat atunci în maşină. Dar mă gândeam

că nu-i nici un pericol. Or, împotriva voinţei mele te-am expus enorm.

Se lăsă o linişte întreruptă de râsul nervos al lui Raquel.

— Nu-mi vine să cred, e ca într-un film…

— Din păcate, nu-i un film, rosti Malko cu blândeţe.

— Crezi într-adevăr că sunt în pericol? întrebă ea cu o voce brusc schimbată.

Îngenunchiată pe canapea, cu rochia boţită adunată pe piept, se uita la el îngrijorată.

— Da, nu vor accepta niciodată că întâlnirea noastră a fost întâmplătoare…

— Dar e oribil!

— Ba încă mai mult decât îţi închipui, oftă el. Fără voia mea te-am pus într-o situaţie imposibilă. Chiar dacă te-aş părăsi după cinci minute şi nu te-aş mai revedea niciodată, viaţa ta riscă să devină un infern. Ştii bine că G2 nu glumeşte.

Tinerei i se scursese sângele din obraji. Lupta să nu înceapă să urle. După extaz, venise rândul coşmarului. Îşi ridică privirea cu ochii plini de lacrimi.

— Ce-o să mă fac acum? Şi tu?

— Eu depind de tine, spuse Malko. Am să-ţi explic cum stau lucrurile. G2 mă supraveghează, dar în seara asta mi-au pierdut urma. Aveam întâlnire cu un om pe care trebuie să-l scot din Cuba. Un membru important din G2.

— Din G2! protestă ea. Dar ăştia sunt nişte ticăloşi oribili.

Reacţia i se declanşase spontan.

— Da, spuse Malko, dar acesta trădează în favoarea americanilor, în momentul de faţă, se ascunde, însă G2 îl va descoperi curând. Dacă reuşesc să-l salvez, avem o şansă mică să părăsim Cuba toţi trei.

— Şi ce ai de gând să faci?

Raquel îl observa cu faţa crispată de spaimă.

— Totul e pregătit, îi explică Malko, dar planurile noastre sunt date peste cap de ceea ce se petrece acum. Trebuie să-l recuperez pe acest om mai înainte de-a se lumina de ziuă şi n-am unde să-l ascund. Unica şansă ar fi să venim aici. Raquel îşi holbă ochii mari şi negri.

— Aici? Dar nu sunt la mine acasă.

Se uita la el de parcă ar fi debitat o enormitate.

— Tocmai, interveni Malko. Casa asta e providenţială. Putem să ne ascundem aici până punem la punct exfiltrarea.

— Ce înseamnă o exfiltrare?

— Plecarea noastră din Havana.

— Ca sa ne ducem unde?

— Undeva în afara Cubei, în America sau în Mexic.

— Şi eu?

— Te iau cu mine.

Era oribil, dar Herminia nu mai putea utiliza paşaportul pe care Malko îl ceruse pentru ea. Poate că va reuşi să se salveze graţie informaţiilor furnizate agenţilor G2. Acum, ea era intangibilă. Să încerci s-o smulgi din ghearele securităţii ar fi însemnat sinucidere curată. De altfel, frântă, se resemnase cu soarta ei. Felul cum se uitase la Malko îl făcuse să înţeleagă acest lucru. Şi atunci, măcar să servească cuiva acest paşaport…

Pentru Raquel era prea mult. Îşi cuprinse capul în amândouă mâinile.

— Simt că înnebunesc! gemu ea. Înnebunesc! Nu mai pricep nimic din tot ce-mi spui.

— Şi totuşi e limpede, reluă Malko. Trebuie să alegi între două soluţii. Sau accepţi să venim aici cât să ne organizăm şi să încercăm a părăsi Cuba toţi trei, cu toate riscurile pe care le comportă această operaţiune sau îmi ceri să plec imediat, iar eu mă voi conforma… Dar în acest caz, n-aş mai putea face nimic ca sa te apăr de G2. Ştiu că e o alegere dificilă şi aş fi dat orice să nu mă aflu în situaţia de a ţi-o impune.

Raquel privea fix înaintea ei.

— Să părăsesc Cuba! rosti ea domol. M-am gândit adesea la aşa ceva. Când am fost în Europa, dar nu cunoşteam pe nimeni şi mi se părea dificil.

Malko se uită la ceas.

— Trebuie să te hotărăşti, rosti el cu o voce blândă. Nu mai am decât câteva ore înaintea mea. Pe urmă va fi prea târziu.

Raquel îi aruncă o privire de o intensitate aproape

dureroasă.

— Nu vreau să pleci.

— Eşti conştientă că îţi rişti viaţa? sublinie el. Dacă te părăsesc imediat, vei avea probabil necazuri, dar nu te vor omorî…

Tânăra clătină încet din cap.

— Nu vreau să-mi pierd locul de muncă şi să intru la închisoare. Ştiu eu cum procedează ei. Am să ajung să tai trestie de zahăr ani întregi.

Malko o cuprinse în braţe strângând-o din toate puterile.

— Eşti minunată!

Raquel îl împinse:

— Ce trebuie să fac?

Malko zâmbi nu tocmai vesel.

— Deocamdată, să te rogi. Plec să-l recuperez pe transfugul din G2. Sper ca totul să meargă bine.

— E periculos?

— Da.

— Dumnezeule…

— Să nu-ţi fie teamă. Şi mai ales, să nu te mişti de aici. Eşti sigură că prietenii tăi nu se vor întoarce decât peste trei zile?

— Sigură.

— Nici un musafir, persoane care să poată băga de seamă o prezenţă străină?

— Nu, nu cred.

— Cine mai ştie că eşti aici?

— Nimeni, în afară de ei.

— Acasă nu se va nelinişti familia că lipseşti?

Raquel făcu ochii mari.

— Că lipsesc! Nu, le-am zis că-mi petrec weekend-ul la Varadero.

— Bun, aprobă Malko. Agenţii G2 te-au văzut cu mine. Dacă eu dispar, îi vor supraveghea pe toţi cei care au intrat în contact cu mine. Şi tu eşti prima vizată.

— Dar nu mă pot întoarce la mine acasă, nu?

— Bineînţeles. Raquel era năucită.

— Dacă plecăm, cum am să fac? N-am nimic aici. Toate lucrurile mele sunt…

Malko o cuprinse în braţe.

— Ai să începi o viaţă nouă, dacă o să reuşim... Dar acasă nu te mai poţi întoarce. Ai să pleci aşa cum eşti.

— Dar am atâtea...

— Nu poţi lua nimic cu tine. Acum, trebuie să mă grăbesc.

Ochii i se umplură de lacrimi, dar ea nu protestă când Malko deschise uşa. Îl urmă în grădină. El se instala la volan şi luă pistolul ascuns sub scaun. Raquel privea arma fix:

— Deci mi-ai spus adevărul? îngână ea cu o voce ciudată.

— Lasă porţile deschise, îi ceru Malko. Dacă mi se întâmplă ceva, nu ştii nimic. Ai avut doar o simplă aventură cu mine. Să nu negi nimic. Doar să uiţi tot ce ţi-am spus.

Apucă volanul şi dădu drumul motorului, fără să aprindă farurile. Înainte de a se îndepărta, îi strigă:

— E vreo cabină telefonică prin apropiere?

— Ştii strada M, vreo cinci *guadras* mai departe, strigă ea. Raquel fu înghiţită de beznă. Malko aprinse farurile, luminând strada pustie. Se simţea rece şi lucid. Zarurile fuseseră aruncate. Cum spun americanii: *One bridge after another*[46]*.* Nu voia să se mai gândească la plecare. Acum, trebuia să-l smulgă pe Luis Miguel Bayamo din ghearele foştilor lui prieteni din DGI. La cel de-al doilea apel, cineva ridică.

— Mark la telefon.

Luis Miguel dădu drumul unui oftat răsunător.

— *Compadre,* am crezut că m-ai uitat. Unde eşti?

— Am găsit un loc unde să te ascund până la plecare, spuse Malko, vin să te iau.

— Unde?

— Într-o casă sigură. Şi pe acolo cum stau lucrurile?

— Nu s-au mişcat.

— Cum crezi că am putea face?

— Am să încerc să ies, spuse cubanezul. Când ai de gând să...

*

* *

[46] Viaţa îşi urmează cursul, (în traducere liberă). Un pod după altul, (mot a mot).

O orchestră în aer liber cânta asurzitor pe colţul dintre calle H şi 11. O bucată de pânză întinsă de-a curmezişul străzii anunţa: *Fiesta de los CDR.* Era o aniversare a comitetului de apărare a revoluţiei. Evident, romul cursese în valuri…

Se dansa chiar şi pe stradă, iar o femeie îi făcu lui Malko un semn vesel să oprească.

Încetini cu gâtlejul încleştat. Se apropia de locul unde-l lăsase pe Luis Miguel Bayamo. Străbătu încet intersecţia dintre calle 11 şi G fără să vadă pe nimeni. Pe calle 11 era sens unic spre est şi nu putea să întoarcă; trebuia să înconjoare tot grupul de case. Nu apucă să parcurgă nici cincizeci de metri că dădu cu ochii, pe stânga lui, de o Lada staţionată, cu portierele deschise. În trecere, aruncă o privire în vehicul şi pulsul i se ridică instantaneu la 160 de bătăi.

În partea din faţă a maşinii erau doi bărbaţi. Nişte mustăcioşi, cu capul răsturnat pe spătar. Alte trei persoane se înghesuiau în spate. Doi inşi încadrau o blondă cu părul strâns în coadă de cal: Herminia.

Cei patru bărbaţi păreau să moţăie şi Malko zări pe capotă o sticlă de rom. Probabil un cadou al celor din CDR. Îşi continuă drumul cu podul în gât. Chiar în faţa locului unde se afla maşina, se deschidea o ulicioară doar cu câteva case. Iată de ce Luis Miguel nu venise la întâlnire… Aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Nimic nu mişca în Lada securiştilor. Fără romul acela.

— În cinci minute. Te iau de pe colţul dintre calle 11 şi G.

— *Hasta luego.*

Malko ieşi din cabină şi respiră avid aerul călduţ al nopţii. Se urcă la volan şi o porni la drum fără să se grăbească.

Makarovul se afla alături de el cu un glonţ pe ţeava. Se îndreptă spre calle M. Cu străzile lui care se intersectau în unghi drept, cartierul Vedado semăna cu un mic oraş american.

*

* *

L-ar fi reperat cu siguranţă… Se hazarda să cotească pe calle H. Refăcând drumul în sens invers… Pentru el era

limpede. Herminia trecuse de partea agenţilor G2.

Aşteptau, pur şi simplu, să se lumineze de ziuă.

Lada dispunea de un radio. Pentru a-l recupera pe Bayamo, trebuia să-i elimine dintr-o dată pe toţi cei patru ocupanţi.

Capitolul XII.

Malko sări din Nissan şi se prăvăli de-a dreptul în cabina telefonică pe care o mai utilizase. Şi de data aceasta, Luis Miguel ridică imediat şi nu-i lăsă lui Malko timp să scoată nici o vorbă.

— Am încercat să ies, spuse el, dar blochează intrarea în străduţă. Şi înăuntru e ticăloasa aia de Herminia…

Brusc, atitudinea lui Bayamo îi deveni insuportabilă.

— I-am văzut, iar pe Herminia, precis au adus-o cu forţa. Când am întâlnit-o la *Tropicana* în seara asta, era frântă. Cu siguranţă, au torturat-o oribil. În plus, ea nu ţi-a divulgat numărul de telefon. Altminteri ai fi de pe acum în ghearele lor… Prin urmare, cred că s-ar cuveni mai curând să-i mulţumeşti…

— Le-a spus unde mă ascund, ţipă cubanezul. Altfel n-ar fi aici…

— Nimeni nu rezistă la tortură, i-o reteză Malko. O ştii tot aşa de bine ca şi mine. Acum, gata cu vorbăria. Vrei să te ajut să fugi sau nu?

— Nu văd nici o soluţie, obiectă cubanezul, ursuz. Doar dacă le dăm foc.

— Nu. Acum dorm toţi. Poţi încerca să ieşi. Am să fiu acolo în trei minute şi am să mă opresc pe calle G, imediat după intersecţie. Sunt aproape sigur că n-au să te vadă ieşind. Până reuşesc ei să întoarcă, noi câştigăm un avans serios. Nu trebuie să mergem prea departe.

— Şi dacă mă văd?

— Intervin eu, îl asigură Malko. În caz contrar, te aştept în maşină. Am la mine pistolul pe care l-ai uitat. Dacă sunt nevoit să ies, am să las cheile în contact şi adresa scrisă pe o bucată de hârtie alături de scaun.

Închise şi părăsi cabina. Timp de câteva secunde, simţi o dorinţă furioasă să-l lase naibii pe Luis Miguel Bayamo să se descurce cum o putea. Încerca o antipatie din ce în ce mai mare împotriva cubanezului. Era o brută…

Dar simţul datoriei se dovedi a fi mai puternic. Şi pe

urmă, CIA nu i-ar putea înţelege stările sufleteşti.

Fără Malko, Bayamo n-ar fi avut nici o şansă să fugă din Cuba. Se gândi la vasul care aştepta în Cayo Largo. Le rămăseseră doar trei zile şi fiecare oră aducea cu ea noi dificultăţi... Şi când te gândeşti că i se prezentase totul ca fiind o misiune simplă...

Se apropia de calle G. Opri motorul şi înainta în virtutea inerţiei. Makarovul aşezat alături de el, aştepta. O pasăre de noapte îşi luă zborul în apropierea lui, bătând surd din aripi. Vedea foarte bine maşina securiştilor. Portierele erau tot deschise. Mai înainta câţiva metri alături de bordura năpădită de buruieni, apoi opri sub portalul unei case abandonate, care dădea într-o grădină.

În mod normal, Luis Miguel ar fi trebuit să apară dintr-o clipă în alta. În Lada, nici o mişcare. Cei patru poliţişti dormeau abrutizaţi de rom. Malko număra secundele. La cealaltă intersecţie, orchestra în aer liber scârţâia o melodie pentru ultimii dansatori ai balului dat de CDR. Toată Havana dansa. Cel puţin, susţinătorii regimului. Tresări auzind foşnind un tufiş; dar nu era decât o pisică. În sfârşit, apăru o siluetă în lumina unui felinar. Malko identifică imediat umerii masivi ai lui Luis Miguel Bayamo şi-şi ţinu respiraţia. Cubanezul se afla la câţiva metri de maşina agenţilor. Trecu prin dreptul ei şi se cufundă din nou în umbră.

Malko avu impresia că plămânii i se golesc de aer dintr-o dată. Deschise portiera pentru a-i veni în întâmpinare cubanezului. În câteva secunde ar scăpa de pericol.

*

* *

Herminia nu dormea. Mai întâi, pentru că durerea sânilor ei masacraţi o sfredelea fără răgaz şi pe urmă pentru că era în joc viaţa ei. Îi puseseră în vedere. Dacă Bayamo reuşea să li se strecoare printre degete, aveau să se răzbune pe ea. Pentru a da cât mai multă greutate ameninţării lor, fusese adusă acolo împreună cu torţionarul ei, „Sacamuelas”, de care era legată cu cătuşe. I se făcea pielea ca de găină ori de câte ori se uita la ea. Pentru a mia oară fixă ulicioara întunecoasă pe unde dispăruse Luis Miguel, doar cu o zi mai înainte.

De data aceasta, avu impresia că era pradă unei iluzii optice, de cât îşi încordase privirea. O siluetă se desprinsese din umbră. Tetanizată, şovăi câteva secunde. Apoi, începu să strige din toţi plămânii:

— *Se va! Se va!*

*

* *

Strigătul Herminiei îl lovi pe Malko ca un glonţ. Încă îi mai vibrau timpanele când un mustăcios ieşi din maşină, clătinându-se pe picioare de adormit ce era. Scruta întunericul din jurul lui când răsună o detonaţie. Malko îl văzu căzând în genunchi, agăţându-se de portieră şi prăbuşindu-se ca într-un film dat la ralanti. Atunci îl văzu pe Luis Miguel Bayamo cu o armă în mână, un rictus rău descoperindu-i dinţii albi. Îi strigă:

— Vino! Pe aici!

Cubanezul părea cuprins de nebunie. În loc să fugă spre Malko, el se apropie de maşina securiştilor.

Cel pe care-l atinsese căzuse pe jos. Un altul ieşi prin portiera din stânga dar nu mai avu timp să-şi scoată arma. Calm, Luis Miguel îi expedie un glonţ în cap, de aproape. Mai trase un foc şi poliţistul se prăbuşi cu capul spulberat.

— Luis Miguel!

Malko urlase. Era o nebunie, cubanezul făcea un masacru. Un al treilea poliţist ieşi la rândul lui pe portiera din dreapta faţă.

*

* *

Şi se aruncă imediat la pământ. Împuşcăturile aveau să alerteze întregul cartier. Vor fi împresuraţi în câteva minute. Trebuia să-l smulgă pe cubanez din răzbunarea lui oarbă, altminteri erau pierduţi amândoi.

Ca într-un coşmar, îl văzu pe Luis Miguel Bayamo înconjurând corpul celei de a doua victime şi aplecându-se în interiorul maşinii.

*

* *

Fausto Morales tresărise în aşa hal la urletul Herminiei că se lovise cu capul de plafonul maşinii. Tânăra îl scutura de

cătuşele care-i ţineau legaţi. Pentru o fracţiune de secundă, torţionarul încercă o satisfacţie intensă. Torturile îşi atinseseră ţinta. Când îi fusese adusă Hermina în timpul nopţii, copila tremura pradă unei teribile crize de nervi la gândul că ar putea să încapă iar pe mâinile lui. Ca s-o menţină în aceeaşi stare, îi mai smulsese şi o unghie cu cleştele. Dintr-o dată, să nu sufere prea mult... Tânăra leşinase. Când se trezise, Fausto Morales, stătea aplecat asupra ei cu cleştele în mână. Cu toată blândeţea, o avertizase:

— *Guapita,* ai să colaborezi cu noi. Imperialistul tău ne-a scăpat din labe. Nu ne-ai mai rămas decât tu. Dacă mai vrei să dansezi la *Tropicana,* trebuie să te porţi foarte frumos. Prin urmare, du-ne acolo unde se ascunde el. Dacă ne ajuţi să-l prindem ai să fii liberă şi răsplătită. Dacă ne scapă, ai să regreţi că te-ai născut.

Herminia, îngrozită, ar fi fost în stare să promită orice... Şi astfel ajunsese în maşina securiştilor, moartă de frică, rugându-se ca amantul ei să se arate. Când dădu cu ochii de el nici nu mai stătu pe gânduri. Toată noaptea poliţiştii băuseră rom, fără nici o grijă. Ei nu-şi riscau pielea...

Deranjat de tavanul maşinii, Fausto Morales nu-l zărise imediat pe Luis Miguel Bayamo. Prima împuşcătură îl făcu să tresară. Îşi văzu un tovarăş clătinându-se şi auzi bufnitura surdă a trupului prăbuşit pe caroserie. Instinctiv, îşi smulse Makarovul de la brâu şi abia atunci realiză că mâna lui stângă era legată cu cătuşe de cea a Herminiei.

În plină criză de isterie, începu să urle:

— Puneţi mâna pe el! Puneţi mâna pe el!

Două focuri de armă răsunară foarte aproape. Poliţistul care ieşise din spate dispăru din câmpul lui vizual. În schimb, zări silueta masivă a fostului său coleg care se apropia de maşină cu pistolul în mână. Poliţistul din faţă se aruncase în afară şi fugea să se pună la adăpost. Fausto Morales rămăsese singur în maşină cu Herminia care trăgea de cătuşe ca o nebună...

Ochi silueta care se vedea prin luneta din spate şi trase de trei ori, foc după foc. Dar Herminia îl zguduia aşa de tare, încât proiectilele plecară în toate direcţiile, pulverizând

luneta.

— Stai liniştită! urlă el la Herminia, cuprinsă de panică. Nimic nu părea să-l oprească pe Luis Miguel Bayamo.

Febril, Fausto Morales se scotoci în buzunar pentru a găsi cheile cătuşelor. Pe întuneric nu era uşor să le deschizi. Reuşi în cele din urmă, lovind-o ca un descreierat pe Herminia care se zbătea fără încetare... în clipa în care Luis Miguel ajungea în dreptul portierei îşi elibera şi el mâna de cea a prizonierei. În învălmăşeală, pistolul îi căzuse pe jos. Cât îl apucă şi se lăsă să alunece afară din maşină.

Exact în momentul în care Luis Miguel Bayamo îşi introducea braţul înarmat în Lada.

Herminia era chircită pe mijlocul canapelei, urlând ca o nebună.

Ar fi vrut să fugă şi ea, dar era prea târziu... Makarovul clănţăni de trei ori. Din fericire pentru ea, primul glonţ, îi spulberă creierii şi nu le mai simţi pe celelalte.

Luis Miguel Bayamo se ridică, privirea lui demenţială căutându-i pe ceilalţi adversari. Îi mai rămăseseră două cartuşe. Ca un automat se întoarse şi se îndreptă spre locul unde trebuia să se afle maşina lui Mark Linz. Era convins că nu va putea scăpa din Cuba. Cel puţin, ticăloasa care-l vându-se nu avea să-l ia cu ea în paradis.

*

* *

Malko, lipit de un arbore, asistase la masacru. Dezgustat. Bayamo era un psihopat! Acum, se apropia de el. Poliţistul care supravieţuise se ridică brusc dintre două maşini, luându-l la *ochi* pe transfug. Acesta din urmă trase instantaneu în direcţia lui. Îl atinse şi omul se rostogoli pe jos în nişte urlete atroce, cu coloana vertebrală fărâmată...

Luis Miguel îşi văzu de drum, cu pistolul în mână. Deodată, o siluetă răsări în faţa lui, înfigându-i arma în stomac. Fausto Morales. Fără să şovăie, Luis Miguel întoarse ţeava Makarovului spre noul venit şi apăsă pe trăgaci. Dar nu se întâmplă nimic. Cartuşul precedent nu fusese ejectat. Cu o lovitură violentă peste pumn, Fausto Morales îi aruncă arma din mână. Apoi, cu o viteză fulgerătoare, îi închise cătuşa rămasă liberă de încheietura mâinii, legându-l de el.

— Încântat să te revăd, *companero!* îi aruncă el cu un zâmbet murdar.

La câţiva paşi, Malko îşi înăbuşi o înjurătură. Ultimii dansatori ai sărbătorii CDR-ului, se apropiau în goană din capătul străzii. Era sfârşitul lumii.

Instinctiv, făcu un salt spre cei doi bărbaţi. Fausto Morales îl auzi şi întoarse capul. Pistolul lui îl părăsi pe Luis Miguel, luându-l la ochi pe Malko. Acestuia nu-i trebui decât o fracţiune de secundă pentru a reacţiona. Degetul lui apăsă pe trăgaciul Makarovului de două ori. Primul proiectil îl zgârie pe Fausto Morale în dreptul gâtului, dar al doilea îl lovi în plin. Torţionarul scăpă arma şi căzu, trăgându-l după el şi pe Luis Miguel Bayamo.

Aceasta din urmă începu să înjure cu o violenţă extraordinară, încercând zadarnic să smulgă cătuşa.

— Repede la maşină, strigă Malko. Avea să se explice cu Bayamo mai târziu.

Amândoi, reuşiră să târâie corpul inert până la Nissan. Alte eforturi disperate pentru a-i introduce pe Bayamo şi Fausto Morales pe canapeaua din spate. Malko avea impresia că trăieşte un coşmar…

Ca un nebun, Luis Miguel îl lovea pe rănit cu crosa pistolului, acoperindu-l de injurii…

— Încetează! urlă Malko. Nu eşti sănătos!

Malko goni pe calle G, apoi mai coti de două ori. Toată securitatea trebuie că era de pe acum în alertă. Datorită radioului, trăiseră drama în direct… Curând aveau să împresoare întregul cartier… Dacă nu ajungea la ascunzătoarea lui, era terminat.

Deodată nişte faruri apărură în urma lui şi se apropiau. Dacă erau poliţişti nu le-ar fi putut scăpa. Ori îi ducea până la casa lui Raquel ori se lăsa prins.

Capitolul XIII.

Malko acceleră şi mai mult. Coti pe prima stradă şi, după un grup de case făcu iar la stânga. În spate, Luis Miguel Bayamo lupta furios cu rănitul pentru a găsi cheile cătuşelor. Îl trânti cât colo cu un strigăt turbat:

— Puta de maricon[47]!

Cheile rămăseseră în Lada! Încercă să smulgă brăţara de oţel de pe încheietura poliţistului fără a izbuti şi rămase nemişcat, cu ochii injectaţi de sânge şi răsuflarea sacadată.

Malko nu-şi dezlipea privirea de oglinda retrovizoare. În spatele lui nu se mai vedea nimeni. Teama lui mai scăzu puţin. Acum, trebuia să-şi găsească drumul. Febril, începu să cerceteze la fiecare răspântie ciudatele piramide din pietre, la nivelul solului, care indicau străzile. Unele dispăruseră, altele erau şterse. Îi trebui ceva vreme să se orienteze.

Cinci minute mai târziu ajungea la vila împrumutată lui Raquel şi trecu pe sub portal. Luis Miguel Bayamo se aplecă înainte, neliniştit.

— Unde suntem?

— Am să-ţi explic mai târziu, îi aruncă Malko. Trebuie să bag maşina în garaj…

Cu siguranţă G2 avea să patruleze şi să treacă întregul cartier prin ciur şi prin dârmol. Uşa vilei se deschise şi în cadrul ei apăru Raquel. Dădu fuga spre Malko şi-l îmbrăţişa.

— Dumnezeule, ce frică mi-a fost!

O sirenă a poliţiei începu să urle destul de aproape. Pornise vânătoare… Raquel, aruncând o privire în interiorul maşinii îi zări pe cei doi cubanezi unul peste altul şi exclamă:

— Dar sunteţi trei!

— Da. Ăsta-i un poliţist din G2. E grav rănit…

— Dar de ce l-a adus aici prietenul tău?

— Mai întâi că nu-i prietenul meu, o corectă Malko, încă

[47] Blestemat de pederast.

şocat de asasinarea Herminiei şi pe urmă e legat cu cătuşe de rănit.

Raquel rămase mută de surpriză. Malko o trase în garajul transformat în magazie.

— Ajută-mă să fac puţin loc!

Luis Miguel Bayamo era pe punctul de a ieşi din maşină cărând după el corpul lui Fausto Morales, care abia mai gemea.

Raquel şi Malko începură să mişte din loc lăzi, cartoane, grămezi de vechituri, ca până la urmă să-i facă loc Nissan-ului şi să închidă uşile. Ce era mai presant se terminase. Bayamo, ghemuit pe ciment îl privea duşmănos pe rănitul întins pe spate.

— *Compadre,* ajută-mă! îl rugă pe Malko.

De bine de rău, reuşiră să-l târâie pe rănit până în bucătărie. Luis Miguel Bayamo se aplecă şi observă balele însângerate care se prelingeau din gura lui Fausto Morales cu un şuierat oribil.

— Crapă el acuma, ticălosul de Sacamuelas! rosti el plin de ură.

Malko îl luă la zor pe Bayamo, supărat foc:

— De ce ai ucis-o pe Herminia?

Cubanezul bodogăni:

— Ea m-a trădat. Fără ea toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ea mi-a purtat ghinion.

— Ştii bine că a fost torturată.

— Bineînţeles, lui Sacamuelas îi plăcea la nebunie să le chinuiască pe femei, dar ăsta nu-i un motiv. Trebuia o dată să rup lanţul ăsta.

Raquel apăru în pragul uşii albă ca varul. Îşi plimbă privirea prin încăpere.

— Ai putea găsi un ferăstrău? o întrebă Malko.

Ieşi şi se întoarse după câteva clipe cu unealta cerută. Malko o întinse lui Bayamo.

— Ţine aici, taie-ţi lanţul cătuşelor. Pe urmă mai vedem noi. Raquel părea gata să leşine şi el o scoase din bucătărie. De cum ajunseră în living, tânăra femeie i se aruncă în braţe.

— E oribil, nu credeam că poate exista aşa ceva, e un

coşmar. Omul ăsta pare nebun.

— Linişteşte-te, făcu Malko. Totul are să fie bine.

După această precizare, un urlet atroce zgudui zidurile. Raquel păli, căutând privirea lui Malko. Acesta dădu fuga spre uşa bucătăriei. Dar era încuiată cu cheia! O zgâlţâi şi începu să strige:

— Luis Miguel, deschide!

Încă un strigăt şi mai atroce ca primul îi răspunse, urmat de nişte schelălăitori abominabile, ca cele scoase de un câine zdrobit care se târâie sub un camion.

Malko se năpusti în grădină, auzind în trecere o nouă sirenă a poliţiei. Bucătăria dădea spre stradă printr-o ferestruică îngustă, de care el îşi lipi obrazul. O scenă să-ţi vină să verşi. Luis Miguel Bayamo stătea îngenunchiat alături de rănitul întins pe spate. Cu o furculiţă în mână. Faţa securistului nu mai era decât o masă însângerată; ceva îi atârna pe obraz, un glob roşietic şi moale, cu filamente albe. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde să realizeze că era vorba de ochiul lui stâng, pe care Bayamo i-l smulsese cu furculiţa…

Cumplit.

Malko îşi trecu braţul prin vasistas, ameninţându-l cu arma pe Bayamo:

— Opreşte-te, că dacă nu te omor!

Cubanezul îl fixă cu un rictus ironic.

— Ştii bine că n-ai dreptul, *compadre.* În plus, dacă tragi, *hijo de puta* o să vină imediat aici. Lasă-mă, prin urmare, să-i fac de petrecanie ticălosului ăsta. Dacă ai şti de ce a fost în stare, ai veni să mă ajuţi… în fine, ca să-ţi fac o plăcere…

Lăsă jos furculiţa şi apucă lama ferăstrăului adusă de Raquel. Dar în loc să se apuce de tăiatul lanţului, el plasă lama pe încheietura muribundului şi începu să muncească. Fausto Morales fu străbătut de un spasm care-l aruncă în sus şi urletele lui începură şi mai şi era un măcel! Sângele curgea peste cartilagiu, poliţistul din G2 se zbătea în toate părţile, în timp ce Luis Miguel Bayamo, ca un bun meseriaş sârguincios, freca lama care se înfundase de mai bine de un centimetru.

Malko înţelese că nu-i va fi cu putinţă să-i bage minţile în cap. Se întoarse înăuntru. Raquel stătea pe canapea, cu mâinile pe urechi şi cu ochii ieşiţi din cap. Se ridică într-o criză de isterie.

— Vreau să plec de aici! Vreau să plec de aici! Asta mai lipsea....

Fără a se ocupa de ea, Malko începu să lovească uşa bucătăriei cu crosa Makarovului. Lemnul nu era prea rezistent şi destul de repede îl sparse atât cât să-şi treacă mâna. Reuşi să întoarcă cheia şi se năpusti în bucătărie.

Luis Miguel se ridicase cu o cătuşă în jurul încheieturii, cealaltă atârnând goală, în capătul lanţului. Mâna secţionată zăcea într-o baltă de sânge. Un adevărat carnagiu! Sângele continua să curgă din braţul lui Fausto Morales. Pe torţionarul Herminiei îl mai scuturară câteva spasme şi încetă să mai mişte. Malko se aruncă asupra lui Bayamo, îl lipi de perete, lovindu-l violent cu crosa pistolului.

Alunecă în balta de sânge şi era gata să cadă. Bayamo i se adresă cu glasul lui răguşit:

— Dacă ai fi încăput pe mâinile lui, *compadre,* nici nu-ţi poţi imagina ce ţi-ar fi făcut...

Furia lui ucigaşă părea să se fi calmat. Îşi scutură nervos cătuşa, ca un elefant lanţurile şi bodogăni:

— Trebuie să mă descotorosesc de porcăria asta!

Fără să-i pese de cadavru, se aşeză, îşi imobiliza cătuşa şi începu s-o ferestruiască folosind aceeaşi unealtă murdară de sânge.

Malko privea măcelul, gândindu-se la şeful biroului CIA din Viena: *„A nice little trip în Cuba”.* O frumoasă excursie în ţara ororilor, asta da! Îi era imposibil să se uite la faţa mutilată a mortului. O maşină trecu pe stradă în viteză, cu sirena urlând, amintindu-i de pericolul care-i ameninţa. Luis Miguel Bayamo se opri din tăiat, cu capul ridicat.

— Ar fi mai bine să nu dea de noi...

Malko îl fixă cu scârbă. Pentru el îşi risca propria viaţă, pe cea a lui Raquel, iar CIA se rupea în patru să-l ajute. Pentru un om capabil să comită asemenea orori. Brusc, realiză că şi Bayamo fusese un călău. Era o situaţie a la Kafka, din

care n-ar putea scăpa decât evadând din Cuba…

— O să trebuiască să-l îngropăm, sugeră Bayamo. Altminteri o să înceapă să pută. Cu căldura asta…

Malko îl privi consternat.

— Mă duc să-ţi caut o lopată.

Nu mai simţea decât un imens dezgust.

Raquel rămăsese în living, copleşită. Malko descoperi nişte unelte pe care i le aduse lui Luis Miguel Bayamo. Acesta din urmă târâi corpul în spatele casei. Cubanezul se puse pe săpat fără să scoată o vorbă, iar Malko se întoarse în casă. Se făcuse trei dimineaţa şi nu mai putea.

Cu blândeţe, o cuprinse pe Raquel în braţe şi încercă s-o liniştească. Complet traumatizată de cele văzute, nu se mai putea opri din tremurat.

— O să plecăm foarte repede, îi promise, îşi ridică spre el faţa scăldată în lacrimi.

— Dar cum?

În circumstanţele actuale îi putea spune.

— Un vas foarte rapid ne aşteaptă la Cayo Largo. A venit din Mexic. Într-o oră suntem în afara apelor teritoriale cubaneze.

— Şi cum ajungem la Cayo Largo?

— Cu avionul, totul e prevăzut.

Prefera să nu intre în detaliile operaţiunii. Înainte de toate, trebuia s-o liniştească. Încet, încet ea îşi reveni şi-l luă cu ea în dormitor unde până la urmă adormi. Malko se întoarse în living.

Luis Miguel Bayamo apăru o oră mai târziu, plin de pământ, ciufulit, tras la faţă şi se prăvăli într-un fotoliu.

— S-a făcut! Ticălosul ăsta mi-a scos sufletul până la capăt. Ce facem acum? Cât timp putem rămâne aici?

— Trei zile, spune Malko, dar nu-i asta problema. Vasul care ne exfiltrează din Cayo Largo e obligat să plece peste două zile. E unica noastră şansă. Potrivit cunoştinţelor pe care le ai privind sistemul, ce vor face acum? În ce fel vor reacţiona?

Cubanezul îşi frecă bărbia nerasă.

— Procedura obişnuită. Mai întâi aeroportul Jose Marti, pe urmă au să-i scuture bine pe cei din opoziţie şi-şi vor

răspândi peste tot delatorii din CDR. Probabil să se întreabă unde ne aflăm. Ideal ar fi să creadă că am părăsit oraşul.

— Unde ne-am fi putut duce?

Cubanezul rânji.

— Nicăieri, deşi în Sierre există posibilitatea să te ascunzi… Numai că, pentru asta e nevoie de benzină. Am fi imediat reperaţi în staţiile service.

— Deci, vor trage concluzia că ne aflăm încă aici?

— Da. Vor supraveghea toate ambasadele din Miramar şi pe americani. Dar mai ales vor aştepta. Cu reţeaua lor, nu văd cum le-am putea scăpa.

— Ştii cum se ajunge la Cayo Largo? Dă-mi toate amănuntele. Bayamo luă din bar o sticlă de Havana Club şi-şi turnă un pahar plin. Ochii lui înroşiţi de oboseală, barba şi faţa trasă, îl îmbătrâneau cu zece ani.

— Se pleacă dintr-un mic aeroport destinat liniilor interne, aflat aproape de Jose Marti, îi explică el. Dar zborurile sunt permise numai străinilor sau cubanezilor care posedă o autorizaţie.

— Cum e cu controlul?

— Chiar pe aeroport, nu sunt multe. Vii cu biletul şi dacă numele tău e pe lista de zbor, te îmbarci fără probleme.

— Nu se cere paşaportul?

— În mod normal, nu, dar în anumite cazuri dubioase s-ar putea întâmpla, mai exact, ca în momentul de faţă. Au aflat că trebuie să plecăm prin Cayo Largo?

— În principiu nu, făcu Malko. De unde se cumpără biletele?

— Din orice agenţie Habanatur, din marile hoteluri sau de pe Rampa…

— Deci, ar putea să meargă.

Bayamo clătină din cap.

— Suntem prea cunoscuţi, tu şi cu mine.

Încă se mai auzea o sirenă urlând în depărtare. Malko se întreba fără menajamente, dacă mai avea vreo şansă să scape din Cuba. Bayamo se uita la el cu un aer insistent şi febril.

— Am un plan, afirmă Malko.

— Care-i ăla?

— Vorbim mâine.

Viaţa, ca atare, a lui Miguel Bayamo îi provoca greaţă… Iar oboseala nervoasă era pe cale să-l dărâme. Fusese o zi foarte, foarte lungă.

Bayamo se ridică clătinându-se pe picioare. Romul şi extenuarea. Arătă cu un deget camera unde dispăruse Raquel.

— Şi ea?

— Vine cu noi…

— Eşti nebun…

— Problema ei nu te interesează.

Cubanezul nu insistă şi intră în camera lui. Malko nu se duse imediat lângă Raquel. Îşi revăzu planul în minte. Un lucru eră sigur: pentru a ieşi din situaţia asta grea va fi nevoit să-şi asume un maxim de riscuri, despre care nu-i va pomeni nimic lui Bayamo.

Întâlnirea cu G2, în persoana lui Salvador Jibaro.

Capitolul XIV.

Întins în întuneric, cu Raquel înghemuită alături de el, Malko îşi perinda prin minte planul pentru a douăzecea oară. Zgomotele nopţii încetaseră şi Vedado era acum la fel de tăcut ca un cimitir... Raquel se mişca în somn, agitată brusc de tresăriri. El nu reuşea să adoarmă. Îi mai rămăseseră mai puţin de şaizeci de ore pentru a părăsi Cuba. Cu un punct de oprire obligatoriu: întâlnirea cu Gerald Svat. Ca să-i dea fotografiile. Încercarea de a scoate documentele era extrem de periculoasă... Pe urmă, trebuia să recupereze paşapoartele terminate. De asemeni mai era nevoie ca americanul să prevină Cuernava *ca, vasul de*stinat să-i exfiltreze, că nu intervenise nici o încurcătură. Fără el, Cayo Largo ar deveni un impas mortal.

Îl minţise pe Luis Miguel Bayamo. Deşi dispunea de o procedură extremă pentru a-l întâlni pe şeful biroului CIA, nu intenţiona să se folosească de ea. Fără ajutorul lui Salvador Jibaro, americanul ar fi avut de întâmpinat toate dificultăţile din lume pentru a scăpa de urmărirea agenţilor G2. Aranjamentul cu imobilul Foxa putea să meargă o dată, dar nu de două ori.

Or, de câteva ore, securitatea îi pierduse urma lui Miguel Bayamo. Herminia fiind moartă, nu mai rămânea decât Malko pentru a-l găsi pe transfug.

Lui Malko nu-i era greu să-l contacteze pe Salvador Jibaro. Totul se sprijinea pe o supoziţie. Dacă securitatea considera că l-ar putea face să vorbească ca să afle unde se ascundea Luis Miguel, l-ar aresta şi l-ar tortura înspăimântător... însă, dacă erau convinşi că Malko nu cunoştea ascunzătoarea lui Bayamo, dar i-ar fi putut duce la trădător, nu s-ar atinge de el. Problema era să le scape în ultimul moment. Trebuia să câştige timp pentru recuperarea paşapoartelor, orientându-i pe urmăritori spre o pistă falsă. Abia după toate astea se ridicau problemele legate de Cayo Largo, dar ele constituiau o altă istorie...

Se întoarse şi atinse coapsa caldă şi elastică a lui Raquel.

Lipit de ea, simţea încet cum îl năpădeşte dorinţa. Ca de fiecare dată când îşi risca viaţa, încerca o dorinţă imperioasă să facă dragoste. Încrustat în tânăra cubaneză, nu-i trebui mult timp să aştepte. O simplă mişcare din şale şi ea îl primi fără să se trezească.

Raquel tresări când el începu să se mişte, păru să adoarmă din nou. De parcă n-ar fi simţit membrul care o penetrase, îmbrăţişarea fu lungă şi dulce. Spre sfârşit, Malko o cuprinse de şolduri şi se goli frenetic în ea cu un geamăt surd de plăcere, spunându-şi că aceasta fusese poate una din ultimele senzaţii plăcute pe care le trăia.

*

* *

— Ajută-l să se vopsească, îi spuse Malko lui Raquel. O să câştigăm timp.

Toţi trei erau în bucătărie. Luis Miguel Bayamo cu torsul gol, tocmai îşi tăiase mustaţa. Raquel se uita la el cu un dezgust nedisimulat. În blugi şi o cămaşă, cu faţa trasă, era şi mai frumoasă; mâncară un pepene galben, bine îndulcit cu pâine veche şi băură o cafea proastă, în timp ce Malko le explica planul lui. Să le transforme înfăţişarea prin vopsirea părului şi rasul mustăţii lui Bayamo. Pe urmă să le facă fotografii cu polaroidul, destinate paşapoartelor false şi să i le trimită lui Gerald Svat prin intermediul unei cutii poştale dezafectate.

Între timp, urma să cumpere biletele de avion pentru Cayo Largo.

— Trebuie date numele şi hotelurile, remarcă Bayamo. Dacă securitatea nu verifică, nu-i grav. Dar dacă se prind are să fie prea târziu...

— Dar dacă ai să fii arestat în oraş? întrebă Raquel. Ce ne facem?

Luis Miguel rânji.

— O să încercăm să ne refugiem la ambasada Venezuelei, altminteri, ne tragem un glonţ în cap... Nu trebuie să nimerim în viaţă pe mâinile lor. Fidel m-ar decupa cu satârul cu propriile lui mâini.

Malko nu avea răspuns la această întrebare. Nici măcar nu voia să se gândească. Dacă ar fi fost prins, puţin i-ar fi

păsat de soarta lui Miguel Bayamo, dar pentru Raquel i s-ar fi frânt inima.

Tânăra cubaneză se întoarse spre Bayamo.

— Hai, vino să te vopsesc.

Diluase conţinutul flaconului ca să ajungă pentru amândoi. Din fericire, Gerald Svat nu făcuse economie. Era o vopsea de cinema care se spăla uşor, dar făcea impresie. Malko aştepta în bucătărie. Peste douăzeci de minute, apăru Luis Miguel, şaten deschis! Deşi avea ochii negri, nu era prea izbitor…

— Acum e rândul tău, îi spuse Malko tinerei.

Ea se închise în sala de baie, în vreme ce el pregătea polaroidul. Făcu o jumătate de film cu Bayamo. Pentru fotografii de identitate era perfect. Pe peliculă, vopsitul părea şi mai natural.

— Vorbeşti englezeşte? îl întrebă.

— Destul ca să-i înşel pe proştii ăia, spuse Luis Miguel. Raquel îşi făcu apariţia din sala de baie. De nerecunoscut!

Semăna cu Anita Ekberg! îi adresă lui Malko un surâs puţin crispat.

— O să meargă?

— De minune.

Arăta ca o canadiană foarte frumoasă, în ciuda englezei ei cam bolovănoase.

Luis Miguel învârtea butoanele aparatului de radio pentru a da peste informaţii. Ascultă un buletin. Nu se pomenea nimic despre masacrul din noaptea precedentă.

— Nu-i de mirare, făcu el. Toate informaţiile vor fi transmise de Radio-Marti…

Malko îşi cântărea în mână Makarovul, ezitând să-l ia cu el. În cele din urmă îl înfipse după curea, pe sub cămaşă. Nu se ştia niciodată. Nici măcar nu-şi simţea oboseala. În vreme ce Luis Miguel se întindea pe pat, el o trase pe Raquel într-o parte.

— Probabil că am să plec până mâine.

— De ce?

— Am multe treburi de rezolvat. Ştii numărul de telefon de aici?

— Da, 675350.

Malko îl memoriza imediat. Îi explică ce cod va folosi dacă va suna de la un telefon public.

— Dacă n-am sunat şi nu m-am întors până mâine dimineaţă, pleacă. Să nu te preocupe persoana lui.

— Dar unde să mă duc?

— La tine acasă. Poţi să-ţi cureţi vopseaua de pe păr, spălându-te îndelung. Bineînţeles, securitatea are să te caute. Dar ai o mică şansă de scăpare… Negând tot. Nimeni nu te-a văzut. Să nu vorbeşti de casa asta. Cu nici un preţ…

— Şi porcul de Luis Miguel?

— Nu-ţi cunoaşte nici numele, nici adresa. Dacă vei fi găsită în tovărăşia lui va fi cumplit…

— Şi omul îngropat aici?

— Numai prietenii tăi ar putea să-ţi pună întrebări. Să le spui că nu ştii nimic. După părerea mea nu se vor adresa poliţiei revoluţionare… Le-ar fi prea frică.

Tânăra îl privi drept în ochi.

— Dacă nu te mai întorci, o să însemne că…

— Da, spuse Malko. Dar tu ştii, tot trebuie să mori într-o zi. Cât mai târziu cu putinţă.

O strânse în braţe şi se duse să-i dea instrucţiuni lui Miguel Bayamo. Cubanezul clătină din cap.

— Eşti nebun, ai să fii imediat reperat! E plin de *segurosos* peste tot.

— N-avem încotro, spuse Malko. Am să vă telefonez înainte de prânz. De îndată ce voi cumpăra biletele…

Malko o luă spre garaj cu Raquel pe urmele lui.

— Pleci cu maşina? Ai să fii depistat rapid…

— E prea periculos s-o las aici. Dacă percheziţionează garajele… Am s-o las pe undeva şi am să-mi continuu drumul pe jos.

Tânăra se uită după el până la ultima secundă şi Malko avu impresia că ceva se rupea în el când ea dispăru…

Era momentul cel mai periculos… Până ce nu se depărta de casă gâtlejul îi rămase încleştat. Se decontractă abia ajuns în Avenida de Los Presidentes… Conducea fără viteză, atent la circulaţie. Numărul lui fusese comunicat mai mult ca sigur tuturor securiştilor din Havana. Acum, planul lui i se părea de-a dreptul nebunesc, dar nu mai putea da înapoi.

Destul de tensionat, intră pe Rampa, într-o circulaţie infernală şi parcă între *Habana Libre* şi *Capri.* Pe jos, pierdut în mulţime, se simţea totuşi mai liniştit... Slavă Domnului, erau destui străini... Makarovul atârna greu la curea şi soarele începuse să-i ardă umerii...

Pulsul i se acceleră când se apropie de *Habana Libre.* Hotelul probabil că mişuna de securişti. Un grup de turişti coborî dintr-un autocar şi el se amestecă printre ei. Miracol: canadieni! Poliţiştii de gardă nici nu. Se uitară la ei. Al doilea miracol: o parte a grupului se năpusti spre biroul agenţiei de turism, Habanatur! Din nou se amestecă printre ei şi se aşeză cuminte la coadă... Se străduia să lase impresia că-i însoţea şi merse până a lua de mână un băieţel...

Ajuns la ghişeu, ceru în engleză:

— Trei bilete pentru o excursie de o zi la Cayo Largo. Pentru poimâine.

— Costă 89 de dolari de persoană, îl informă funcţionara cubaneză. Doriţi să fiţi transportat până la aeroport?

— Da.

— *Muy bien.*

Funcţionara începu să lupte cu un telefon est-german care era limpede că-i făcea greutăţi. După numeroase încercări, obţinu în cele din urmă legătura... Aproape imediat îi anunţă lui Malko:

— Dacă doriţi pentru mâine. Poimâine e complet. Cum rămâne?

— Imposibil, făcu Malko, voi fi la Varadero...

Mai înainte ca ea să apuce să-i spună „îmi pare rău” el îi strecură discret o hârtie de cinci dolari pe contoar. Mâna cubanezei o acoperi imediat şi reluă discuţia animată pentru a închide câteva clipe mai târziu.

— *Esta bien, senor!* îl anunţă ea. Avionul pleacă la ora opt. Întoarcerea e la 5 şi 50. Pe ce nume sunt biletele?

— Betty Sutherland, John Guild şi Hans Bronner. Funcţionara completă biletele şi notă cu religiozitate numele pe lista de zbor. Două nume corespundeau paşapoartelor canadiene. Numai Malko, în caz de control, risca să aibă probleme. Însă Gerald Svet nu mai putea să-i

facă rost de un al treilea paşaport, în mod sigur. Or, să se înregistreze sub numele de Mark Linz era prea periculos. Unica lor şansă de succes era să-i deruteze pe agenţii G2 în aşa fel încât să nu se gândească la Cayo Largo.

— Ce hotel aveţi? întrebă cubaneza.

— Stăm aici, o lămuri Malko, la 1574, 1538 şi 1654. Cubaneza notă totul cu grijă pe un *voucher* de transport pe care i-l întinse în acelaşi timp cu cele trei bilete tur-retur pentru Cayo Largo şi cu un surâs complice.

— Gata, *senor,* autocarul pleacă la şapte dimineaţa de aici, din faţa hotelului. *Buen viaje.* O să vedeţi, e superb, ar trebui să rămâneţi mai multă vreme.

— Data viitoare, promise Malko zâmbitor.

Ieşi afară. Partea cea mai uşoară, dar de asemeni cea mai vitală, fusese rezolvată. Rămânea însă de făcut ceea ce era mai greu şi mai riscant. Maşina lui nu se clintise din loc. O luă şi porni spre Malecon, apoi coti la dreapta pentru a ajunge în Prado. Poate că îşi trăia ultimele clipe de libertate... După ce lăsă Nissan-ul în faţa Operei, intră în scuar şi începu să-l caute pe negrul care servea de legătură cu Salvador Jibaro.

După douăzeci de minute, îl reperă, antrenat în nişte negocieri cu turişti care erau, fără nici un dubiu, sovietici. De îndată ce termină, Malko puse mâna pe el.

— Vă mai amintiţi de mine? Am nevoie să-l văd pe prietenul dumneavoastră Salvador.

Cubanezul filiform clătină din cap cu zâmbetul lui ştirb.

— *Muy bien, senor,* în seara asta aici, *a las seis de la tarde...*

— Nu spuse Malko. Nu în seara asta. *Ahora. Immediatamente...*

Pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale, împături o hârtie de zece dolari şi o băgă în palma negrului, care o făcu să dispară în mare viteză.

— Spuneţi-i că-l aştept la *Bodeguita del Medio.*

Fără a-i mai lăsa timp să protesteze, Malko porni pe jos pe străduţele oraşului vechi. Că Salvador Jibaro avea să vină, era sigur. Totul era să afle dacă venea singur. Zadarnic încerca să-şi capteze atenţia uitându-se la vitrinele

prăfuite, obsedat fiind de singura întrebare valabilă. Îşi juca viaţa la riscă. Şi în acelaşi timp şi pe cea a lui Raquel şi Luis Miguel Bayamo. Dar soarta cubanezului îi era indiferentă…

Se gândise să treacă pe la hotel *Victoria,* dar risca să fie reperat de vreun *seguroso* anonim, care n-ar fi fost la curent cu fineţurile problemei şi să ajungă în beciurile DGI, fără a se putea explica…

Bodeguita era de pe acum plină şi cu greu reuşi să găsească un loc în faţa unei fotografii vechi a lui Errol Flynn. Cele şase taburete erau ocupate. Vecina lui, o nemţoaică cu nişte ochi albaştri de toată frumuseţea şi picioare lungi bronzate bea fără întrerupere *mojito* cum ar fi băut apă. Lumea rămasă în picioare era nerăbdătoare, încercând să se apropie de bar. Malko comandă un mojito şi-l dădu peste cap aproape imediat. Abia de la al treilea începu să pândească intrarea cu ceva mai mult calm.

Salvador Jibaro probabil că nu-şi venea în fire. Dată fiind proasta funcţionare a telefoanelor din Havana, risca să întârzie.

*

* *

Raquel era întinsă pe pat, atentă la zgomotele străzii, privind fără interes un film la televizor. După ce plecase Malko nu mai era în stare să se preocupe de nimic. Toate evenimentele se telescopaseră cu o asemenea viteză în ultimele douăzeci şi patru de ore, încât o apucaseră ameţelile…

O uşă scârţâi şi ea tresări. Luis Miguel Bayamo intră în încăpere. Ceea ce-i citi în ochi o făcu să se ridice imediat. Cubanezul găsise o sticlă de Johnny Walker şi se servise din belşug. Se aşeză frumos alături de ea pe pat. Cu un gest posesiv, îşi lăsă mâna pe coapsa ei descoperită de rochia din voal. Ochii nu i se mai dezlipeau de pe sânii ei. Respira prea repede. Raquel se trase înapoi, dar mâna lăsată pe piciorul ei îi urmă mişcarea.

— O să facem o călătorie straşnică împreună, îi spuse cubanezul. Să sperăm că totul o să meargă bine…

Tânăra clătină din cap, incapabilă să-i răspundă. Mâna bărbatului urcă mai sus pe pulpă.

— Ce frumoase picioare ai. La spune, eşti dansatoare sau ce altceva?

Raquel se rostogoli pe pat şi se ridică.

— Cred că am auzit un zgomot, făcu ea.

Ieşi afară din cameră. Omul ăsta îi inspira o scârbă viscerală…

Bayamo se luă după ea în living şi o prinse în braţe pe la spate.

Panicată, simţi cum se apasă pe fesele ei o coloană rigidă, fierbinte pe sub pantalonul de pânză al cubanezului.

— Să ştii că nu trebuie să ne grăbim, *guapita,* îi suflă el. Mâna urcă şi-i cuprinse un sân, răsucindu-i puţin sfârcul. În acelaşi timp, se apăsa şi mai tare de ea. Raquel încercă să-i scape, dar el avea o forţă herculeană.

— Lasă-mă, strigă ea. Nu te atinge de mine! Porc ce eşti!

Fără să scoată nici o vorbă, Luis Miguel o răsuci pe călcâie.

Mai înainte ca ea să poată reacţiona, o pălmui rapid de două ori. Apoi îi apucă rochia cu amândouă mâinile, trase şi o sfâşie, scoţând la iveală sânii pe care îi fixă cu o privire demenţială. Raquel se aruncă asupra lui cu toate ghearele scoase. Bayamo o săltă de mijloc în sus şi, râzând, o duse în dormitor şi o aruncă pe pat.

Cu un gest precis, se descheie, eliberându-şi sexul erect. După atâta captivitate, nu mai putea rezista. Raquel începu să urle. Cu amândouă mâinile, el îi desfăcu genunchii şi-i smulse slipul. Pe urmă se lăsă să cadă asupra ei cu toată greutatea… Cum tânăra încă se mai zbătea, îi suflă la ureche…

— Ascultă, târfuliţo, s-ar putea să crăpăm cu toţii. Şi atunci, am de gând să mă distrez cu tine. Chit că vrei ori ba. Să ştii că n-o să mă împiedice amicul tău. Americanii au nevoie de mine, pricepi?

Vorbind întruna, îşi îndreptă sexul gros între pulpele desfăcute. Când găsi ceea ce căuta, o lovitură feroce de şale îl propulsa înăuntrul tinerei femei, care urla de durere şi de dezgust. De parcă atât n-ar fi fost destul, el îi apucă amândouă picioarele, le ridică şi începu să se agite cu icnituri de măcelar. Prea excitat de îngustimea femeii

violate, nu se putu reţine multă vreme şi-şi dădu drumul cu horcăituri satisfăcute şi un strigăt răguşit. Căzând peste ea, îi aruncă, stăpân pe el însuşi:

— Asta-i abia începutul, *guapita!* O să trebuiască să te lărgesc.

*

* *

Malko se uită ia ceas pentru a douăzecea oară. Douăsprezece şi jumătate. Ce făcea Salvador Jibaro? Dacă negrul nu se putuse întâlni cu el, planul lui se ducea pe apa sâmbetei... Şi altul nu mai avea... Comandă un al patrulea mojito p*entru a*-şi linişti teama. Makarovul îi atârna greu la curea. În clipa în care i se aducea paharul, auzi o voce în spatele lui:

— *Companero!* Ce plăcere să te revăd!

Se întoarse. Salvador Jibaro, într-o *guayabera* imaculată, după obiceiul lui, îi zâmbea larg.

Toată trădarea din lume se citea în ochii lui negri.

Capitolul XV.

— Un *mojito, companero,* comandă cubanezul barmanului, urcând pe un taburet care tocmai se eliberase alături de Malko.

Barmanul, cu o duzină de pahare aliniate în faţa lui, fabrica *mojito* în serie, cu o dexteritate incredibilă. Salvador Jibaro trase de dunga pantalonului albastru deschis şi şopti la urechea lui Malko:

— Ce s-a întâmplat?

— Lucruri grave, făcu Malko cu o voce joasă. Trebuia să te văd cât mai repede cu putinţă.

Încerca să se uite peste umărul cubanezului spre calle Empedrado, dar nu zări nimic suspect, în afara poliţistului obişnuit, în uniformă… Salvador Jibaro, gustă din băutură şi se uită nervos în jurul lui.

— E cam multă lume aici, remarcă el.

Înghesuiţi la mesele din bar, turiştii se îndopau cu tocană de porc însoţită de banane, cartofi dulci şi porumb.

Malko plăti toată consumaţia şi ieşiră pe calle Empedrado, plină de hârtoape. Imediat, Salvador Jibaro se apropie de Malko şi-i şopti cu o voce grăbită şi neliniştită:

— E foarte imprudent că mi-ai dat întâlnire aici. E plin de securişti. Nu trebuie să fim văzuţi împreună! Am s-o iau înainte. Ne vedem în catedrală.

Grăbi pasul, depăşindu-l pe Malko. Acestuia din urmă îi venea să-l sărute! Planul lui funcţiona. Salvador Jibaro nu l-ar fi putut contacta fără autorizaţia şefilor lui. În cele din urmă, G2 decisese că era mai interesant în libertate decât sub zăvoare.

Malko mulţumi în tăcere Domnului, pătrunzând în catedrala pustie. Salvador Jibaro era de pe acum cufundat în rugăciuni.

Malko se aşează alături de el… Cubanezul întoarse spre el o faţă consternată:

— Ce s-a întâmplat?

— O serie de catastrofe, spuse Malko. G2 a arestat-o pe o

anume Herminia, care era metresa lui Bayamo. A fost torturată şi i-a dus la ascunzătoarea lui Bayamo. Exact în clipa în care veneam să-l caut…

— Ce groaznic! exclamă Salvador. Şi pe urmă?

— Bayamo a ucis trei poliţişti, continuă Malko şi a reuşit să fugă cu al patrulea, grav rănit, de care era legat prin cătuşe.

— Nu mai spune!

Chipul lui Salvador Jibaro exprima o stupefacţie consternată. Avea toate şansele să câştige medalia de aur a ipocriziei.

— Acesta din urmă a murit, preciza Malko. Şoaptele lor semănau cu o confesiune.

— Unde e Luis Miguel? întrebă cubanezul.

— Nu mai ştiu nimic, m-a părăsit în noaptea asta. S-a refugiat la nişte prieteni din sudul oraşului. Nişte disidenţi. Eu am dormit într-o maşină pe o plajă din Santa Maria. Trebuie să restabilesc legătura, dar am nevoie de ajutorul dumitale.

Privirea lui Salvador Jibaro străluci cam prea tare o fracţiune de secundă. Îşi spunea probabil că era prea frumos.

— *Como no!* se oferi el călduros. Tot ce doreşti.

— Iată cum stau lucrurile, spuse Malko. Bayamo a renunţat pentru moment să mai ajungă la Guantanamo. Consideră că-i prea dificil. Dar are prieteni în est, spre Sierra Maestra. Atât doar că trebuie să ajungă până acolo. Nu vreau să folosesc maşina mea închiriată de la Habanatur, e prea uşor reperabilă…

— Bineînţeles, îl aprobă Salvador Jibaro, care încerca o vie satisfacţie.

Malko se uită la el îngrijorat.

— Ne-aţi putea oare procura o maşină? Ca să-l duc acolo?

Cubanezul era gata-gata să se trădeze.

— Sigur… Dar imediat se controla. Cred că aş putea face rost de una. Cu guvernul ăsta de porci, trebuie să ştiţi că maşinile sunt foarte rare, dar am un prieten care posedă un Buick vechi. Dacă îi dăm câţiva dolari ne-ar putea-o împrumuta.

— Nici o problemă! îl asigură Malko.

— Cum facem? întrebă Salvador, care se lingea pe bot.

— Luis Miguel trebuie să ia legătura cu mine, îl lămuri Malko, telefonându-mi dintr-o cabină publică la o oră stabilită. Până atunci, trebuie să fac rost de maşină. N-ai putea să-ţi iei liber şi s-o conduci chiar dumneata spre est?

Văzu după ochii cubanezului că ardea de nerăbdare să-l întrebe ce cabină, dar ar fi fost prea mult... Salvador clătină din cap, serios foc.

— Am să încerc să mă descurc, să le zic că sunt bolnav.

— Formidabil, făcu Malko, Sper că Gerald Svat are să te recompenseze cum se cuvine...

„De exemplu cu două gloanţe în cap...” Salvador Jibaro îşi accentua aerul modest.

— Oh, el ştie prea bine că n-o fac pentru bani. Trebuie să eliberăm poporul cubanez de sub jugul acestui regim tiranic...

Asta era din cale afară. Dacă în catedrală ar fi fost microfoane, risca un blam. Malko începuse să se sature de acest dialog suprarealist. Pentru a bate cuiul şi mai bine, insistă:

— Deci, îmi poţi face rost de o maşină?

— Absolut.

— Perfect. Mai vreau să-ţi cer un serviciu. Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu Gerald Svat. Am nevoie de bani. Îmi poţi aranja o întrevedere pentru în seara asta?

— Am să fac tot ce se poate, promise Salvador, eroic.

— Acum, e vorba de mine, continuă Malko. Mă tem că am fost reperat de G2...

Salvador, luat prin surprindere, nu răspunse. Prudent, îi puse o întrebare:

— Ieri seară, în timpul incidentului, ai fost văzut?

— Nu, îl asigură Malko. Dar am contactat-o pe Herminia la *Tropicana* sub acoperirea că aş fi avut cu ea o aventură. Securiştii de acolo m-au remarcat fără doar şi poate. Or, trebuie să mă întorc la hotelul *Victoria...* N-am unde să mă duc în altă parte sau să mă ascund până mâine.

— Nu-i nevoie. Prescris n-au făcut legătura, afirmă Salvador Jibaro. Altminteri ar fi venit până acum la hotel.

— Nu-mi pot asuma riscul ca G2 să mă aresteze, sublinie Malko.

— N-aveţi de ce să vă temeţi, îi spuse cu căldură trădătorul, îi cunosc eu. Nu vă bănuiesc. Mulţi turişti au aventuri cu dansatoarele de la *Tropicana.*

Malko mimă uşurarea.

— În acest caz, mă duc la *Victoria.* Cum facem pentru seara asta?

— Ca şi data trecută, îi spuse cubanezul. Am să-l iau pe senor Geraldo Svat când îşi face jogging-ul. Ne-am putea întâlni pe strada din apropierea hotelului *Comodoro.* E un loc liniştit, fără locuinţe în jur şi fără securişti... Pe la miezul nopţii?

— Pe la miezul nopţii. Ai grijă să nu calci cu stângul. Nu te am decât pe dumneata.

Ostentativ, cubanezul se închină cu un gest larg şi-l bătu pe umăr, afişând un zâmbet încurajator.

— *Hasta luego...*

Malko se uită după el cât traversă naosul. Aproape că dansa, luda făcuse pui frumoşi. Lui Salvador nu i-ar fi trebuit nici zece minute ca să-şi golească sacul. Malko mai rămase câteva clipe îngenunchiat pe scăunelul de rugăciune, pentru a medita. Acest plan, absolut nebunesc, părea să aibă şanse de reuşită. Cubanezul înghiţise momeala, cârligul, firul şi era gata să ronţăie şi undiţa. Evident, mai erau încă momente dificile... Ar fi putut să bănuiască ceva şi să stabilească o dublă supraveghere. Dar cel puţin, mai dispunea de câteva ore de răgaz...

Ieşi din biserică. Era ca o beţie să se simtă sub protecţia serviciilor de securitate ale adversarilor...

*

* *

Raquel plângea în aşa hal că Malko abia putea înţelege ce-i spunea. Prinse totuşi sensul general. De la plecarea lui, Miguel Bayamo o violase de trei ori, dintre care o dată într-un mod deosebit de traumatizant, rănind-o serios... Malko făcea spume de furie.

— Dă-mi-l la telefon!

După zece secunde, la capătul firului se auzi glasul lui

Bayamo. Vesel, cu inflexiuni de om beat.

— Eşti un nemernic fără pereche! strigă Malko.

Cubanezul i-o reteză.

— *Compadre,* nu mă bate la cap. Treaba ta e să mă scoţi din ţara asta blestemată. Dacă am chef să mă distrez cu puicuţa ta, problema mă priveşte numai pe mine.

Malko simţi că păleşte.

— Bayamo, dacă te mai atingi de Raquel, securitatea va fi acolo în următorul sfert de oră...

— Am s-o omor pe târfa asta! tună cubanezul.

— Dacă i se întâmplă ceva, spuse Malko, eu îţi trag un glonţ în cap. Şi prea puţin îmi pasă mie de CIA.

Închise telefonul turbat de furie. Altă complicaţie neprevăzută, un caz neconform. CIA trata într-adevăr cu nişte huligani. Făcea spume de unul singur. Realizând că abia dacă vorbise cu Raquel, o sună din nou. Tot ea îi răspunse.

— Situaţia s-a mai îndreptat? întrebă el.

— Pare să se fi liniştit, rosti ea respirând adânc. E un monstru. A găsit o sticlă de Johnny Walker şi nu se mai opreşte din băut. Dacă ai şti ce mi-a făcut...

— Reglăm noi conturile mai târziu, spuse Malko. Dar dacă o ia de la capăt nu mai pleacă nicăieri... Am veşti bune. Până acum totul a mers aşa cum am prevăzut. Poimâine dimineaţă pornim la drum.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. Mi-e aşa de frică fără tine. Nu poţi să te întorci?

— Nu, ar fi prea periculos.

Ieşi din cabină, fără să dea atenţie gălăgiei din holul hotelului *Habana Libre.* N-o putea lăsa pe Raquel să-şi petreacă noaptea cu Luis Miguel. Cubanezul era incontrolabil... Dar, întorcându-se la ascunzătoarea lor, însemna să-şi asume un risc enorm. Oricum, nu putea să facă nimic înainte de a se întâlni cu Gerald Svat..

*

* *

Barul din hotelul *Victoria era* gol, în afară de Malko, ajuns la a treia votcă şi de un canadian masiv care încălzea între degetele lui groase un pahar de Gaston de Lagrange. Cu

dotări, găseai tot ce pofteai în Cuba.

Îşi regăsise camera aproape cu plăcere. Bineînţeles, fusese percheziţionată. După ce făcuse un duş şi se uitase la televizor, se întinsese. Nici un semn de filaj în jurul lui. Ori şefii lui Salvador Jibaro estimaseră că nu se cuvenea să-şi asume riscul de a-l speria ori supravegherea era deosebit de discretă. Ştia că G2 dispune de mijloace puternice, furnizate de sovietici şi că el n-ar fi putut decela orice. G2 intrase în posesia unui microfon care-i permitea să recepţioneze cu o claritate perfectă o conversaţie de la 200 de metri. Or, dacă cubanezii ar fi mirosit care era adevăratul lui plan, ar fi însemnat sfârşitul…

Îl plăti pe barman şi ieşi. Poliţistul îl salută politicos. O apucă pe Quinta, ca să cineze singur la *Cecilia.*

Trei chitarişti cântau fără antren sub bolta restaurantului pe jumătate gol. Comandă o friptură. Orele se scurgeau încet. Dacă Gerald Svat nu venea la întâlnire, Malko nu mai dispunea de o alternativă pentru caz de avarii. Soarta lui Raquel îl obseda. Malko o îmbarcase în aventura asta fără tragere de inimă şi se simţea răspunzător pentru ea. Nu ca CIA, pentru care el nu era decât un pion.

Mancă fără poftă, bău o cafea foarte dulce şi se regăsi pe strada pustie. Pentru a-şi juca bine rolul, îşi impuse un parcurs complicat, revenind spre oraş de parcă s-ar fi temut să nu fie urmărit… O apucă pe mai multe sensuri interzise şi se întoarse pe al doilea pod spre Miramar. Cu o certitudine liniştitoare. Nu era filat, deci G2 dăduse crezare vorbelor lui Salvador…

*

* *

Două terenuri virane încadrau calle 84 care ajungea până la mare. Pe stânga se ridica hotelul *Comodor,* iar pe dreapta, în depărtare, se zărea silueta masivă a ambasadei sovietice, „Turnul de control” cum spuneau cubanezii. Malko aştepta deja de un sfert de oră când apăru motocicleta cu ataş a lui Salvador, în treizeci de secunde, Gerald Svat luă loc în Nissan.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze! exclamă el. Credeam că n-am să vă mai revăd!

Malko îşi duse un deget la buze. Conversaţia lor putea fi ascultată. Americanul înţelese numaidecât şi Malko i se adresă cu o voce naturală:

— G2 a arestat-o pe Herminia, care îi dusese la prietenul nostru. Am crezut că am să-mi las acolo pielea…

Succint, îşi reluă povestirea, confirmând fuga lui Bayamo la nişte disidenţi. În cele din urmă, i se adresă americanului:

— Bayamo va rămâne în est la nişte prieteni câteva săptămâni. Are nevoie de mulţi bani. Cincizeci de mii de dolari. Aţi putea să-i daţi?

— Mi se pare cam mult, făcu americanul, intrând în joc. Treizeci sau patruzeci de mii am impresia că ar fi destul. Când are nevoie de ei?

— Mâine.

— Am să încerc.

Ajunseseră pe plajă, o sută de metri mai departe, acolo unde calle 84 se termina într-o înfundătură.

— Hai să ieşim la aer, propuse Malko, mă doare capul după atâtea peripeţii…

Dacă maşina ar fi fost prevăzută cu microfoane, cubanezii aflaseră destul ca să poată fi confirmate „destăinuirile” lui Salvador Jibaro. Malko închise cu grijă portiera şi cei doi bărbaţi o luară prin nisip. Valurile Atlanticului făceau un fond sonor care ar fi bruiat orice microfon. Aşteptară însă să se apropie mult de ţărm pentru a-şi relua conversaţia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă americanul. Am aflat doar că s-a soldat cu morţi, dar anumite fapte ne scapă.

Malko îi relată noaptea lui de groază. Gerald Svat nu-şi putea veni în fire…

— Aveţi un noroc extraordinar, conchise el. Dar nu întindeţi prea mult coarda.

— *Cuernavaca* e gata de drum? întrebă Malko.

— Da, am primit confirmarea prin biroul nostru din Mexico.

Lui Malko îi scăpă un „uf” de satisfacţie.

— Şi paşaportul pe care vi l-am cerut pentru Herminia, îl aveţi?

— Da.

Un nou oftat de uşurare. Îi dădu americanului fotografia lui Raquel şi a lui Miguel Bayamo, precum şi paşaportul fals al acestuia din urmă, împreună cu numele înscrise pe biletele de avion.

— Am nevoie ca paşapoartele să fie gata mâine şi dolarii pregătiţi. Am să-i arăt banii lui Salvador Jibaro ca să-i câştig şi mai mult încrederea.

Gerald Svat luă paşaportul şi fotografiile.

— Trebuie să mă întorc. N-am să respir în voie decât când veţi fi pe *Cuernavaca.*

Malko îl reţinu de braţ.

Încă o problemă. Luis Miguel a violat-o azi pe Raquel. Dacă se mai repetă îi trag un glonţ în cap.

— *Holy cow!* exclamă americanul. Calmaţi-vă. Bayamo e in-tan-gi-bil. Langley vrea cu orice preţ lista agenţilor cubanezi reconvertiţi de G2. Cât de greu ar fi.

Pronunţase cuvintele chinuit, speriat la ideea că Malko şi-ar putea pune ameninţarea în realitate.

— Ştiu, spuse acesta din urmă, dar până la urmă tot am s-o fac... Sunt un şef de misiune, nu un mercenar. Iar omul ăsta e un porc!

— Domnule Malko, fiţi atent, rosti Gerald Svat încurcat, sunteţi un profesionist. Bayamo fără îndoială e un gunoi. Dar el deţine ceva de care noi avem nevoie. Iar misiunea dumneavoastră este să ne ajutaţi a obţine acel ceva. Dacă i se întâmplă vreun rău din vina dumneavoastră, ar însemna sfârşitul colaborării cu Company... Regret că trebuie să vă spun toate astea tocm*ai acum.* După ce ne va da lista, problema nu ne mai interesează. O.K.?

Brutalitatea americană nu era o vorbă goală... Pentru moment, Malko hotărî să nu-l înfrunte direct pe Gerald Svat.

— O.K., făcu el. Sunteţi sigur că vasul ne-ar putea lua imediat? Pentru că riscăm să fim foarte rapid reperaţi în Cayo Largo. În momentul în care vom pune piciorul acolo, G2 va descoperi şiretlicul şi va da drumul la câini.

— N-au nici un motiv să vă caute acolo.

— Nu se ştie niciodată. Nu sunt nişte idioţi, deşi îi manipulăm în momentul de faţă. Cum să facem pentru paşapoarte şi pentru bani? De unde săi recuperez?

Din *Habana Libre.* Am să-i pun într-un etui din plastic etanş în fundul unui cartuş de ţigări. Îl veţi găsi în rezervorul de apă din W.C.-ul pentru bărbaţi, de lângă barul *El Patio.* În jurul orei douăsprezece.

Malko se opri, fulgerat de un gând cumplit.

— Sunteţi sigur că n-aţi vorbit cu nimeni despre exfiltrarea noastră prin Cayo Largo?

— Sigur, afirmă şeful biroului CIA. Doar oamenilor noştri din Mexico, bineînţeles.

— Cubanezii n-au nici o bănuială în legătură cu acest vas?

— Nu. A mai venit de câteva ori. Mexicanii dau adesea pe la Cayo Largo.

Malko clătină din cap.

— Sper că n-aveam nici o belea. Cu atât mai mult cu cât din Cayo Largo nu mai e nici o scăpare. O dată ajunşi acolo nu ne-am mai putea întoarce.

O vreme nu se mai auziră decât valurile Atlanticului. Lui Malko îi era greu să-l părăsească pe american, să fie din nou pradă spaimei şi pericolului... Gerald Svat îşi dădu seama.

— Nu veţi avea nici o posibilitate să aflaţi dacă totul o să meargă bine poimâine? se interesă Malko.

— Ba da, de îndată ce veţi ieşi din apele teritoriale cubaneze, *Cuernavaca,* va trimite un semnal codificat.

— E prevăzută vreo escortă?

— Sigur. La plecarea din Cayo Largo, se va emite un prim semnal pe unde ultrascurte. Trei avioane de vânătoare vor decola din Miami şi vor da ocol în jurul zonei prevăzute, gata să intervină în cazul în care cubanezii ar vrea s-o facă pe nebunii.

— Bine, spuse Malko. Uraţi-mi baftă...

Îşi strânseră mâna îndelung şi se întoarseră la maşină.

— Abia aştept să văd lista cu trădătorii pe care o deţine Luis Miguel, spuse Gerald Svat... Am putea evita nişte catastrofe!

Malko nu răspunse. Îl duse în locul de unde îl luase şi imediat motocicleta cu ataş apăru din umbră. Gerald Svat zâmbi şi-i strivi falangele.

— Sper ca totul să se petreacă cu bine.

Salvador Jibaro i se adresă lui Malko.

— Să fiţi mâine pe la unu în faţa Operei.

Malko se uită după luminile de poziţie ale motocicletei până dispărură şi o luă pe Quinta, la fel de pustie. La fiecare colţ de stradă un mirador îi semnala trecerea. După tunelul care dădea în Malecon îşi continuă drumul drept înainte şi se opri în faţa unui *centro nocturno.*

După ce parcă Nissan-ul, rămase pitit în umbră, observând împrejurimile. Se scurse un sfert de oră. Nu se vedea nimeni. Nici o maşină, nici un trecător. Atunci, o luă pe jos spre sud. Voia s-o vadă pe Raquel, deşi reprezenta un risc imens.

Capitolul XVI.

Malko, nemişcat în umbră, cercetă îndelung arborii casei unde se ascundeau Raquel şi Luis Miguel Bayamo. Era sigur că nu fusese urmărit. Se oprise de mai multe ori pentru a întinde curse unui urmăritor eventual. Întâlnise puţine maşini şi încă mai puţini trecători. Numeroasele grădini îi permiteau să se ascundă cu uşurinţă...

Dintr-un ultim salt, pătrunse în grădină şi alergă până la uşă. Nici o lumină. Bătu la început uşor, apoi din ce în ce mai tare. Fără a obţine nici un răspuns... În sfârşit, percepu un foşnet pe partea opusă a uşii şi şopti cu gura lipită de panoul ei:

— Raquel, eu sunt.

Cheia se răsuci în broască şi uşa se întredeschise. Malko se strecură în interior şi simţi imediat mirosul de rom... După toate aparenţele, Johnny Walker se terminase. Raquel se aruncă de gâtul lui, hohotind silenţios. O trase în dormitor.

— Unde-i Bayamo?

— Nu ştiu. Mai adineaori era în living... A vrut din nou să mă violeze, a fost oribil. A băut mult. Dacă n-ai fi venit, cred că aş fi chemat poliţia.

Raquel se lăsă greu pe pat, halatul i se deschise şi Malko zări o dâră însângerată între picioarele tinerei femei. Se aşezase cu o grimasă de durere, cu faţa crispată şi ochii goi.

— Mi-e rău, spuse ea, sângerez întruna. M-a... sfâşiat. N-aş mai putea să plec, nu mă ţin picioarele...

— Lasă-mă să mă uit. Ea scutură din cap.

— Nu, mi-e prea ruşine... Aş avea nevoie de un doctor.

— Cunoşti vreunul?

— Da.

Îi atinse fruntea. Ardea din pricina febrei. Raquel clănţănea din dinţi.

— Dă-i un telefon. E cumva proguvernamental?

— Nu, nu cred... E un prieten care lucrează într-un spital.

O persoană foarte serioasă.

— Mă duc să-l caut pe Bayamo, spuse Malko. Telefonează-i cunoştinţei tale şi destinde-te!

O aşează, introduse un film în magnetoscopul Samsung şi aprinse ecranul. Apoi îi turnă un pahar de Cointreau şi ieşi din încăpere. În căutarea cubanezului. Binecuvântându-şi intuiţia. Puţin ar mai fi lipsit şi Raquel ar fi chemat poliţia. Cu consecinţe înspăimântătoare... Bucătăria era goală şi celelalte camere la fel. Plecă să exploreze grădina... Luis Miguel era lungit în iarbă şi sforăia.

Beat mort.

Malko începu să-l bumbăcească, lovindu-l cu piciorul. L-ar fi exterminat. Luis Miguel se trezi urlând. Malko se aplecă asupra lui şi, punându-i un picior pe grumaz, îi îndesă ţeava pistolului în gură. Arătătorul trase spre spate cocoşul armei.

— Bayamo, te-am prevenit, spuse el.

Ochii cubanezului păreau să-i fi ieşit din orbite. Încercă să vorbească, fu scuturat de un sughiţ şi-i adresă lui Malko o privire rugătoare.

— Nu, nu, *compadre,* să nu faci aşa ceva. N-am să mă mai ating de ea.

Malko îşi ţinu Makarovul băgat în gura ticălosului secunde interminabile, apoi se ridică.

Îl forţă pe cubanez să se scoale în picioare.

— Bayamo, făcu el, e un ultim avertisment. Dacă te mai atingi de Raquel te dobor cu un glonţ imediat! Indiferent de consecinţe! Cubanezul îşi întoarse privirea şi bâigui o vagă scuză.

— O să vină un doctor s-o vadă, continuă Malko. Rămâi aici. Luis Miguel tresări.

— Un doctor! Eşti nebun, are să ne denunţe. De ce-i nevoie de un doctor?

— Chiar vrei să-ţi spun? întrebă Malko pe un ton atât de ameninţător încât cubanezul rămase încremenit.

Se întoarse în casă. Raquel stătea lungită pe pat, cu ochii strălucind de febră.

— Vine doctorul, spuse ea. Mi-e aşa de ruşine.

— Fii liniştită, povesteşte-i că eu am fost de vină. Cât despre Bayamo, cred că n-are să se mai apropie de tine.

*

* *

Doctorul era un bărbat gras, rotofei, cu faţa severă, aproape chel... îi aruncă lui Malko o privire dispreţuitoare şi glacială înainte de a-i spune:

— Trebuie s-o internez în spital, altminteri riscă să aibă complicaţii. N-am antibiotice. În opt zile, totul se va termina, dar...

Îşi lăsă propoziţia în suspensie. Faţă de expresia lui Malko, Raquel veni şi se agăţă de braţul lui plină de dragoste şi-i spuse doctorului cu o voce joasă:

— Nu e vina lui, eu am vrut. Nu-mi dădeam seama.

Îşi juca rolul de minune... Malko nu mai ştia unde să-şi ferească privirea. În cele din urmă, medicul îşi închise geanta, iar Raquel îl conduse până la uşă, după care veni să se arunce în braţele lui Malko.

— Îmi pare tare rău, dar mă durea aşa de rău! Mi-a făcut o injecţie şi acum mă simt mai bine, dar mi-a fost atât de ruşine! M-a luat drept o depravată, iar pe tine nu nemernic. Vino să te culci.

Malko se uită la ceas. Două noaptea. G2 avea să verifice dacă dormea la *Victoria.* Trebuia ca Raquel să mai rabde câteva ore.

— Nu, îi spuse el, nu pot să rămân. Să nu-ţi fie frică. Luis Miguel n-o să se mai atingă de tine. Mâine iau paşapoartele. Am avut o întrevedere cu persoana care ne asigură exfiltrarea. Vasul nostru aşteaptă la Cayo Largo.

— Dar securiştii? întrebă ea. Nu te urmăresc?

— Am să-ţi explic. Datorită ţie am putut face un joc dublu.

— Datorită mie?

— Da. Vecinul tău, Salvador Jibaro, îi lăsa pe americani să creadă că-i un agent de-al lor. În realitate el îi manipula. De la tine am aflat. Iar acum. Eu sunt cel care-i manipulează. E convins că am încredere în el iar eu îl orientez spre o pistă falsă. G2 nu ştie unde se află Miguel Bayamo. Pe el îl vor. Au impresia că am să-i duc la el. Înţelegi?

Raquel înclină capul.

— Da, însă mi-e tare frică. Sunt nişte oameni foarte

periculoşi şi bine organizaţi. Nici nu-ţi dai sema în ce măsură! Datorită celor din CDR sunt la curent cu tot ce facem...

— Ţine-te tare, insistă Malko. Nu ne vom mai revedea înainte de plecare. Să sperăm că doctorul nu va vorbii.

— M-a întrebat de ce am părul blond, l-am spus că am vrut să-ţi fac plăcere...

— Bravo! Mâine am să-ţi telefonez în timpul zilei pentru ultimele instrucţiuni.

Din pragul uşii îl urmări cum pleacă. Acesta rămânea un moment delicat... După un sfert de oră, după ce-şi luă maşina, Malko rula pe promenada din lungul mării, pustie şi ea, trecând pe dinaintea panourilor luminoase din faţa ambasadei Statelor Unite.

Ce alte dificultăţi avea să mai înfrunte?

*

* *

Un soare vesel strălucea deasupra Havanei, inundându-i camera de lumină. Malko dormise până la ora unsprezece. Epuizat. Ziua următoare avea să fie lungă şi grea. Pentru recuperarea paşapoartelor şi a dolarilor nu-şi făcea prea multe griji, dar pe urmă, plecarea risca să fie delicată. Cu atât mai mult cu cât n-ar mai fi beneficiat de o plasă de siguranţă. Prietenii lui Raquel se întorceau chiar în ziua plecării lor. Dacă n-ar mai fi putut să ia avionul spre Cayo Largo dintr-un motiv oarecare, erau condamnaţi să rătăcească prin Havana, până în momentul când ar fi fost prinşi...

Gerald Svat trebuia să se ducă la *Habana Libre* în jurul prânzului. Era timpul.

Malko îşi lăsă maşina în faţa *Victoriei* şi porni pe jos. În apropiere de hotel, remarcă doi oameni înghemuiţi pe marginea trotuarului lângă o motocicletă cu ataş, sovietică, căreia chipurile îi demontau motorul.

Ar fi putut să treacă pe dinaintea lor fără să-i pese dacă n-ar fi observat că piesele demontate străluceau într-un mod neobişnuit: erau noi! Cei doi mecanici se dovedeau a fi nişte agenţi G2...

Pulsul i se acceleră. Era un semn rău. G2 pusese la punct

şi o supraveghere discretă în afara lui Salvador Jibaro. Aici era pericolul...

Holul hotelului era mereu destul de animat. Malko începu să hoinărească prin *tiendas libres* apoi se duse să cumpere o cutie de trabuce în magazinul din fund. Încercând să-i repereze pe agenţii G2 din hol... Câţiva cubanezi rătăceau sau aşteptau pe ici pe colo... în plus, hotelul probabil că era împânzit cu microfoane şi camere de luat vederi. Avuseseră destul timp de la Revoluţie încoace! Cei din G2 lucra după metodele sovietice.

Se instala în *Patio* şi comandă o cafea. Fără zahăr ar fi fost imposibil de băut. Pe urmă, mai avu de făcut doar câţiva paşi până la toalete. O tânără în blugi stătea rezemată de perete, li zâmbi cam prea explicit, mai înainte ca Malko să intre înăuntru. Cu inima bătând, încuie uşa şi se urcă pe scaun căutând cu mâna în rezervorul plin de apă. Găsi imediat un sac de plastic. Îl scoase şi coborî. Exact la timp pentru a observa cum mânerul uşii se răsucea încet. Cineva încerca să deschidă din exterior, ceea ce-i aruncă un jet de adrenalină în artere... Se grăbi să tragă apa, în timp ce desfăcea sacul etanş.

Cele două paşapoarte erau acolo. Le frunzări rapid. Erau perfecte. Câteva vize din alte ţări, ca să pară mai veridice. Mai găsi şi un teanc de dolari în bancnote de o sută, gros cât o cărămidă... Imposibil să-l ascundă asupra lui... Deschise cutia de trabuce, le răsturnă în rezervor şi puse în locul lor dolarii, păstrând paşapoartele la el. Când ieşi în hol, fata în blugi dispăruse, în schimb, un cubanez prost bărbierit îşi pierdea timpul prin faţa atelierului de coafură.

Malko ieşi din *Habana Libre* speriat. Supravegherea securităţii se înteţea. Nu i se mai acorda încredere lui Salvador Jibaro. Deci, operaţiunea de a doua zi devenea şi mai periculoasă.

Salvador Jibaro fiind la curent cu recuperarea dolarilor, nu avea nici o importanţă dacă G2 identificase ascunzătoarea de care se serveau şi care de acum nu le mai era de folos. Din fericire, nu puteau ghici existenţa paşapoartelor.

Se întoarse la *Victoria,* închise banii în valijoara explozivă

şi sună la compania Iberia pentru a reţine un loc la zborul de a doua zi seara. Nu-i mai rămânea decât să-l întâlnească pe Salvador Jibaro pentru ultimele detalii…

*

* *

Pe Malecon, maşinile defilau în mare viteză, printre ele apărând din când în când un vehicul al poliţiei cu număr mare, rulând încet şi supraveghindu-i pe cei care pălăvrăgeau aşezaţi pe balustradele dinspre mare.

Malko, purtând aparatul foto pe umăr, făcea impresia că fotografiază vechile imobile lăsate pe seama vagabonzilor. Trecuse prin piaţa Operei cu o jumătate de oră mai devreme şi „Nene”, negrul care-i servea de legătură cu Salvador Jibaro, îi fixase această întâlnire.

Practic, era sigur că o maşină oprită puţin mai departe aparţinea securităţii şi faptul îl neliniştea mult…

Salvador Jibaro apăru cu mersul lui ondulat, imaculat ca întotdeauna şi numai zâmbete.

— S-a aranjat cu maşina, îl anunţă el. Dar prietenul meu vrea să i se dea benzină şi o sută de dolari. Corect?

— Absolut, făcu Malko, dar nu ştiu dacă o să putem pleca… Trăsăturile cubanezului se descompuseră.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai fost urmărit?

Salvador Jibaro îi susţinu cu dificultate privirea.

— Păi… nu, nu ştiu. De ce?

— Eu am fost, afirmă Malko. Din dimineaţa asta am impresia că sunt supravegheat şi mi-e frică… S-ar putea ca G2 să ştie mai multe decât ne închipuim noi.

Privirea lui Salvador deveni nesigură.

— Ce spui! Pentru ce?

— Am recuperat dolarii de la *Habana Libre,* îi explică Malko. Sunt convins că am fost observat. Lângă hotel erau doi inşi suspecţi care reparau o motocicletă. Piesele din faţa lor erau nou nouţe… Dumneata n-ai remarcat nimic?

— Nimic, afirmă cubanezul, sincer preocupat.

Parcurse cu privirea promenada din lungul mării. În sinea lui trebuie că-şi blestema colegii care prea băteau la ochi. Malko îl luă de braţ şi-i arătă un vânzător de îngheţată.

— Uită-te la tipul ăsta. Ce face acolo? Pe lângă el nu trece nimeni.

Salvador Jibaro scutură din cap şi rosti cu o voce sugrumată:

— Nu, nu, te înşeli…

— Am să anulez întâlnirea când am să-l văd pe Bayamo. Nu pot să-l expun unui asemenea risc. Deocamdată, el e la adăpost. Ar fi mai bine să se descurce singur cum o putea…

— Nu, e imposibil!

O pornise prea repede. Salvador Jibaro se controla imediat.

— Dacă rămâne aici, G2 îl va prinde până la urmă, pleda el. Toţi disidenţii sunt cunoscuţi. Sunt convins că te înşeli… Altminteri şi eu aş fi neliniştit. Îi miros eu imediat, sunt obişnuit.

Era emoţionant. Malko nu părea convins.

— Am să văd. Dar dacă urmărirea continuă şi azi, anulez totul…

— Cum să facem? întrebă grăbit cubanezul, care voia cu orice preţ să intre în miezul problemei.

— Dacă nu intervine nimic, făcu Malko, mâine dimineaţă Luis Miguel mă sună dintr-o cabină telefonică şi atunci îi fixez o întâlnire. Pe colţul dintre avenida Rancho Boyeros şi Pasco, la opt dimineaţă. Ai putea să fii acolo cu maşina?

— *Como no!*

Salvador îşi regăsise zâmbetul….

— Eu nu vreau să mă arăt, îl lămuri Malko. Am să urmăresc totul de la distanţă ca să mă conving că treaba merge bine. Noi doi, ne vedem în faţa hotelului *Capri,* pe la şapte fără un sfert, ca să-ţi dau dolarii. Am să-mi schimb maşina pentru că am probleme cu climatizarea şi am să aştept telefonul lui Miguel Bayamo. Pe urmă, după ce vei face joncţiunea cu el, am să vă urmăresc până la autostrada del Este ca să mă asigur că treaba a mers. Sper ca după asta să nu mai fie nici un pericol. Pe şosele nu sunt baraje, nu-i aşa?

— Nu, nu.

Malko zâmbi.

— Mi-am rezervat un loc la *Iberia* pentru mâine seară. Am

să plec liniştit. Mulţumită dumitale.

Era emoţionat să-l vezi pe Salvador cum zâmbea. Îşi plecă modest privirea.

— N-am făcut mare lucru. Acum, trebuie să plec. Pe mâine dimineaţă.

— Dacă nu vor fi probleme, sublinie Malko.

Se uită după cubanezul care se îndepărta spre Prado. În cazul în care mesajul nu-şi făcea efectul, puteai să disperi.

*

* *

Presupuşii mecanici de motocicletă dispăruseră. Malko privi cerul în zorii roşietici. Dormise puţin şi abia îşi putu înghiţi micul dejun... îi mai rămânea de aşteptat un sfert de oră... Se uită la valijoara aşezată lângă el. Ultima lui armă. Spera să nu ajung*ă s*ă aibă nevoie de ea... Semnă nota de plată şi ieşi. În ciuda orei matinale, pe stradă era multă lume. Un gua-gua verd*e arhiag*lomerat, urca gâfâind pe calle M.

În seara precedentă o sunase pe Raquel de la un telefon public. Tânăra se simţea mai bine. Luis Miguel Bayamo nu mai manifestase intenţii agresive. Zarurile se rostogoleau. Malko îşi părăsise Makarovul în camera de hotel, bine ascuns. Ar fi fost o prostie să fie prins cu el la un control efectuat pe aeroport...

Se aşeză la volanul Nissan-ului şi plecă. Din ajun nu mai constatase nici o prezenţă suspectă pe urmele lui. Salvador probabil că se plânsese amar superiorilor lui... Dar Malko nu trebuia să vândă pielea ursului din pădure... G2 cu siguranţă verificase şi găsise rezervarea lui Malko la zborul cu Iberia, *ceea ce* nu putea decât să-i convingă...

Începea să-şi spună că până la urmă va izbuti să iasă la liman...

Mergând fără viteză pe calle 21, reperă un Buick siclamen, de prin anii 50, care cunoscuse zile mai bune, parcat dinaintea unei brutării din faţa hotelului *Capri.* La volan, Salvador îi făcu un semn cu ochiul. Malko îşi continuă drumul până la Havanauto.

— Aş vrea să vă uitaţi la maşina mea, ceru el, climatizarea nu mai merge...

— Nici o problemă, îl asigură funcţionarul. Lăsaţi-o aici şi reveniţi ceva mai târziu.

Malko ieşi cu valijoara în mână şi se apropie de Buick. Era şapte fără un sfert. Salvador îi deschise portiera cu un surâs radios.

— Totul merge bine? întrebă el îngrijorat.

— Aşa cred, spuse Malko, n-am mai observat nimic suspect. Probabil că m-am înşelat, eram prea nervos. E greu să operezi clandestin într-o ţară ostilă…

Salvador Jibaro îl aprobă plin de înţelegere…

— Dar am ajuns la capăt, senor Mark…

Peste două zile ar fi venit să-i smulgă unghiile. Malko îi adresă un zâmbet emoţionat şi deschise valijoara, scoţând la iveală „cărămida” bancnotelor de o sută de dolari. Ochii cubanezului se holbară. Malko luă banii şi-i lăsa pe banchetă.

— Ţine-i dumneata! Nu se ştie niciodată. Dacă mi se întâmplă ceva… Dă-i lui Miguel Bayamo. Va fi aici la ora opt, pe colţ între Paseo şi Rancho Boyeros.

Asta era lovitura de graţie! Dovada absolută că Malko îi acorda încredere cubanezului. Acesta din urmă deţinea cu siguranţă un mijloc de a comunica prin radio cu ai lui… Maşina era probabil plină de microfoane. Deci, G2 avea să afle imediat că totul se petrecea cu bine. Cineva care lasă pe încredere cincizeci de mii de dolari… Malko închise valijoara şi-i întinse mâna lui Jibaro.

— Ar fi prea periculos să ne mai revedem. Mulţumesc pentru tot sprijinul, Salvador. După tunel, am să vă urmăresc până la intersecţia cu autostrada centrală[48] şi pe urmă am s-o iau pe plajele din est. Simt nevoia să mă destind.

Spontan, cubanezul se aplecă spre el şi-i dădu un pupic, luda probabil că se răsucea în groapă.

— Sunteţi fantastic, senor Linz! Mă bucur că am întâlnit un om ca dumneavoastră. Am să am eu grijă de Luis Miguel. Regret că nu l-aţi putut scoate din Cuba. Rămâne pentru mai târziu.

---

[48] Drum care traversează Cuba de la est la vest, numit Carretera ventrale.

— Desigur, făcu Malko, cu oameni ca dumneata, Gerald va face minuni.

Trânti portiera Buick-ului şi se îndepărtă pe jos, cotind imediat pe calle N. Acolo avea să se joace totul. În pofida insistenţelor lui Salvador Jibaro, G2 probabil că menţinuse o supraveghere discretă în jurul lui Malko. Dacă acesta din urmă nu reuşea s-o dejoace, avea să-i ducă pe poliţişti direct la Luis Miguel Bayamo.

Securiştilor nu le-ar rămâne decât să-i ridice pe toţi trei.

Malko intră în micul birou lipit de garajul Havanauto, acolo unde se semnau contractele. Îi adresă un zâmbet funcţionarului care tocmai închiria o maşină unui italian.

— Vreau să văd unde aţi ajuns cu reparaţia.

— *Como no, senor,* făcu săritor cubanezul.

Malko, în loc să iasă, împinse uşa care dădea direct spre garajul înţesat cu maşini de locaţie. Se îndreptă spre fund, mergând în zigzag printre maşinile în curs de reparaţie. O mică uşă de fier dădea spre o curte unde erau parcate alte maşini. Imediat, grăbi pasul, îndreptându-se spre *Habana Libre.* Dacă era supravegheat, putea să se creadă că mai rămăsese în birou…

Se întoarse mai înainte de a da colţul, dar nu văzu decât strada goală. Era şapte fără zece, ora care urma să fie cea mai lungă a zilei.

Capitolul XVII.

Malko împinse uşa de la *tienda libre* care dădea în fundul holului. Traversă cafeneaua *El Patio* unde nişte arabi îşi luau micul dejun şi se îndreptă spre recepţie. Un grup gălăgios de canadieni se afla în faţă, cei printre care se amestecase Malko cu două zile mai înainte... Li se alătură, schimbă câteva zâmbete şi se luă după primii care plecau.

Un autocar mare aştepta dinaintea hotelului.

— Mergeţi la aeroportul naţional? îl întrebă Malko pe şofer.

— *Şi, senor,* confirmă cubanezul. *Para* Cayo Largo. Plecăm peste câteva minute.

Malko urcă imediat în autocar. Canadienii veneau unul după altul şi autobuzul se umplea. Pulsul i se ridicase la 170 de bătăi. Nu pierdea din ochi fundul străzii 21. Dintr-acolo trebuiau să apară Raquel şi Luis Miguel Bayamo. Stabiliseră să sosească pe jos, direct de la ascunzătoarea lor şi să se întâlnească în autocar. Cel mai bun mijloc de a evita controalele... Bineînţeles, aproape peste tot erau poliţişti în uniformă şi precis câţiva delatori, dar ei se preocupau mai ales de cubanezii care încercau să se strecoare în hotel şi nu de străini. Malko, cu aparatul de fotografiat atârnat de umăr, ochelari negri, şemizetă, se pierdea printre turişti. Gâtul începea să i se încleşteze. Dacă Raquel şi Luis Miguel întârziau, totul era pierdut.

În fine, îi zări. Perfect. Luis Miguel purta o cămaşă cu flori, tipic americană, iar Raquel un pantalon alb şi o şemizetă verde. Amândoi arborau ochelari negri; nu li se mai vedea decât părul blond... Malko ar fi urlat de bucurie. Dacă ajunseseră până acolo fără probleme, însemna că G2 nu-i reperase. Urcară în autocar şi se aşezară lângă Malko, care păstrase două locuri. Raquel se instala alături de el.

— Totul merge bine? şopti el.

Raquel înclină din cap fără să răspundă.

— Am paşapoartele, le spuse el.

Luis Miguel stătea pe cealaltă parte a cărării.

— Încă o oră! îi spuse Malko lui Raquel. Tânăra femeie îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Mi-e rău şi mi-e frică, murmură ea. Pune mâna pe inima mea.

Îşi lăsă mâna pe pieptul ei şi simţi bătăile înnebunite ale inimii care făceau să-i dârdâie cuşca toracică...

Uşile autocarului se închiseră... Malko îşi privi ceasul: şapte şi cinci. În mod normal mai dispuneau de o oră de linişte. Salvador Jibaro trebuie că se pregătea să întindă cursa. Malko scoase paşaportul lui Miguel Bayamo şi i-l întinse. În jurul lui nu erau decât canadieni. Cubanezul luă documentul fără să scoată o vorbă şi-l băgă în buzunar. Părea umflat de somn.

Autocarul trecu prin dreptul imensei statui a lui Jose Marti din Piaţa Revoluţiei şi începu să se târâie prin ambuteiajele monstruoase. Malko se uita îngrijorat cum trec minutele. Stomacul îl ardea de parcă ar fi avut ulcer. Îi venea să împingă afurisitul de autocar! Peste tot erau lucrări, stopuri interminabile. Ei erau singurii care nu spuneau nimic, toţi canadienii trepidau în jurul lor... în fine, autobuzul scăpă din aglomeraţie şi acceleră după ce trecu de parcul Lenin. Pe o latură a drumului apăru o pancartă: Aeroportul Jose Marti.

După zece minute autocarul se opri în faţa unei construcţii din lemn separată de aeroport, destinată curselor interne, Cayo Largo fiind teritoriu cubanez... Malko, amestecat printre canadieni, coborî. În clipa în care puse piciorul jos, avu impresia că i se opresc bătăile inimii. Femeia-poliţist cu care avusese o scurtă aventură păzea intrarea holului de plecare.

*

* *

Privirile li se întâlniră în acelaşi timp... De îndată chipul cubanezei se ilumina. Malko se apropie de ea, atrăgându-i atenţia, în vreme ce Luis Miguel şi Raquel treceau prin spatele lui.

— Ce surpriză plăcută! făcu el.

— Mergi la Cayo Largo?

— Da, pentru o zi...

— S-ar părea că-i foarte frumos, dar eu n-am fost

niciodată…

Distracţie plăcută.

Cubaneza se uită la Malko puţin tristă.

— Nu mai treci pe la *Victoria?* o întrebă el.

— Nu ştiu. Aflăm unde suntem repartizaţi abia în ajun. Mai rămâi multă vreme?

— Câteva zile.

Poliţista îi zâmbi binevoitoare.

— *Hasta luego…*

Holul era arhiplin. Malko reperă ghişeul de înregistrare pentru Cayo Largo şi se aşeză la coadă. Cum aveau să se petreacă lucrurile? Bayamo i se alătură şi-l întrebă la ureche:

— Eşti sigur că n-am fost urmăriţi?

— N-ar fi trebuit să fim aici, altminteri…, obiectă Malko. Cubanezul clătină din cap.

— Să ştii că le place să se joace de-a şoarecele şi pisica. Mărul lui Adam îi urca şi cobora nervos. Îşi scoase ochelarii şi Malko îi văzu privirea înnebunită.

— Pune-ţi-i la loc. Ai să te faci remarcat…

Vorbeau englezeşte în caz că se aflau. Delatori prin preajmă. Câţiva pasageri aşteptau un zbor cu destinaţia Santiago de Cuba. Hippies şi persoane în vârstă. Malko ajunse la ghişeu şi întinse biletul. Funcţionarul verifică dacă numele lui se afla pe listă, îl bifă şi-i înmâna cartonaşul de îmbarcare şi biletul de întoarcere.

— *Buen viaje…*

Nu era nici un fel de control, biletele fiind vândute numai pe dolari. Malko se uită în jurul lui. Totul părea normal. Raquel şi Bayamo obţinură şi ei legitimaţiile de îmbarcare fără probleme. Se regrupară toţi trei. Raquel avea fruntea lac de sudoare şi nu numai din pricina căldurii sufocante care domnea în acea încăpere mică şi lipsită de climatizare…

Luis Miguel se duse să bea o cafea în care răsturnă o jumătate de zaharniţă. Malko nu se putea împiedica să nu fixeze intrarea unde stătea femeia-poliţist. Dintr-acolo putea veni pericolul… îşi consultă ceasul: opt fără zece. În mod normal, G2 nu avusese când să descopere şiretlicul…

Un difuzor anunţă brusc în spaniolă:

— *Pasajeros para Cayo Largo.*

Un alt autocar aştepta şi ei se înghesuiră în el. Ieşiră din aeroport şi urmară un drum complicat, după care pătrunseră direct pe pistă printr-o intrare păzită de poliţişti. În treacăt, Malko zări mai multe avioane ale companiei *Cubana,* câteva lliuşin, Tupolev şi o navă cu patru reactoare a *Aeroflotului.* Se opriră, în cele din urmă, în faţa unui YAK 20 vechi.

Simţi că i se accelerează pulsul. Doi poliţişti stăteau în spatele pasarelei... Călătorii începură să coboare din autobuz. Trecând prin faţa poliţiştilor, le arătau paşaportul şi biletul. Veni şi rândul lui Raquel: dar cubanezul se interesă mai mult de sânii ei decât de document... Apoi, se apropie Bayamo. Oamenii legii nici nu se uitară la acte, verificând doar naţionalitatea paşaportului.

Control de rutină...

Trecu şi Malko şi urcă în YAK-ul 20. Ai fi zis că era vorba de un avion de război! Scaune învelite în pânză şi numai un singur hublou la fiecare patru locuri. Probabil vreun rebut al Air Gulag-ului în care numai brutele de gardieni aveau drept la lumină...

Raquel îi păstrase un loc. Îi suflă la ureche:

— Merg pentru prima oară cu avionul! Nici nu-mi vine să cred. Chiar fugim din Cuba cu adevărat?

— Sper... spuse Malko pentru a conjura soarta.

Avionul se umplea cu o încetineală exasperantă... în sfârşit, se ridică panoul din spate şi o stewardesă apăru aducând bomboane. Turbopropulsorul începu să vuiască şi aparatul porni să ruleze pe pistă pentru a prinde viteză. Malko schimbă o privire cu Luis Miguel Bayamo, încercând să nu se mai gândească la cele ce vor urma. Aveau un răgaz de douăzeci de minute...

Exact în acel moment, securiştii începeau să se impacienteze. Era opt şi zece.

Aparatul începu să ruleze sub o bruscă aversă tropicală şi decola greoi. Deodată, nişte aburi albi începură să iasă dintr-o cornişă perforată, care se întindea cât era avionul de lung. Aerul condiţionat. Parcă ar fi fost într-o cameră de

gazare. Norii se împrăştiară… Făcând loc mai întâi junglei şi apoi mării Caraibelor.

Malko închise ochii, rugând cerul ca toată aventura să se termine cu bine. Şi aşa era un miracol că se putuseră smulge din Havana. Raquel se aplecă la urechea lui.

— E minunat! Nu-mi vine să cred. Crezi că voi putea telefona familiei mele din locul unde vom ajunge?

Malko nu-şi putu reţinu un zâmbet.

— Bineînţeles, spuse el.

Sosirea la Cayo Largo era cea care-l neliniştea. Securitatea nu va întârzia să reacţioneze.

— Cum?

*

* *

Un microfon ascuns sub tabloul de bord al Buick-ului siclamen începu să pârâie.

— Luis Miguel tot n-a ajuns?

— Nu, răspunse Salvador Jibaro. Dar precis nu are să întârzie prea mult…

Se uită la ceas: opt şi douăzeci. Într-o operaţiune ca cea de faţă nu era dramatic. Pentru a se linişti, pipăi teancul de cincizeci de mii de dolari, aşezat alături de el. Dovada bunei credinţe a imperialiştilor… Făcuse uz de multă insistenţă pentru a-l convinge pe generalul Orosman Pintado, responsabilul contraspionajului, să înceteze filarea lui Malko… Acum, începuse să intre în panică… îşi tot sucea gâtul ca să vadă Piaţa Revoluţiei şi să-i pândească pe cei care coborau din autobuz. Şase vehicole ale securităţii erau gata să intervină, dar ideea era să-l ducă pe Bayamo până la destinaţia finală, pentru a-i aresta în acelaşi timp şi pe prietenii lui dispuşi să-l ascundă. Salvador Jibaro fusese călduros felicitat în seara precedentă pentru manipularea lui… Din nou glasul izbucni în microfon.

— Linz a dispărut. Nu şi-a mai luat maşina de la Havanauto… Opt şi douăzeci şi cinci. Salvador Jibaro simţi că i se usucă gura. Era cu neputinţă! Luis Miguel Bayamo trebuia că luase un autobuz sau venea pe jos.

— Asta nu spune nimic, îi aruncă el interlocutorului invizibil. Gâtlejul i se încleşta progresiv. Un glas interior îi

şoptea că fusese tras pe sfoară... Îşi impuse calm, aprinzând o ţigară pe care nu era în stare s-o fumeze...

Nouă fără douăzeci. O Lada 1500 gri se opri în spatele Buick-ului şi din ea ieşi responsabilul contraspionajului, care se prăvăli în vechea maşină americană.

— Linz al tău te-a dus cu vorba! urlă el. A dispărut.

— *Nu, nu, companero* Orosman, protestă Salvador. Priveşte aici, mi-a lăsat banii. Cincizeci de mii de dolari.

Generalul Pintado se strâmbă dispreţuitor.

— Ei şi? Îţi închipui că imperialiştii n-ar plăti de zece ori mai mult ca să-l aibă pe Bayamo? Dacă nu cumva, eşti chiar tu cel care ne-a înşelat... rosti el cu o voce insinuantă.

Salvador Jibaro simţi că i se scurge sângele din vine. Ticălosul ăsta era în stare să facă din el ţapul ispăşitor. Încercă un zâmbet chinuit.

— *Companero* Orosman, nu vorbeşti serios... trebuie să apară.

Celălalt îl împunse cu degetul în piept.

— După toate cele, prea ai avut multe contacte cu *gringos... Dacă* din cauza ta ticălosul de Bayamo a reuşit să ne scape, ai s-o regreţi toată viaţa. Care n-o să dureze prea mult, de altfel...

Se uită la ceas.

— Dacă la nouă nu-i aici, lăsăm dispozitivele pe loc, dar tu vii să dai nişte explicaţii pe calle M. Şi va trebui ca explicaţiile să fie valabile...

Ieşi din maşină trântind portiera şi urcă în Lada lui, care demară pentru a se ascunde ceva mai departe. Salvador Jibaro era mai mult mort decât viu. Creierul îi clocotea. Se agăţă de volan, încercând să se calmeze. Stăpânit de o dorinţă teribilă să fugă de acolo, deşi ştia că era imposibil. Minutele se scurgeau. Căuta în minte cu disperare ce se putuse întâmpla. Fără să-i vină a crede că Linz îl manipulase... Dacă aşa stăteau lucrurile, ca să se ducă unde?...

Gândurile îl absorbiră în asemenea măsură încât nu observă că trecuse ora.

Vocea controlorului îl făcu să tresară.

— Ia-o din loc şi du-te pe strada M, *companero...*

Lui Salvador i se tăiaseră picioarele... Demarând era cât pe ce să se lovească de un gua-*gua verd*e şi opri brusc. Mâinile ude îi alunecau pe volan. Se mai întoarse pentru o ultimă oară, ştiind că Bayamo nu va mai veni... Când văzu porţile garajului de pe calle M deschizându-se înaintea lui, avu impresia că erau cele ale infernului. Strângând pachetul de dolari la piept, urcă la etajul patru, reşedinţa contraspionajului. Uşa şefului era deschisă. În birou se aflau patru inşi cu feţe mohorâte.

Generalul Orosman Pintado se uită la el rece şi dispreţuitor.

— Serviciile noastre au interceptat nişte mesaje americane, afirmă el. Nu le-am putut descifra în totalitate, dar fac referire la exfiltrarea lui Miguel Bayamo. Astăzi!

Salvador Jibaro simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

— Eu nu... eu nu mai înţeleg nimic.

— Tu ai cerut ca Linz să nu mai fie filat, tranşă generalul. Altminteri am şti unde se află acum. Împreună cu Bayamo... Ai trei ore să-i găseşti. Dacă nu reuşeşti, vei fi pus sub stare de arest, sub acuzaţia de trădare a Revoluţiei.

Lui Salvador i se muiaseră picioarele. Ridică pachetul de dolari.

— Şi ăştia? I-au...

Generalul făcu un pas înainte şi-i smulse dolarii din mână.

— Să vedem dacă nu sunt falşi! Şi cine îmi zice mie că n-ai primit tot pe atât pentru tine...

Mut de groază, Salvador simţi că era dat afară din birou. O maşină, cu doi securişti încruntaţi, îl aştepta. De pe acum era considerat un trădător. Cel de la volan se întoarse spre el, zâmbind murdar.

— Ia zi, *companero,* de unde o începem?

Salvador Jibaro încerca să-şi adune minţile, împărţit între panică şi o furie oarbă împotriva celui care-l manipulase.

— *Autopista del Este* e supravegheată?

— Da. Precum şi toate ieşirile din oraş. Toate vehiculele sunt oprite şi percheziţionate. Altceva?

Sau rămăseseră în oraş sau fugiseră. Salvador mai puse o întrebare:

— Jose Marti?

Celălalt rânji.

— M-ar mira ca nemernicul de Bayamo să îndrăznească să apară acolo unde toată lumea îl cunoaşte.... De altfel am verificat, nici un zbor nu-i prevăzut pentru dimineaţa asta...

— Şi cursele interne?

Celălalt tăcu o clipă.

— La asta nu ne-am gândit...

— Să mergem într-acolo, ordonă Salvador Jibaro. Şi repede. Şoferul de pe Lada demară, luând-o imediat spre sud. Nici nu avea nevoie să folosească sirena de pe capotă pentru ca rarele maşini să se tragă într-o parte din faţa lui. Plăcuţa roşie FAR[49] îi acorda prioritate absolută. Trecură pe lângă şiruri întregi de vehicule, reuşiră să evite impactul cu un camion, ajungând în mai puţin de douăzeci de minute la aeroportul Jose Marti.

Salvador Jibaro nu era decât un ghem de ură împotriva omului care-l manipulase. Se şi vedea tăindu-l bucăţi cu foarfecă de grădină. Regula era simplă: ori îl găsea ori trebuia să plătească pentru el, batjocorit cu o etichetă de trădător. I s-ar întocmi un dosar de toată frumuseţea şi ar sfârşi împreună cu *plantados...*

Lada opri în faţa aerogării mici din lemn şi Salvador Jibaro sări afară. Holul era gol. Se repezi spre un funcţionar adormit şi-i puse sub nas legitimaţia de securist.

— *Companero,* urmărim un spion imperialist. Ce zboruri au fost în dimineaţa asta?

Ceilalţi doi poliţişti se apropiară, ameninţători.

— Da, se bâlbâi funcţionarul. Trei. Unul pentru Santiago de Cuba, unul pentru Cayo Largo şi unul pentru Varadero.

— Arată-mi biletele!

Celălalt deschise sertarul şi-i dădu un teanc de cupoane. Salvador Jibaro le parcurse rapid, fără să descopere nimic interesant... îşi ridică privirea.

— Caut un bărbat blond cu... Funcţionarul îl opri imediat.

— Eu n-am fost aici, *companero... Iar* colegii mei au plecat. Dar este acolo o comp*anera, cred* că ea a asistat la

[49] Fuerzas Armadas Revolucionarias – (forţele armate revoluţionare).

îmbarcare…

Salvador o şi pornise spre o fată înaltă în uniformă gri, fumând o ţigară, sprijinită de tejgheaua barului. Îi băgă şi ei legitimaţia sub nas.

— *Companera,* căutăm un spion imperialist care s-a îmbarcat în dimineaţa asta pe unul din avioane. Era însoţit de un trădător.

Cu volubilitate, îl descrise pe Malko şi pe Bayamo. Când pomeni de ochii aurii, remarcă o imperceptibilă reacţie a tinerei. Cu toate astea poliţista scutură din cap.

— Nu-mi dau seama, *companero,* era multă lume, străini… Salvador îi aruncă o privire glacială. Convins că minţea. Fără să priceapă din ce cauză.

— Vino aici, spuse el.

O apucă de braţ şi o trase în biroul şefului şi închise uşa în urma lui. Fără nici un avertisment îi expedie un pumn formidabil În stomac. Ea se frânse în două cu un strigăt surd, iar secundul profită de ocazie ca s-o lovească peste faţă din toate puterile. O înşfacă de păr şi o izbi cu capul de birou de trei sau palm ori. Când îi dădu drumul, sângele şiroia din gura ei zdrobita şi din nasul spart.

Salvador Jibaro o ridică trăgând-o de păr spre spate ţi i se adresă cu o voce stăpânită:

— *Companera,* acum ai să-mi spui adevărul. Altminteri îţi fărm toate oasele…

Cei doi zbiri dădură fuga să admire scena ca nişte cunoscători. Poate că Salvador n-o fi totuşi un trădător… Femeia-poliţist înghiţi sângele care-i curgea din buzele zdrobite şi murmură:

— Cred că era un bărbat care corespundea acestei descrieri pentru avionul de Cayo Largo.

— Cum de-l cunoşti?

— Nu-l cunosc, l-am văzut când făceam de gardă la hotelul *Victoria.* A trecut azi dimineaţă pe aici. Nu ştiam că era un imperialist.

Salvador Jibaro avu impresia că i se ridica o greutate enormă de pe piept. Se întoarse spre ceilalţi doi.

— Aţi auzit-o pe căţeaua asta?

Îl aprobară dând din cap. Salvador nu putea să înţeleagă,

ce legătură era între omul pe care-l hăituia şi poliţista, în principiu, ireproşabilă? Se întoarse spre ea.

— De ce n-ai spus adevărul?

Ea nu-i răspunse, încercând să uite de durerea dinţilor sparţi şi de o minunată amintire. Viaţa ei se dăduse peste cap şi era conştientă de acest fapt.

Salvador insistă.

— Răspunde!

Ea rămase mută.

Salvador Jibaro observă atunci o pată de sânge care-i murdărea frumosul lui pantalon gri.

— *Puta!*

Îi trase o lovitură de picior care o aruncă pe jos şi ridică telefonul. Cayo Largo era o fundătură. Avea să-l găsească pe Mark Linz şi să-l pună să plătească pentru porcăria pe care i-o făcuse.

Capitolul XVIII.

Aveai impresia că intri într-un cuptor! Pista era fierbinte şi soarele îţi carboniza umerii. În afara câtorva clădiri din lemn, cât vedeai cu ochii erau numai cocotieri şi albastrul mării Caraibelor.

O orchestră cânta în mica aerogara deschisă în toate vânturile. Chelneriţe serviră rom, iar un ghid începu să prezinte în mai multe limbi frumuseţile din Cayo Largo... Parcă ar fi sosit la Club Med. Raquel se agăţa de braţul lui Malko.

— Ce frumos e!

Dar el nici nu se uita la peisaj... Căuta din ochi portul de agrement unde trebuia să se găsească Cuer*navaca... Aeroport*ul părea foarte izolat, pustiu, în afara unui biplan sovietic destinat, evident, pentru botezul aerului.

Luis Miguel Bayamo se apropie de Malko.

— O să trebuiască să scăpăm de toţi oamenii ăştia, spuse el.

— Ai mai fost la Cayo Largo?

— Nu, făcu transfugul, dar am văzut ilustrate. Am impresia că portul de agrement e pe aproape. Ştii ce tip de vas avem?

— O Cobra, spuse Malko. De ce?

— Poliţia maritimă dispune de o vedetă cu un tun mic. Trebuie că merge cu vreo treizeci de noduri.

— Al nostru merge cu cincizeci. Şi vom avea câteva mile avans. Nu vor băga de seamă imediat dispariţia noastră...

Tropăiau de nerăbdare în plin soare, aşteptând să se regrupeze toată lumea. Malko se întreba ce se întâmplase la Havana. Acum, indivizii din G2 ştiau că-i manipulase. Nu vedea cum i-ar fi putut descoperi destinaţia... Brusc, zări un reflex negru în părul blond al lui Miguel Bayamo, realizând cu groază, că un firicel de vopsea începuse să se prelingă pe tâmpla lui. Sub bătaia soarelui, era pe cale să devină iar brunet!

Avu impresia că i se oprise inima. Printre cubanezii care-i

întâmpinaseră, era cu siguranţă un delator şi faptul risca să nu-i scape... Rapid îl trase pe Bayamo la umbră şi-i şopti la ureche:

— Nu mai sta în soare că ţi se duce vopseaua... Cubanezul se şterse insistent iar Malko o avertiză în acelaşi fel şi pe Raquel. Şi părul ei începuse să capete culori bizare. Era timpul s-o ia din loc... Brusc, auzi un zgomot de motor şi i se puse nodul în gât.

Un punct se mărea pe cer, venind dinspre nord, din direcţia Havanei... Nu-şi mai putea desprinde ochii de la el. Raquel îşi băgă unghiile în braţul lui.

— Ce se întâmplă?

Încă nu scăpaseră... Punctul se mări şi mai mult, iar Malko se simţi uşurat. Era tot un biplan care abia se târâia cu încărcătura lui de turişti... Ghidul răguşise pentru a reuşi să-i îmbarce pe toţi într-un camion echipat cu_bănci şi cu o prelată deasupra, care să-i adăpostească de soare. Începea turul insulei. Cotiră spre stânga şi, după vreo câteva sute de metri, Malko zări cele trei catarge ale unui vas tras la chei: se apropiau de portul de agrement.

Camionul opri puţin mai departe şi ghidul îi informă:

— Vom vizita o crescătorie de broaşte ţestoase. Apoi, portul de agrement de unde ne vom ambarca pentru Playa Sirena. Dejunul pe plajă...

De nesperat! Amestecaţi printre canadieni se aplecară asupra unor broaşte ţestoase enorme care se învârteau leneş într-un bazin mare. Bayamo se apropie de Malko şi-i arătă nişte turnuri metalice care depăşeau cocotierii.

— Uitasem, au aici mai multe radare. Ne pot repera şi pot trimite câteva MIG-uri din Havana. Cu rachetele de care dispun ne scufundă în două minute...

Malko nu prevăzuse aşa ceva. Încercă să-l liniştească pe cubanez.

— Vasul nostru e foarte rapid. Vom atinge apele internaţionale într-o jumătate de oră. Există într-adevăr un risc minim, dar nu cred ca ei să reacţioneze aşa de repede...

Se uită la reflectoarele radarelor montate pe camioane albe, cum se roteau uşor... Destul de neliniştitor... înaintând

pe pontonul ţestoaselor, zări portul de agrement pe toată lungimea. Mai multe vase erau la chei. Două iahturi de croazieră pline de undiţe, sub pavilion cubanez, un vas vechi cu trei catarge, sub acelaşi pavilion şi în fine, altul mare în roşu şi alb.

Cobra venise după ei... Pavilionul mexican, verde şi alb, se vedea limpede la pupă. Malko îi strânse braţul lui Raquel.

— Iată-l! Priveşte!

Tânăra se uită la vase, încântată.

— Nu-mi vine să cred...

Alături, într-un alt chei, se vedea o vedetă vopsită în gri, cu un tun mic în faţă şi coca într-o stare jalnică. Vasul poliţiei. Malko nu mai putea sta locului.

— Rămâi aici, îi spuse lui Bayamo, mă duc cu Raquel să fac o recunoaştere.

Dacă totul mergea bine, în câteva minute vor ajunge în afara Cubei.

Ieşiră din parcul broaştelor ţestoase şi o luară pe drumul care ducea spre portul de agrement. În faţa lui se afla un soi de bar cu acoperişul din paie, unde se odihneau alţi turişti. Trecură complet neobservaţi. Mână în mână, grăbiră spre Cobra vopsită în roşu şi alb. La colţul barului, Malko îi descoperi partea din spate. Îi sări inima din loc. Cele două trape ale motorului erau deschise şi un mecanic stătea aplecat asupra compartimentului, scotocind ceva în interior.

Cobra era în pană!

*

* *

Salvador Jibaro era ud leoarcă, climatizarea micului birou fiind oprită: pana zilnică de curent. Pentru a douăzecea oară formă un număr de telefon şi începu să urle... Toată lumea îl refuza fără drept de apel: imposibil să facă rost de un avion pentru Cayo Largo. Securitatea nu avea, armata pretindea că nici ea n-are, marina avea dar fără echipaj, cât priveşte aviaţia, aceasta nu dispunea decât de MIG-uri 23, de vânătoare. Dar pentru a le pune pe acestea în mişcare era nevoie de un ordin scris al lui Fidel Castro... De când un general de aviaţie, şef de stat major, alesese libertatea pe propriul lui avion, era nevoie de treizeci de semnături

pentru cel mai neînsemnat zbor…

Din nou îşi debită cupletul şi auzi spunându-i-se că singurul aparat disponibil era un biplan, cu o viteză de 150 la oră, care n-ar mai ajunge cu siguranţă întreg la Cayo Largo…

Închise furios foc. Toată securitatea era în fierbere… Mesajele plecau în toate direcţiile. Mai puţin acolo unde ar fi trebuit: Cayo largo. Dintr-o cauză inexplicabilă radioul nu funcţiona iar telexul nu răspundea. Responsabilii probabil că făceau plajă… Dar bruiajul undelor radio îl intriga pe Salvador Jibaro. Trebuie că era vreo şopârlă pe undeva. Yankeii erau neîntrecut în acest domeniu…

Tăcut, un colonel sovietic se uita la toată această tevatură cu un anume dispreţ.

Salvador Jibaro se ridică pentru a trece în biroul vecin unde generalul care comanda contraspionajul se zbătea la rândul lui… În trecere, îi expedie o lovitură de picior femeii-poliţist, care stătea ghemuită, legată cu cătuşele şi un lanţ de radiator. Uite aşa, din simplă răutate.

Generalul Pintado închise telefonul puţin mai destins.

— Gata! anunţă el. Am găsit un elicopter. Un MI 26 al armatei. Noroc că am prieteni! Sunt obligat să le plătesc kerosenul în dolari. Bine că avem de unde!

Bătu peste teancul de cincizeci de mii de dolari. Atitudinea lui faţă de Salvador se mai îmblânzise. Nu mai era considerat ca un trădător, ci doar ca un imbecil bun să taie trestie de zahăr. Salvador Jibaro ar fi fost mulţumit. Se speriase aşa de rău. Luă dintr-un sertar un Makarov şi două încărcătoare şi se alătură generalului. Cu MI 26 făceau mai puţin de o oră până la Cayo Largo.

— Sunt în pană!

Raquel vorbise cu gâtul strangulat de groază. Malko tocmai se uita la trapele deschise când un om apăru din interior. Un mustăcios, cu o statură atletică şi ochelari pe nas, porni pe pasarelă.

Ceva indefinisabil îi spuse lui Malko că era Fernando Lopez, omul de legătură al CIA. Acesta se apropie de cuplu cu un surâs şi întrebă în spaniolă:

— Prima zi la Cayo Largo?

Malko îi întoarse zâmbetul.

— Da, spuse el. Sunteţi cumva Fernando Lopez?

Mexicanul înclină capul afirmativ.

— Da. Nu trebuie să rămâneţi aici multă vreme, e periculos. Un soldat cubanez păzea, stând la umbră ceva mai departe, intrarea în baza radar, fără să le acorde nici o atenţie.

— Lipseşte cineva?

— E puţin mai încolo, îl asigură Malko.

Fernando Lopez aruncă o privire spre Raquel.

— Vine şi ea?

— Da. Ce s-a întâmplat? Sunteţi în pană?

— Nu tocmai. Am fost nevoiţi să luăm benzină de aici şi e o porcărie! S-a depus pe fundul rezervoarelor. Carburatoarele sunt ancrasate, până şi pompele nu mai funcţionează.

Lui Malko parcă i s-ar fi aruncat în cap o căldare cu apă rece ca gheaţa.

— Puteţi efectua reparaţia?

— Bineînţeles, dar o să mai dureze cam o oră. Mecanicul meu munceşte din zori... Aţi avut ceva probleme?

— Da, spuse Malko. Nu putem rămâne aici decât foarte puţin timp.

Mexicanul se uită la ceas.

— E nouă şi jumătate. Prefer să nu vă urc la bord acum, e plin de delatori pe aici. De îndată ce reparaţia va fi terminată am să părăsesc portul şi am să vă iau dintr-un loc mai liniştit. Vă trimit schitul nostru. Ori la *Sanctuario de los pajaros*[50] ori la Insula Iguanelor ori din largul plăjii Sirena, unde o să fiţi duşi mai mult ca sigur...

— Cum doriţi, spuse Malko, dar trebuie să precizăm locul întâlnirii.

Mexicanul îşi făcu repede socotelile.

— O.K. Pe plaja Sirena, cereţi să faceţi o plimbare spre Insula Iguanelor. Am să vă aştept acolo, de la ora unsprezece, cu ambarcaţiunea auxiliară.

Urcă din nou scara. Raquel şi Malko ajunseră în ultimul moment pe primul iaht de croazieră şi se înghesuiră printre

[50] Sanctuarul păsărilor.

canadieni. Luis Miguel Bayamo îşi croi imediat drum până la ei.

— Ei, cum stăm? întrebă el îngrijorat.

— Ne îmbarcăm într-o oră şi jumătate, îl anunţă Malko. Relaxează-te. În jurul lor, canadienii se fotografiau care mai de care. Malko îşi scoase aparatul ca sa facă la fel ca toată lumea şi o luă pe Raquel din toate unghiurile. Nu-i venea să creadă că planul lui mersese!

Iahtul de croazieră înconjură insula îndreptându-se spre o plajă mare de mai mulţi kilometri lungime, care se afla la vest de Cayo Largo. Insula semăna cu un ciocan, iar Playa Sirena cu capul lui. Raquel făcuse ochii mari privind plaja cu nisipul alb şi marea de smarald.

— E cu mult mai frumos ca la Varadero! exclamă ea. Mi-ar face plăcere să fac o baie.

Plăcerea lui Malko era să urce pe *Cuernavaca* şi să ajungă mai repede în apele internaţionale... Atâta vreme cât se afla pe teritoriul cubanez, securitatea mai putea să tenteze ceva.

*

* *

Un elicopter zbura la trei mii de picioare deasupra mării Caraibelor. În afara celor doi piloţi militari, mai era generalul Orosman Pintado, Salvador Jibaro, trei agenţi din G2 şi un comando format din opt inşi înarmaţi până-n dinţi. Li se spusese că efectuau o misiune secretă pentru guvern, fără a li se preciza ce anume...

Cayo Largo nu se vedea decât ca o şuviţă gălbuie pe linia orizontului, la douăzeci de minute de zbor. Zgomotul rotorului era asurzitor... Salvador Jibaro fuma nervos. Rumegându-şi răzbunarea. Păcat că Sacuamelas murise... Nu-şi imagina cum aveau de gând să fugă. Şi cu toate astea, doar nu veniseră la Cayo Largo ca turişti.

Goluri de aer scuturară aparatul şi începu să-i fie rău de la stomac. Generalul, cu chipul impenetrabil, nu lăsa să se întrevadă nimic din sentimentele lui... Şi el se întreba ce avea să le rezerve această expediţie...

Stelele lui erau în joc... Ba chiar mai mult: el fusese cel care semnase ordinul de încetare a supravegherii lui Mark

Linz. Alţii fuseseră împuşcaţi pentru vini mai puţini grave.

Aparatul sosise acum deasupra insulei şi unul dintre piloţi se întoarse şi începu să strige pentru a acoperi zgomotul rotorului.

— Ce facem?

— Inspectează insula la şase sute de picioare, ordonă generalul.

Se aplecă prin uşa deschisă. Ajunseseră deasupra lui Cayo Largo şi, cunoscând perfect topografia, reperă mai întâi pista aeroportului pe care erau aliniate două biplanuri, alături de un YAK 20. Apoi, portul de agrement. Nu văzu nimic anormal, în afara unui vas roşu şi alb sub pavilion mexican... Singurul element străin.

Aparatul viră spre sud, acolo unde se aflau două hoteluri, fără a remarca nimic suspect.

*

* *

Raquel, de gâtul lui Malko, se strângea lângă el, apăsându-şi pubisul cu insistenţă de coapsa lui.

— Aş vrea să facem dragoste! murmură ea. Soarele, marea, plecarea asta... E un vis... Dintr-o dată nu mă mai doare nimic.

Stăteau lungiţi în capătul unei limbi de pământ care termina Playa Sirena, cam la un kilometru de restaurant. În afara câtorva italience care-şi bronzau sânii şi a unor canadiene, roşii ca nişte raci fierţi nici ţipenie... grosul turiştilor se aflau mult mai departe.

— Când o să scăpăm de aici, am să te duc pe o plajă şi mai frumoasă, îi promise Malko.

Se şi vedea cu Raquel într-un Air France 747 zburând spre San Domingo. Mâna lui se strecură pe sub costumul lui Raquel care se lipi şi mai tare de el. Din păcate, costumul ei, dintr-o singură piesă, nu permitea prea multe fantezii. În cele din urmă, se întinse peste ea, profitând de o movilă de nisip şi dădu uşor la o parte ţesătura elastică. Raquel fu zguduită ca de un curent electric când o penetra cu multe menajamente.

— Oh, ce bine e, mă exciţi, murmură ea. Crezi că nu ne vede nimeni?

În afara unei italience adormite la vreo douăzeci de metri şi de Luis Miguel, cu mult mai departe, nu mai era nimeni.

Malko se mişca foarte încet. Raquel, ridicându-şi bazinul, începu să-l maseze cu muşchii interiori într-un ritm regulat care declanşa rapid plăcerea în Malko. Când ea îl simţi, îşi strânse picioarele întemniţându-l şi frecându-se de el. Până ce începu să strige. Italianca sări în sus şi se uită în direcţia lor.

— Mi-e ruşine, murmură Raquel.

Malko se smulse din ea, îşi compuse o ţinută decentă şi o trase spre mare. Fundul nu era deloc adânc şi înaintară în mare până departe.

Lipit de Raquel, Malko auzi deodată un bubuit venind din cer.

Se uită în sus şi zări un elicopter mare care trecea pe deasupra lor. Un aparat militar, cu arme grele la bord. Stomacul i se strânse. Securitatea dăduse peste ei! Vasul fiind în pană, erau prinşi ca într-o cursă…

Cei care-i căutau aveau să afle foarte repede unde erau… Raquel îi aruncă o privire întrebătoare:

— Nu-mi miroase deloc a bine, făcu Malko, hai vino!

Ieşiră din apă în fugă şi se apropiară de Luis Miguel Bayamo.

— Au venit după noi, ticăloşii! răbufni cubanezul.

Era livid. Elicopterul dispăruse în direcţia portului de agrement. Malko îşi adună lucrurile.

— Repede, trebuie să fugim până nu-i prea târziu…

Bayamo se întoarse spre el.

— Suntem terminaţi, spuse el cu o voce fără timbru. Chiar dacă plecăm. Elicopterul MI 26 ne ajunge din urmă şi ne face praf.

*

* *

— Aşează-te aproape de perimetrul de apărare, îi spuse generalul Pintado pilotului.

Cuiburi de mitraliere se aflau în capătul pistei. De acolo, putea merge pe jos până în portul de agrement… După cinci minute, MI 26 ateriza într-un nor de praf la vreo trei sute de metri de bazinele broaştelor ţestoase. Soldaţii săriră

jos. Treizeci de secunde mai târziu un jeep rusesc sosea de la baza radar, chemat prin radio.

Generalul Orosman Pintado urcă în el cu Salvador Jibaro alături şi doi membri ai comandoului.

— În portul de agrement, ordonă el.

Se opriră în faţa vasului *Cuernavaca* şi, din câţiva paşi ajunseră la vedeta poliţiei navale. Generalul strigă un ofiţer care se afla acolo.

— Cunoşti vasul ăsta? îl întrebă. Ce face aici?

— Sunt nişte mexicani, *companero general,* explică ofiţerul. Vin regulat să pescuiască în larg... Le dăm o autorizaţie de şaptezeci şi două de ore conform instrucţiunilor Ministerului Turismului din Havana. Trebuiau să plece în dimineaţa asta, dar au o avarie la motor...

— Nimic suspect în legătură cu ei?

— Nimic, *companero general.*

Cu atât mai mult cu cât *Cuernavaca* cumpără benzină pe dolari de la baza militară...

— Bine, o să mergem totuşi să facem o inspecţie... Vino cu mine.

Lăsându-l pe Salvador Jibaro pe chei cu membrii comandoului, cei doi ofiţeri urcară pe pasarelă, întâmpinaţi fiind de schiperul mexican. Generalul Pintado îl salută politicos.

— Vom proceda la o vizită de rutină, îi explică el. Vedeţi vreun inconvenient?

— Vă rog, acceptă mexicanul, simţiţi-vă ca la dumneavoastră acasă.

Inspecţia se termină repede. Cele trei cabine erau goale, totul părea în ordine, nici un material neobişnuit... La plecare, generalul aruncă o privire spre trapele deschise de la camera maşinilor.

— Mai durează mult?

Mexicanul făcu un gest de neputinţă.

— Nu ştiu. Câteva ore, cred. Doriţi să beţi ceva?

Îi arătă o sticlă de Gaston de Lagrange aşezată pe masa din careu.

— Mulţumesc, n-am timp, spuse Orosman Pintado, care se dădea totuşi în vânt după coniacul franţuzesc.

Se întoarseră pe chei. Salvador Jibaro fuma nervos. Veni în fugă spre general.

— *Companero* Orosman! Toţi turiştii au plecat pe Playa Sirena. Trebuie să mergem acolo.

— Cum?

— Nu-i nici un vas. Cu elicopterul.

Se întoarseră în goană până la MI 26 şi îi explicară problema pilotului care clătină din cap.

— N-am cum să aterizez acolo. Pot doar să vă debarc la capătul unei corzi.

— Se întoarce unul dintre vase, făcu Salvador Jibaro. Să-l aşteptăm…

Înapoi în portul de agrement. Se instalară sub acoperişul de paie al barului, trepidând, de nerăbdare… Siguri că cei pe care-i căutau se aflau la câţiva kilometri de ei… Bine că n-aveau cum să le scape.

Capitolul XIX.

— Să ne strecurăm spre Insula Iguanelor, mai înainte de a sosi ei aici, propuse Malko.

— Inutil, interveni Bayamo. O să arunce *Cuernavaca* în aer dacă află că noi suntem pe vas...

Era un risc. Dar, pentru moment trebuia parat primul pericol... Să părăsească Playa Sirena mai înainte ca urmăritorii lor să debarce aici. Se duseră să-l caute pe organizatorul excursiei, un cubanez filiform, cu pielea neagră.

— Aş vrea să văd iguanele, spuse Malko. Înainte de masă.

— Perfect. Să întreb dacă nu sunt şi alţi amatori. Doisprezece dolari de persoană. Putem merge într-un grup de şase.

— Plătesc vasul în întregime, spuse Malko.

Însoţindu-şi vorba cu gestul, lăsă pe masa de lemn şaptezeci şi cinci dolari... încântat, cubanezul strigă un marinar.

— Ia-i pe aceşti *caballeros... Igua*nele şi canalul. Întoarcerea la prânz.

Malko, Raquel şi Bayamo se îndreptară spre barca cu motor, cu fundul plat, amarată la ponton. Trei minute mai târziu, goneau spre extremitatea insulei Cayo Largo. Malko se gândea la noua ameninţare care se abătuse asupra lor... Nu servea la nimic să părăsească staţiunea pentru a fi atacaţi pe urmă. Chiar de la plecarea vasului Cuer*navaca s-ar* fi dat imediat alarma...

Brusc inspirat, i se adresă marinarului:

— Aş vrea să mă opresc în portul de agrement. Am uitat ceva în parcul cu broaşte ţestoase...

Cum flutura o hârtie de cinci dolari, nu întâmpină nici o dificultate.

— Ce vrei să faci, *compadre?* întrebă Bayamo.

— Ai să vezi.

*

* *

În inima unei construcţii din ciment cenuşiu, practic fără nici o deschidere, din apropierea aeroportului din Miami, în mijlocul unui teren protejat cu sârmă ghimpată, mai mulţi bărbaţi se învârteau în jurul unor receptoare radio ultramoderne. Antene de toate formele se ridicau pe acoperişul clădirii…

Deodată, unul dintre aparate începu să funcţioneze, imprimând în acelaşi timp cifre şi litere pe o bandă de hârtie. Unul dintre bărbaţi rupse hârtie şi o introduse imediat într-un decoder, pentru a o duce apoi într-un birou alăturat, închis cu geamuri. Cel care-l ocupa aruncă o privire şi ridică un telefon verde. La capătul firului se afla şeful bazei F16, de la nord de Everglades.

— Tocmai am primit primul mesaj, anunţă el. Aparatele dumneavoastră pot fi gata de decolare de îndată ce-l voi primi şi pe al doilea?

— Nici o problemă, îl asigură responsabilul. Intrăm în alertă în zece minute.

De la baza lor, erau cincisprezece minute de zbor până în zona de patrulare a mării Caraibelor.

Liniştit, responsabilul închise şi-l sună pe Langley pe un telefon protejat.

*

* *

Iahtul mare de croazieră înainta cu o încetineală exasperantă, condus de un cubanez somnoros. Generalul Pintado şi cei trei inşi din G2 trepidau de nerăbdare. Şuviţa lungă de nisip auriu al Plajei Sirena părea să nu se mai apropie niciodată…

— Mai repede, ordonă generalul. Schiperul făcu un gest de neputinţă.

— Dacă merg mai repede, mă lasă motorul…

Abia mai rezistau când vasul atinse în cele din urmă pontonul după o manevră plină de precauţii… Turiştii se uitau cu stupefacţie la cei patru bărbaţi care nu li se asemănau deloc. Salvador Jibaro dădu fuga la ghid şi-i puse legitimaţia G2 sub nas.

— Căutăm un trădător şi un spion imperialist. E de

datoria ta să ne ajuţi.

Celălalt nu aştepta mai mult, dar îi arătă plaja.

— Sunt aici sute de străini…

Jibaro îl apucă de guler.

— *Companero,* e în joc securitatea revoluţiei. Trebuie să-i găsim pe criminalii ăştia…

Un negru înalt, care ascultase discuţia se apropie de grup cu un zâmbet veninos şi-l salută slugarnic pe general.

— *Companero,* spuse el, cred că i-am văzut eu. Au plecat toţi trei cu o barcă spre Insula Iguanelor…

Salvador Jibaro se încruntă.

— Toţi trei?

— Da, o femeie şi doi bărbaţi blonzi. Canadieni, am impresia. Generalul şi Salvador schimbară o privire surprinsă. Luis Miguel Bayamo nu era blond… Şi femeia? Negrul trebuie că se înşela. Salvador se întoarse spre cei doi adjuncţi ai lui.

— Verificaţi toată plaja…

— Dar noi nu-i cunoaştem, obiectară ei.

Cubanezul îşi lăsă privirea să rătăcească peste zecile de corpuri lungite pe Playa Sirena. Era muncă de două ore, plaja întinzându-se pe vreo doi kilometri. În schimb, singurul acces era pontonul pe care se aflau ei.

— Noi ne ducem pe Insula Iguanelor, le spuse celor doi oameni. Rămâneţi aici şi nimeni să nu părăsească plaja înainte de întoarcerea mea. Dacă vedeţi pe cineva care încearcă să fugă înot trageţi asupra lui.

Se întoarse în fugă pe iahtul de croazieră.

— Plecăm… spre Insula Iguanelor. Schiperul cubanez schiţă un gest de neputinţă.

— Imposibil, *companero.* Fundul nu-i destul de adânc acolo. Am să eşuez. E nevoie de o ambarcaţie cu fundul plat…

Salvador privi pontonul gol.

— Şi unde au dispărut?

— Plecate cu turişti, dar o să se întoarcă…

Nu le mai rămânea decât să aştepte plini de nerăbdare. Furios la culme, Salvador Jibaro începu să-i examineze pe cei care se scăldau aproape de mal, fără a-l repera pe

individul căutat. Sprijinit de bar, generalul Pintado făcea spume în tăcere. Salvador se apropie de el.

— *Companero* Orosman, n-au cum să ne scape... O să scotocim toată insula.

— Mi se pare bizar, remarcă ofiţerul cubanez. Au venit aici cu scopul să fugă. Dar nu văd cum. În afara acelui vas mexican. Ar fi trebuit să-i interzic plecarea. Am să dau nişte ordine în acest sens.

Salvador Jibaro saltă din umeri.

— Cu elicopterul, îl prindem uşor dacă e vreo problemă.

*

* *

Mica *lancha*[51] cu fundul plat se strecura printre pereţii formaţi de arborii tropicali pe un canal care separa insuliţele de sanctuarul păsărilor, la vest de Cayo Largo.

Malko fu plăcut surprins; *Cuernavaca* dispăruse. Deci, reparaţiile fuseseră efectuate...

Se apropiau de chei. Se întoarse spre Bayamo.

— Aşteaptă-mă aici.

Plecă împreună cu Raquel, aparatul Leica pe umăr, valijoara în mână. Un adevărat cuplu de turişti îndrăgostiţi.

— Încotro mergem? întrebă Raquel.

— Să încercăm a ne pune la adăpost plecarea, spuse Malko. Ai să faci ce-am să-ţi spun eu.

Trecură prin faţa parcului cu broaşte ţestoase, unde un alt grup de turişti italieni se minunau şi-şi continuară drumul până la pista pe care putrezea un vechi biplan sovietic. Un elicopter mare Ml 26 camuflat se afla alături. Câţiva soldaţi stăteau în jur şi o santinelă înarmată se sprijinea de fuzelaj. De unde se afla, Malko putea observa rachetele incendiare prinse sub aripi şi mitralierele grele din nacele... O maşinărie de temut, care terorizase Afganistanul...

Îi explică lui Raquel:

— O să mergem să facem nişte fotografii. Să te apropii progresiv de elicopter. Să le ceri soldaţilor permisiunea de a te fotografia alături de aparatul lor. Explică-le că eşti cu un diplomat sovietic.

[51] Ambarcaţiune cu motorul la exterior şi fundul plat.

— Şi dacă au să vrea să-ţi vorbească?

— Ştiu ruseşte, spuse Malko. Începem.

Îşi lăsă jos valijoara şi Raquel se sprijini de un arbore. Malko începu o serie de clişee. După zece minute, o fotografia alături de biplanul în ruină.

— Du-te acum.

Soldaţii nu-şi mai luau ochii de la ea... Când Raquel se apropie de MI 26, unul dintre ei îi tăie calea. Malko, preocupat să schimbe filmul nu le urmărise discuţia. După câteva momente, ea îi făcu semn să vină. Se conformă cu un zâmbet larg... Raquel i se adresă în spaniolă:

— Tovarăşii sunt de acord să-mi faci o fotografie, dar repede, până nu se întoarce şeful lor.

Malko se topi într-un zâmbet şi mai călduros şi începu să le mulţumească:

— *Spasiba! Companeros, spasiba! Muchas gracias.* Vorbiţi ruseşte?

Unul dintre piloţi rupea câteva cuvinte şi schimbară consideraţii asupra vieţii şi a vremii. Pălăvrăgind, Malko lăsă valijoara în interiorul elicopterului prin uşa deschisă, cu un gest cât se poate de firesc... Cu mâinile libere începu o serie de clişee, învârtindu-se în jurul elicopterului sub privirea echipajului încântat... Raquel îşi juca rolul la perfecţie. Luându-i pe cei doi piloţi de gât, râdea în hohote. Uneori, Malko surprindea o licărire de panică în ochii ei negri...

În cele din urmă se opri, filmul fiind terminat şi adresă un gest amical soldaţilor cubanezi.

— *Dasvidania, companeros...*

Se îndepărtă. Ţinând-o pe Raquel de mijloc îi şopti:

— Mişcă-ţi şoldurile.

Tânăra se conformă. Cei şase bărbaţi nu aveau ochi decât pentru crupa aceea care se ondula cu indolenţă sub privirile lor. Pilotul îngână:

— *Que buena!*

— Binecuvântată fie femeia care a zămislit-o, interveni şi copilotul. *Ballo* ăsta are baftă...

Malko şi Raquel dispăreau pe cărarea care ducea spre portul de agrement când o explozie formidabilă zgudui

insula, aruncând un suflu arzător spre cocotieri. O flacără roşie şi neagră se ridică spre cer, ca un panaş sinistru…

— Ce-a fost asta? întrebă Raquel.

— O explozie, o lămuri Malko. Nu ne puteam asuma riscul să fim urmăriţi. Să ne grăbim.

Marinarul de pe *lancha* era înnebunit. Malko îl linişti cu un zâmbet.

— Cred că a avut loc un accident. *Vamos.*

Celălalt nu observase că nu mai avea valijoara cu el. Întorcându-se mereu spre coloana de fum negru, o porni din nou pe şenal. Oamenii fugeau care încotro în baza radar şi auziră o, sirenă a pompierilor, Malko privi spre Playa Sirena şi remarcă un iaht mare de croazieră care venea spre ei. Curând el fu ascuns de o ridicătură a terenului. Se angajară în ape mai adânci navigând în lungul şirurilor de pescari în direcţia unei insuliţe. După ce înconjurară un promontoriu Malko zări deodată vasul *Cuernavaca.* Cam la două mile în larg, imobil…

— *Las iguanas!* îi anunţă marinarul de pe *Lancha.*

Mai înconjurară un promontoriu stâncos pentru a ajunge la un ponton vechi de lemn. Acolo se afla deja o ambarcaţiune uşoară vopsită în alb cu o dungă roşie. Apropiindu-se, Malko zări pe o latură inscripţia „vas auxiliar *Cuernavaca*". Erau aşteptaţi. Probabil, pentru a nu atrage atenţia, Fernando Lopez se sacrificase riturilor vizitării iguanelor.

Reptilele proliferau într-un mod prodigios. Zeci şi zeci, atrase de bucăţelele de pâine aruncate de turişti, cuibăreau prin scorburile stâncilor, îmblânzite ca nişte canişi… Raquel scoase un ţipăt de teroare.

— Mi-e frică, sunt oribile…

— Sunt absolut inofensive, o asigură Malko.

O iguană, ridicată cât era de lungă, pândea o bucăţică de pâine, cu micile ei labe prevăzute cu gheare puse pe piciorul lui Raquel, care începu să urle… Porniră în lungul stâncilor până în dreptul unui luminiş care se continua ca o pajişte plină de iarbă. Acolo, reptilele erau cu sutele. Schiperul de pe Cuer*navaca, Fern*ando Lopez, se apropie de ei, vizibil uşurat.

— Eram neliniştit! Ce-a mai fost şi cu explozia asta?

— Au aflat că suntem aici, îi spuse Malko. Au adus un elicopter de luptă din Havana. L-am aruncat în aer.

— Dumnezeule! L-am văzut! Nu mă gândisem că era vorba de aşa ceva. Cum aţi procedat?

— Am avut la mine tot ce-mi trebuia.

— Bun, să plecăm repede.

Porniră împreună, dând la o parte din drumul lor iguanele leşinate de căldura cumplită. Malko se aplecă spre pilotul de pe *lancha.*

— Prietenul meu o să ne aducă înapoi pe Playa Sirena, dumneata poţi pleca.

Se uită la Cobra ancorată în depărtare. De data asta libertatea aproape că o puteai atinge cu mâna. Era şi timpul. Culoarea blondă a lui Miguel Bayamo îşi lua valea, picurându-i pe cămaşă, precum şi cea a lui Raquel, iar pilotul de pe *lancha* începuse să le arunce priviri intrigate…

*

* *

Zdrobit, generalul Pintado se uita la ruinele fumegânde ale elicopterului MI 26. Bucăţi de tablă fuseseră azvârlite peste patru corpuri carbonizate. Rotoarele mari aterizaseră într-un bazin cu broaşte ţestoase. Din enorma maşinărie nu mai rămăsese decât o grămadă de fierătanii. Domnea un miros înecăcios de cauciuc ars…

Unul dintre supravieţuitori le putuse explica ce se întâmplase, furnizând o descriere precisă a cuplului care venise să le facă o vizită, exact înainte de a se produce explozia. Coincidea întru totul cu cea a cubanezului de pe Playa Sirena. Cei trei străini misterioşi plecaţi în Insula Iguanelor erau fugarii.

Salvador Jibaro nu îndrăznea să-şi privească şeful. Acesta din urmă se întoarse spre el, cu ochii injectaţi de sânge.

— Dacă nu-i găsim, cu mâna mea îţi trag un glonţ în cap…

Porniră în fugă spre portul de agrement unde îi aştepta *lancha* lor. Aşa cum se temuse generalul, iahtul mexican dispăruse, cum schiperul lui îi dăduse de înţeles. Mai exista încă o şansă minimă ca ei să nu se fi putut îndepărta.

Lancha demară cu toată viteza spre Insula Iguanelor. Salvador Jibaro se juca închizând şi deschizând piedica unui Kalaşnikov, cu nodul în gât de groază. Ori punea mâna pe ei ori viaţa lui înceta la Cayo Largo.

*

* *

— Priviţi!

Vasul auxiliar de pe *Cuernavaca* tocmai se îndepărta de Insula Iguanelor. Înaintea lor, tăindu-le drumul, se apropia o *lancha* cu mai mulţi bărbaţi la bord. Văzându-i, unul dintre ei se ridică agitând un Kalaşnikov!

Fernando Lopez trase o înjurătură.

— N-o să mai ajungem niciodată la vas.

Lancha se apropia cu toată viteza. Brusc, mexicanul coti spre un grup de insuliţe mlăştinoase, apropiate între ele, acoperite de o vegetaţie luxuriantă şi străbătute de numeroase canale mărginite de arbori tropicali: un adevărat labirint prin care nu te puteai aventura decât cu un vas având fundul plat, pentru a observa miile de păsări ale sanctuarului. Aceste canale formau o reţea de nepătruns, cu fundături, braţe împotmolite în nisip, doar parţial navigabile.

— Singura noastră şansă e să ne descotorosim de ei pe aici, făcu Fernando Lopez.

*

* *

Salvador Jibaro, ţinând Kalaşnikovul în mână, se întoarse spre pilot.

— Încotro au luat-o?

— Spre Sanctuarul păsărilor, *companero.* E vizitat de turişti. Cunosc bine locurile, îi prindem noi.

Salvador îi trase o palmă peste umăr.

— Dă-i bătaie!

Proptit la proră, cu arma bine înfiptă în şold, începea să-şi savureze tardiva victorie. Cu Bayamo în mâinile lor şi cu agentul american, până şi pierderea elicopterului s-ar trece cu vederea. Fremăta de nerăbdare…

Înaintea lor, ambarcaţia cu motor dispăruse în hăţişul arborilor tropicali…

Capitolul XX.

Ambarcaţiunea cu motor de pe *Cuernavaca* se strecura printr-un canal sinuos, printre rădăcinile aeriene ale arborilor tropicali şi a ramurilor căzute în apă. Fundul era foarte puţin adânc şi Fernando Lopez cu greu putea menţine schiful pe linie dreaptă în şenalul îngust. Pătrunseseră în inima ţinutului mlăştinos. Marea nu se mai vedea. Liniştea era deplină. Fără întrerupere, noi şi noi braţe se deschideau înaintea lor…

— Încotro mergem? întrebă Malko.

Lopez mormăi:

— E un şenal care iese la mare pe partea cealaltă a insulei. Dar până acolo e un adevărat labirint…

În urma lor se auzea bubuitul *lanchei.* Valuri mici clipoceau lovindu-se de arborii tropicali, peştii fugeau speriaţi. Deodată, zăriră prin hăţişul de ramuri un şenal larg. Malko strigă:

— Acolo!

Lopez o luă imediat pe un canal îngust năpădit de crengi pentru a ajunge spre ieşirea indicată. Brusc, ambarcaţiunea se hârâi de fundul apei şi motorul cală! În liniştea scurtă, auziră celălalt motor care se apropia… Lopez încercă o manevră disperată, băgând în marşarier… Mută de groază, Raquel se agăţă de Malko. Luis Miguel Bayamo încremenise ca o statuie…

Se întoarseră în canalul de mai înainte şi zăriră prin vegetaţia bogată cealaltă *lancha* împotmolită şi ea. Auziră strigătele turbate ale urmăritorilor… Aceştia reuşiră s-o ia din loc. Lopez intră pe un mic şenal. Din nou văzură marea…

— Pe aici e, triumfă mexicanul. Ieşim pe plajă.

Treizeci de secunde mai târziu nimeriră într-un lac mic. Printre arborii de pe partea opusă, se vedea marea. Atât doar, că între ei şi ea se afla o barieră în aparenţă de netrecut. Şenalul care ducea spre plajă era năpădit de liane, de rădăcini, fiind aproape blocat.

Nimeriseră într-un impas şi în spatele lor bubuitul motorului urmăritorilor se apropia… Erau prinşi în cursă.

Lopez şi Malko schimbară o privire elocventă.

Deodată, Malko sări în apa care-i ajungea până la brâu.

— Să încercăm să împingem vasul, spuse el. E singura modalitate.

Bayamo sărise imediat după el. Ceilalţi doi le urmară exemplul şi porniră să împingă ambarcaţia, înotând prin mocirlă… Raquel, prima, scoase un ţipăt de durere. O meduză se lipise de piciorul ei, provocându-i o arsură violentă… Apoi veni rândul lui Malko… Toţi strigau şi înjurau împingând vasul metru cu metru, urmăriţi de obsedantul zgomot al bărcii securiştilor care se apropiau.

Brusc, Lopez scoase o exclamaţie de ciudă. Un trunchi gros de copac, smuls de vreun taifun, bloca şenalul. Imposibil să depăşească acel obstacol. Se uitară unii la alţii. Marea era la câţiva metri…

Încercară să salte vasul, dar era prea greu.

— Motorul, strigă Malko. Să-l ridicăm!

Lopez se şi apucase să-l demonteze. Împreună cu Bayamo îl scoaseră din lăcaşul lui şi-l târâră pe solul mlăştinos… într-un minut ajunseră pe plajă, de partea cealaltă. După ce lăsară motorul pe nisip, se întoarseră toţi patru să tragă şi coca vasului. Mulţumită unei funii legate în partea din faţă, reuşeau să progreseze metru cu metru.

— Încă trei metri, strigă Lopez.

Toţi îşi sporiră eforturile şi, deodată, coca începu să alunece pe nisip, chiar în clipa în care răsună o rafală. Proiectilele şuierau în jurul lor, rupând crengi, ricoşând.

Malko se întoarse şi simţi că i se prăbuşeşte cerul pe cap.

Raquel dispăruse!

Ultima oară când o văzuse, împingea vasul opintindu-se în spatele lui… O luă înapoi, în vreme ce Lopez şi Bayamo reuşiseră să tragă schitul pe plajă şi o văzu. Cu faţa în jos, pe fundul şenalului, în apa de patruzeci de centimetri.

Bălăcindu-se printre meduze, se aplecă asupra ei şi o întoarse, îi veni să verse. Un glonţ o nimerise în ceafă şi, ieşind prin faţă, îi smulsese o parte din obraz.

— Malko! Malko!

O nouă rafală pârâi.

Lopez răguşise strigând. Cu ajutorul lui Bayamo montase motorul la locul lui şi lansase ambarcaţiunea la apă.

Malko încremenise de parcă i se sudaseră picioarele de fundul mlăştinos. Nu era în stare să-şi desprindă ochii de balta de sânge care se lăţea în jurul capului tinerei femei. Desluşi printre arbori silueta vasului inamic şi o nouă rafală rupse ramurile copacilor. Nici măcar nu se aplecă. Tetanizat.

— Malko!

Ceilalţi doi urcaseră în schif. Motorul bubuia. Se hotărî. Străbătu în fugă, ca un automat, cei câţiva metri care-l separau de mare şi sări în schif.

— Ierte-mă Domnul, ce-ai înnebunit!

— E moartă, spuse Malko. Cu un glonţ în cap.

— *I am sorry,* spuse Lopez. *Terribly sorry.* O cunoşteaţi bine?

— Nu, dar fără ea n-am fi putut fugi niciodată din Cuba.

Se întoarse. Ieşiseră din apele puţin adânci şi se îndreptau spre larg. *Lancha* nu se mai vedea. Mai aveau doar trei sute de metri până la iaht, când o siluetă apăru din mlaştină agitând un Kalaşnikov.

Zgomotul detonaţiilor ajunse până la ei, estompat.

Luis Miguel Bayamo nu mai avea ochi decât pentru silueta Cobrei vopsite în alb şi roşu, la o milă în larg. Malko se abţinu cu greu să nu-l arunce peste bord.

*

* *

Vopseaua blondă se spălase şi se vedeau şuviţe negre plutind în apa mâloasă. Cei trei bărbaţi se uitau la cadavru, pradă gândurilor lor. Generalul Orosman Pintado îl fixă pe Salvador Jibaro cu un aer absent. Acesta din urmă, cu arma atârnându-i în mână, simţea că îmbătrânise cu o mie de ani. Cu o voce fără timbru, ofiţerul remarcă:

— Păcat că ai ochit prost…

Salvador nu mai avu timp să digere nedreptatea flagrantă. Liniştit, generalul îşi scoase Makarovul din teacă. De la un metru, goli jumătate din încărcător în capul lui Salvador Jibaro, sub privirea încremenită a pilotului de pe

lancha. Apoi, cu un rictus de frică şi disperare, sprijini capătul ţevii de tâmpla lui dreaptă, având grijă s-o orienteze spre spate şi apăsă pe trăgaci.

*

* *

La început se văzură ca trei puncte minuscule la orizont, spre nord, cu un bâzâit puţin mai tare ca cel al unei muşte mari. Luis Miguel Bayamo, aşezat în spatele Cobrei pe o banchetă, se ridică terorizat.

— Ce mai e şi asta?

Malko, în capătul celălalt al banchetei nu-i răspunse. Fernando Lopez, la comenzi, nu auzise nimic. Cobra fugea cu 35 de noduri şi se apropiau de limita apelor teritoriale cubaneze. Bâzâitul deveni un bubuit surd. Cubanezul nu pierdea din ochi cele trei puncte care se îndreptau spre ei în viteză. Avioane de vânătoare în formaţie.

Zburau foarte jos, la mai puţin de o mie de picioare. Bayamo se uita la ele fix, cu bărbia tremurând.

Bubuitul deveni tunet, iar tunetul huruit cumplit şi cele trei F16, pe aripi cu steaua Statelor Unite, trecură pe deasupra Cobrei aplecându-se graţios pe o aripă şi scânteind în soare.

În picioare pe banchetă, Luis Miguel Bayamo urla de bucurie, agitându-şi braţele. Fernando Lopez se întoarse şi împietri. Dintr-un salt, părăsind comenzile, se prăvăli peste Malko, care apucase un Colt 45 ascuns sub pernele de pânză. Îi smulse arma din mână şi o aruncă în interiorul cabinei. Înţepenit locului, Luis Miguel Bayamo se uita fix la ochii aurii ai lui Malko, brusc striaţi de filamente verzui.

Fernando Lopez îi adresă agentului CIA un zâmbet călduros şi trist.

— *Take it easy*[52]*,* îi spuse, nu scapă el cu viaţă.

Cele trei F16 reveneau în formaţie impecabilă, bătând bucuros din aripi.

Sfârşit.

[52] Stai liniştit.